

ธนวดี บุญลือ. การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่ตั้งอยู่ในบริเวณหมู่บ้านเป้าหมาย : โครงการที่
4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

วัตถุประสงค์ของการศึกษามีดังนี้คือ 1) สร้างความตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของมรดกของชาติทั้งด้านทรัพยากรศิลปวัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น 2) สามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและหมู่คณะ 3) สร้างความตระหนัก ความรักและหวงแหนในมรดกของแผ่นดินอันเป็นภูมิปัญญา 4) ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่เป้าหมายอย่างเป็นระบบ 5) พัฒนายุทธศาสตร์ให้มีทักษะการนำเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการดำเนินงานมีดังนี้คือ 1) รวบรวมข้อมูลทุกมิติด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นเพื่อประกอบการวางแผนการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว 2) เก็บข้อมูลปฐมภูมิเกี่ยวกับสื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว เพื่อใช้ประโยชน์ในการวางแผนกำหนดสื่อสารการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว 3) รวบรวมข้อมูลปฐมภูมิโดยการสังเกตการณ์ และการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ เพื่อหากลุ่มเป้าหมายและประเด็นการประชาสัมพันธ์ 4) กำหนดสื่อและแผนการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว 5) ดำเนินการประชาสัมพันธ์

ผลการดำเนินการสรุปได้ดังนี้ คือ การรวบรวมข้อมูลพื้นฐานชุมชนได้อาศัยแหล่งข้อมูลดังต่อไปนี้คือ สำนักงานจังหวัด สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดนครราชสีมา และที่ว่าการอำเภอเมืองจังหวัดนครราชสีมา โดยได้รับข้อมูล กชช - 2 ค และการสำรวจ จปฐของอำเภอเมืองจังหวัดนครราชสีมา ส่วนข้อมูลระดับตำบลและหมู่บ้านได้รับข้อมูลจากกำนันและผู้ใหญ่บ้าน (ได้รวบรวมไว้ในรายงานฉบับสมบูรณ์) ข้อมูลส่วนนี้ช่วยให้ทราบถึงประวัติความเป็นมา ลักษณะภูมิประเทศสถานภาพทางเศรษฐกิจ ลักษณะอาชีพ ฯลฯ ในระดับจังหวัดและระดับอำเภอ ลักษณะของชุมชนบ้านมะค่าไม่เป็นหมู่บ้านชาวจีน เนื่องจากประชากรมีอาชีพเกษตรกรรมและหัวหน้าครัวเรือนชายส่วนใหญ่เดินทางไปทำงานในแถบตะวันออกกลาง แต่ในระหว่าง ปี พ.ศ. 2534 ได้ทยอยเดินทางกลับบ้านเดิม เนื่องจากภาวะสงครามอิรัก การรวบรวมข้อมูลประวัติและศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ได้ทำการติดต่อการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และสำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัด ในส่วนนี้ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ในจังหวัดนครราชสีมาทั้งนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบจุดเด่นจุดด้อยของแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ กับปราสาทหินพนมวันเพื่อหาประเด็นการประชาสัมพันธ์และเพื่อกำหนดเส้นทางการท่องเที่ยว (Package tour) สำหรับจัดการท่องเที่ยวระยะสั้น (2 วัน) การกำหนดหลักสูตรการท่องเที่ยวโดยอาศัยแนวทางการจัดอบรมมัคคุเทศก์ท้องถิ่นของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่จัดเป็นบริการเมื่อจังหวัดต่างๆ ขอมมา หลักสูตรที่กำหนดขึ้นมีกำหนด 4 วัน โดยแบ่งเป็นการอบรม 2 วันครึ่ง การนำชมสถานที่ท่องเที่ยวปราสาทหินพิมาย และปราสาทเมืองต่ำครึ่งวัน การฝึกปฏิบัติงานการนำเที่ยวเพื่อทดสอบทักษะและความรู้ที่ได้รับอีก 1 วัน สำหรับ

วิทยากรโครงการฯ ได้รับความร่วมมือจากมณฑลเทศาภิบาล อาจารย์มหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่กรมศิลปากรที่ 6 (พิมาย) หัวหน้าโครงการบูรณะปราสาทหินพนมวัน วิทยากรจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และนักเรียนสารคดีการท่องเที่ยวท้องถิ่นอีสาน เมื่อกำหนดหลักสูตรและกำหนดวันฝึกอบรมเรียบร้อยแล้วได้ติดต่อผู้ใหญ่บ้านและผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน เพื่อชี้แจงให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของโครงการและช่วยรวบรวมรายชื่อผู้สนใจเข้ารับการอบรมโดยกำหนดคุณสมบัติของผู้เข้ารับการอบรมดังนี้ 1) จะต้องเป็นนักเรียนระดับมัธยมปลายหรือเยาวชนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา 2) ต้องอาศัยอยู่ในท้องถิ่นบริเวณปราสาทหินพนมวัน 3) ต้องเข้ารับราชการฝึกอบรมครบหลักสูตร จึงจะได้วุฒิบัตรจากโครงการ 4) ภายหลังการฝึกอบรมจะสละเวลาอาสาเป็นมณฑลเทศาภิบาลท้องถิ่นและช่วยกันพัฒนาการนำเที่ยวที่เป็นระบบสำหรับผู้เข้าอบรมระดับอาจารย์ มีจุดมุ่งหมายให้เป็นพี่เลี้ยงและช่วยเหลือชุมชมมณฑลเทศาภิบาลเหล่านี้และมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับ ชุมชมมณฑลเทศาภิบาลผู้สนใจเข้ารับการอบรม 30 คน และอาจารย์จาก 5 โรงเรียนๆละ 3 คน รวมเป็น 15 คน แต่มีผู้ผ่านการอบรมได้รับวุฒิบัตรจำนวนนักเรียน 24 คน อาจารย์ 11 คน ผู้เข้ารับการฝึกอบรมไม่เสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใดทั้งสิ้น (ได้แนบตารางการฝึกอบรมและตัวอย่างวุฒิบัตรมาด้วยแล้ว) ผลจากการประเมินการฝึกอบรมชุมชมมณฑลเทศาภิบาลท้องถิ่นพบว่าเข้ารับการอบรมยังไม่สามารถให้บริการการท่องเที่ยวได้ทันที และเสนอแนะให้จัดการฝึกอบรมเพื่อทักษะและความรู้เพิ่มเติมเป็นระยะๆ ชุมชมมณฑลเทศาภิบาลบางคนได้สมัครเข้ารับการอบรมที่สำนักงานท่องเที่ยวจังหวัดนครราชสีมาได้จัดขึ้นภายหลังด้วย ส่วนการสร้างกลุ่มอาสาสมัครชุมชมมณฑลเทศาภิบาลก็ได้มีการนัดพบปะปรึกษาหารือกันเป็นระยะๆ ผลการรวบรวมข้อมูลทฤษฎีด้านการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว นั้น ได้รวบรวมแผ่นพับ ใบปลิวประกาศ จุลสารการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดนครราชสีมาทั้งหมดจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ส่วนข้อมูลการประชาสัมพันธ์ปราสาทหินพนมวันโดยเฉพาะนั้นไม่มี เนื่องจากปราสาทหินพนมวันยังไม่อยู่ในแผนการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดนครราชสีมาในระยะเวลาใกล้ๆ นี้ ในส่วนนี้จึงต้องอาศัยข้อมูลประวัติปราสาทหินพนมวันจากกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ และข้อมูลของอาจารย์ศรีศักดิ์ วลธิโกดม แห่งมหาวิทยาลัยศิลปากรรวบรวมไว้เพื่อหาประเด็นการประชาสัมพันธ์การจัดทำสื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์และประกอบการฝึกอบรมชุมชมมณฑลเทศาภิบาลในส่วนของ การเก็บข้อมูลปฐมภูมิด้วยการใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับสื่อที่เข้าถึงนักท่องเที่ยวได้จัดทำขึ้น ในช่วงเดือนมิถุนายน 2534 ข้อมูลส่วนนี้ใช้ประกอบการวางแผน การกำหนดสื่อการประชาสัมพันธ์ โดยสอบถามสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างประชาชนในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 210 คน ลักษณะคำถามเป็นเรื่องเกี่ยวกับปราสาทหินพนมวันว่ามีผู้รู้จักมากน้อยเพียงใดรวมทั้งรูปแบบการสื่อสารที่เข้าถึงนักท่องเที่ยวประเภทสื่อที่เป็กรับ นอกจากนี้ยังได้ทำการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศที่มาเที่ยวปราสาทหินพนมวัน จำนวน กลุ่มละ 20 คน ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการศึกษาค่อนข้างสูง คือ ระดับปริญญาตรีขึ้นไปสำหรับชาวต่างประเทศนั้น ได้รับทราบแหล่งท่องเที่ยวนี้จากจุลสารการท่องเที่ยวที่ได้อ่านในเครื่องบินและจุลสารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยผู้มาเที่ยวทั้งชาวไทย

และชาวต่างประเทศมาชมเพราะอยู่ใกล้เคียง เดินทางสะดวกและเพราะมีเวลาจำกัด ส่วนหนึ่งเป็นผู้ชอบศึกษาโบราณสถาน และนักโบราณคดี (archaeologist) การประชาสัมพันธ์จึงพิจารณาประเด็นเหล่านี้เพื่อการประชาสัมพันธ์สื่อที่กำหนดขึ้นเพื่อการประชาสัมพันธ์ปราสาทหินพนมวัน ได้แก่ จุลสารเกี่ยวกับปราสาทหินพนมวัน และ การอนุรักษ์ปูชนียสถาน วัตถุ วัตถุชิ้นแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งจัดฉายในรถบัส Press tour ป้ายประกาศตามถนนในเส้นทาง ซึ่งต้องขออนุมัติ บทความในวารสารการท่องเที่ยว การนำเที่ยวเป็นกลุ่มนิสิตนักศึกษา

LOCATION(S) : สำนักบริหารวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศิวาวุธ เทพหัสดิน ณ อยุธยา. การส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยการพัฒนาธุรกิจที่เกี่ยวข้อง.

กรุงเทพฯ : คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป.

ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในการวิจัยนี้ คือ อุตสาหกรรมโรงแรม และธุรกิจนำเที่ยว โดยทำการศึกษาโรงแรมสำหรับนักท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานครทั้งหมด และเลือกศึกษาจากรายชื่อของผู้ดำเนินการจัดนำเที่ยว ซึ่งได้รายชื่อจากท.ท.ท. สำหรับธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวประเภทอื่นๆ ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยว สถาบันเทววิทยาลาดขุม เป็นสิ่งที่คณะผู้วิจัยมีความปรารถนาจะทำการศึกษาในโอกาสอันเหมาะสมต่อไป จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมเดียวในปัจจุบันของประเทศไทยที่นำเงินตราต่างประเทศเข้ามาเป็นจำนวนมากในเวลาอันรวดเร็วโดยไม่ต้องสิ้นเปลืองวัตถุดิบมากนัก และจากการที่ประเทศไทยรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสูงมากถึงประมาณปีละหนึ่งล้านบาท อันจะสามารถนำมาชดเชยการขาดดุลการค้าของประเทศได้ทางหนึ่ง ดังนั้นการจะพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เจริญก้าวหน้าเป็นความรับผิดชอบร่วมกันทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ทางหนึ่งที่จะต้องกระทำ คือ พัฒนาธุรกิจที่เกี่ยวข้องคือธุรกิจโรงแรมและธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งการพัฒนาธุรกิจโรงแรมอาจจะกระทำโดยการเตรียมห้องพักให้เพียงพอสำหรับนักท่องเที่ยวรัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทำการโฆษณาชักชวนให้มีการเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยให้ความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวให้มากกว่าที่เป็นอยู่ ส่วนการพัฒนาธุรกิจนำเที่ยวอาจจะกระทำโดยการจัดให้มีการสำรวจธุรกิจนำเที่ยวเพื่อจะได้ทราบถึงจำนวนนักท่องเที่ยวที่ใช้บริการและจะสามารถนำข้อมูลที่ได้มาช่วยในการพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนั้นรัฐบาลควรจะดำเนินการจัดหาและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว และมีการนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ แก่สาธารณชน และธุรกิจนำเที่ยวเองควรให้มีความร่วมมือกับรัฐบาลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยการเสนอบริการอันเชื่อถือได้ สร้างความประทับใจและรักษาวัฒนธรรมไทย

LOCATION(S) : สำนักบริหารวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กิตติ ลิมสกุล และคนอื่นๆ. โครงการศึกษาการจัดประชุมและสัมมนาภายในประเทศไทย

ปี 2534. กรุงเทพฯ : คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

การศึกษานี้ พยายามที่จะเก็บรวบรวมสถิติเกี่ยวข้องกับตลาดการจัดประชุมนานาชาติ และการจัดประชุมภายในประเทศที่จัดในประเทศไทย การศึกษาพิจารณามิติของตลาดการจัดประชุมเป็นสามส่วนคือ สถานที่จัดการประชุม ผู้เข้าร่วมประชุม ผู้จัดการประชุม

การศึกษา ใช้การสอบถามโดยออกแบบสอบถามและสัมภาษณ์ควบคู่กันไป พื้นที่เป้าหมาย ได้แก่ จังหวัดการท่องเที่ยว และศูนย์กลางหลักๆ ของแต่ละภาค การศึกษาพบข้อเท็จจริงและผลสรุปต่อไปนี้ คือ 1) ตลาดการจัดประชุม ยังรวมศูนย์อยู่ที่ กทม. เป็นจุดหลักไม่ว่าจะเป็นการประชุมนานาชาติ หรือการประชุมภายในประเทศ จังหวัดที่รองลงมาได้แก่ ชลบุรี (พัทยา) เชียงใหม่ สงขลา (หาดใหญ่) ภูเก็ต พินิจโลก นครปฐม ขอนแก่น ตามลำดับ 2) การจัดประชุมส่วนใหญ่เป็นการประชุมที่เกี่ยวกับการค้าและอุตสาหกรรมโดยภาคเอกชน และจัดภายในโรงแรมเป็นส่วนใหญ่ 3) ขนาดของการจัดประชุม ส่วนใหญ่ยังเล็กมากมีขนาดน้อยกว่าหนึ่งร้อยคนต่อการประชุมหนึ่งครั้งเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม การประชุมที่มีขนาดครั้งละมากกว่า 500 คนต่อครั้ง มีจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมมากที่สุด หมายความว่า โอกาสที่จะพัฒนาตลาดการประชุมขนาดใหญ่ (มากกว่า 500 คนต่อครั้ง) มีโอกาสพอกับขนาดตลาดขนาดเล็ก ซึ่งโรงแรมส่วนใหญ่ทำการบริการในปัจจุบัน 4) การประชุมนานาชาติในปี 2534 มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวัน เท่ากับ 3,464.21 บาท และมีวันพักเฉลี่ย และวันประชุมเฉลี่ยเป็น 6.9 วัน และ 3.7 วันตามลำดับ ค่าพักแรมมีสัดส่วนสูงที่สุดถึงร้อยละ 35.17 ผู้เข้าร่วมประชุมชาวไทย ส่วนใหญ่เป็น ข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจและพนักงานและเสมียนเป็นส่วนใหญ่ มีค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันเป็น 878.23 บาท และจ่ายค่าที่พักในสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 72.5 ผู้เข้าร่วมประชุมชาวไทย ซึ่งส่วนใหญ่เข้าประชุมการประชุมระดับภายในประเทศเฉลี่ย 1.9 วัน และมีวันพักเฉลี่ย 2.8 วัน โดยที่ค่าใช้จ่ายถ้าจัดในโรงแรมจะมีจำนวนสูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับจัดภายในสถาบันการศึกษา และหน่วยงานตนเอง จะเห็นว่า ค่าใช้จ่ายต่อคนต่อวันของการประชุมนานาชาติอยู่ในเกณฑ์ปกติในพิสัยของค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศทั่วไป ดังนั้นขนาดของตลาดรวมเป็น 1,351.45 ล้านบาท ซึ่งยังนับว่ายังเล็กมากเมื่อเทียบกับขนาดของตลาดการท่องเที่ยวทั้งหมดซึ่งมีมากกว่าหนึ่งแสนล้านบาทต่อปี

LOCATION(S) : สำนักบริหารวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เพ็ญศรี เจริญวานิช. การให้บริการของโรงแรมต่อผู้ให้บริการ : ศึกษาเปรียบเทียบของโรงแรมใน
ประเทศไทย (หนองคาย) และในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
(เวียงจันทน์) = Hotel services : a comparative study of the hotel in Nongkai,
Thailand, and those in Vientiane, the People's Democratic Republic of Laos.
ขอนแก่น : คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2540.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมในการให้บริการโรงแรมของ
ผู้ให้บริการ มุ่งหาเหตุปัจจัยในการให้บริการ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการให้บริการ
โรงแรม ตลอดจนเพื่อเปรียบเทียบการให้บริการ และระดับความพอใจในการบริการ ระหว่างโรงแรมที่
ตั้งอยู่ในเขตชายแดนไทย คือ จังหวัดหนองคาย และโรงแรมในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชน
ลาว คือ นครเวียงจันทน์ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการให้บริการของโรงแรม

ผลการวิจัยพบว่า 1) พฤติกรรมในการให้บริการโรงแรม พบว่า มีพฤติกรรมการใช้
บริการโรงแรมที่หนองคายและเวียงจันทน์คล้ายคลึงกัน บริการของโรงแรมที่มีการให้บริการส่วน
ใหญ่ คือ บริการห้องพัก บริการห้องอาหาร และสถานบันเทิง และมาใช้บริการโรงแรมในช่วงของ
ปีและช่วงของเดือนที่ไม่แน่นอน แต่นิยมมาใช้บริการในวันหยุดสุดสัปดาห์ 2) มุ่งหาเหตุปัจจัยและ
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการโรงแรม พบว่า มีเหตุปัจจัยในการใช้บริการโรงแรมที่
หนองคายและเวียงจันทน์คล้ายคลึงกัน คือ ทำเลที่ตั้งสะดวกปลอดภัย บรรยากาศดี ราคาเหมาะสม
และมีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการโรงแรมคล้ายคลึงกันเช่นเดียวกัน คือ ให้ความสำคัญ
มากในปัจจัยของบรรยากาศภายในโรงแรม การบริการดี พนักงานกริยาวางจาสุภาพ และระบบความ
ปลอดภัย แต่การตัดสินใจใช้บริการโรงแรมที่เวียงจันทน์จะให้ความสำคัญเรื่องระบบความปลอด
ภัยมากกว่าที่หนองคาย 3) เปรียบเทียบการให้บริการและระดับความพอใจในการใช้บริการโรงแรม
พบว่า มีค่าเฉลี่ยจำนวนครั้งในการใช้บริการที่ไม่แตกต่างกันมีการใช้บริการของโรงแรมที่คล้ายคลึง
กัน คือ ห้องพัก ห้องอาหาร และสถานบันเทิง กลุ่มผู้บริภักมีอาชีพคล้ายคลึงกันคือ ข้าราชการ/
พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัทเอกชน และนักธุรกิจ แต่มีกลุ่มผู้บริภักแตกต่างกันคือ
โรงแรมที่หนองคายส่วนใหญ่ผู้บริภักเป็นชาวไทย แต่โรงแรมที่เวียงจันทน์ผู้บริภักส่วนใหญ่
เป็นชาวต่างประเทศที่มีเชื้อคนลาว เมื่อเปรียบเทียบระดับความพอใจในการใช้บริการโรงแรมจากผู้
ที่เคยใช้บริการโรงแรมทั้งสองแห่งแล้ว พบว่าจะมีระดับความพอใจในการใช้บริการโรงแรมจากผู้
ที่เคยใช้บริการโรงแรมทั้งสองแห่งแล้ว พบว่า จะมีระดับความพอใจในการใช้บริการโรงแรมที่
หนองคายมากกว่าเวียงจันทน์โดยจะมีระดับความพอใจมากในเรื่อง บรรยากาศ/ทำเลที่ตั้ง และความ
ปลอดภัย 4) ปัญหาและอุปสรรคในการให้บริการของโรงแรม มีปัญหาและอุปสรรคในการให้
บริการที่เหมือนกันในบางส่วน คือ ปัญหาด้านบุคลากรไม่มีคุณภาพ ขาดความรู้ความสามารถด้าน

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร และด้านการบริการ ทำเลที่ตั้งและสถานที่ไม่เหมาะสม และการมีบริการไม่หลากหลาย ไม่ครบวงจร รวมทั้งค่าบริการที่สูงเกินไป ส่วนปัญหาและอุปสรรคที่แตกต่างกันค่อนข้างชัดเจน คือ ความทันสมัย คุณภาพมาตรฐานของโรงแรม รวมทั้งระเบียบข้อบังคับต่างๆ ซึ่งโรงแรมที่หนองคายจะได้มาตรฐานมากกว่าและมีกฎระเบียบที่ไม่เข้มงวดเท่าโรงแรมที่เวียงจันทน์

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์ข้อมูลสารสนเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

สุดา สุวรรณภิรมย์. สวัสดิการของพนักงานธุรกิจโรงแรมในเขตจังหวัดสงขลา ภูเก็ต และ

นราธิวาส = Welfare of hotel employees in Songkhla, Phuket and Narathiwat provinces. สงขลา : คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2530.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อต้องการทราบรูปแบบต่างๆ และเปรียบเทียบการจัดสวัสดิการที่โรงแรมจัดให้แก่พนักงานกับสิ่งที่กฎหมายแรงงานบังคับ เพื่อสร้างแบบจำลองการจัดสวัสดิการแก่พนักงานโรงแรมในเขตภาคใต้ไว้เป็นแบบอย่าง และศึกษาปัญหาอุปสรรคและเสนอแนะแนวทางปฏิบัติการในการจัดสวัสดิการของธุรกิจโรงแรมในเขตภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างคือ เจ้าของหรือผู้จัดการใหญ่ ผู้จัดการฝ่ายบุคคลของโรงแรมในเขตอำเภอหาดใหญ่ อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ซึ่งมีทั้งหมด 62 แห่ง ในเขตอำเภอเมืองภูเก็ต ประมาณ 23 แห่ง ในเขตอำเภอสุไหงโกทิง และอำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส ประมาณ 24 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม

ผลการศึกษาพบว่า โรงแรมในเขตจังหวัดสงขลา ภูเก็ต และนราธิวาส ส่วนใหญ่เปิดดำเนินการระหว่างปี พ.ศ. 2520-2529 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้ทำรายได้ให้กับประเทศสูงมาก ลักษณะการดำเนินงานของโรงแรมเป็นแบบครอบครัว การบริหารงานไม่มีระบบ ระเบียบแบบแผน เจ้าของหรือผู้จัดการใหญ่เป็นผู้กำหนดและตัดสินใจเกี่ยวกับสวัสดิการของพนักงาน ค่าใช้จ่ายด้านสวัสดิการของพนักงานประมาณ ร้อยละ 1-10 ของค่าตอบแทนทั้งหมดที่จ่ายให้กับพนักงาน สวัสดิการที่โรงแรมส่วนใหญ่จัดให้กับพนักงาน คือ น้ำดื่ม ห้องน้ำ ห้องส้วม การรักษาพยาบาลฟรีแก่พนักงานในกรณีต้องเข้ารับการรักษาควในโรงพยาบาลหรือผ่าตัด โรงแรมจ่ายให้ครึ่งหนึ่งของค่าใช้จ่ายทั้งหมด กำหนดชั่วโมงการทำงานมีสัปดาห์ละ 48 ชั่วโมง ให้มีเวลาหยุดพักระหว่างเวลาทำงาน 1 ชั่วโมง จ่ายค่าล่วงเวลาตามที่กฎหมายกำหนด มีวันหยุดประจำปี สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน มีวันหยุดตามประเพณีปีละ 13 วัน มีวันลาป่วยปีละไม่เกิน 30 วัน ทำงานโดยได้รับค่าจ้าง มีวันลาจิปปีละ 7 วัน ทำงานจ่ายเงินโบนัสประจำปี ปีละ 1 ครั้งเป็น 1 เท่าของเงินเดือน ให้ความช่วยเหลือในกรณีเสียชีวิตที่มีใช้เนื่องจากการทำงานโดยมอบเงินจำนวนหนึ่งหรือให้เงินช่วยเหลือค่าทำศพจำนวนหนึ่ง ให้ความช่วยเหลือด้านการเงินโดยสามารถเบิกเงินเดือนล่วงหน้าได้ ให้เครื่องแบบทำงานแก่พนักงานทุกคนและออกค่าใช้จ่ายให้หมด มีห้องบริการอาหารฟรี มอบของขวัญและรางวัลเนื่องในโอกาสสำคัญ เช่น ขึ้นปีใหม่ ให้พนักงานเฉพาะบางตำแหน่งเข้ารับการฝึกอบรม ไม่ขัดขวางการศึกษาต่อตราบเท่าที่ไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงาน บริการให้คำปรึกษาแนะนำเฉพาะปัญหาเรื่องงานเท่านั้น จัดงานเลี้ยงสังสรรค์ระหว่างพนักงานเนื่องในโอกาสต่างๆ เช่น วันขึ้นปีใหม่ บริการหนังสือพิมพ์รายวันให้อ่าน จัดหาสินค้าราคาถูกขายให้กับพนักงาน นอกจากนี้ยังมีสวัสดิการบางอย่างที่กฎหมายแรงงานบังคับว่าจะต้องมีแต่โรงแรมมิได้จัดให้หรือจัด

ให้แต่ต่ำกว่าที่กฎหมายแรงงานระบุได้แก่ มีปัจจัยที่ใช้ในการประมาณค่าไม่ครบ 23 รายการ
จำนวนวันลาคลอดได้ไม่ครบตามที่กฎหมายระบุ ไม่มีการจ่ายเงินชดเชยให้พนักงานที่เกษียณอายุ
เป็นต้น

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์ข้อมูลสารสนเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

วริวรรณ อ่องรัตน. อุปสงค์การเดินทางทางอากาศภายในประเทศ ณ ท่าอากาศยานสากลภูเก็ต.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดอุปสงค์การเดินทางทางอากาศ รวมทั้งพยากรณ์จำนวนผู้โดยสารภายในประเทศของท่าอากาศยานสากลภูเก็ตในอนาคต นอกจากนี้ยังศึกษาถึงบทบาทของรัฐบาลในการปรับปรุงพัฒนาโครงการขนส่งทางอากาศของจังหวัดภูเก็ตอีกด้วย

วิธีการศึกษาครั้งนี้อาศัยข้อมูลทุติยภูมิรายปี ระหว่างปี 2519-2530 เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับอุปสงค์การเดินทางโดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน และใช้แบบจำลองดึงดูดระหว่างเมืองเพื่อพยากรณ์จำนวนผู้โดยสารภายในประเทศของท่าอากาศยานสากลภูเก็ต

ผลการศึกษาพบว่า ท่าอากาศยานสากลภูเก็ตกำลังได้รับการพัฒนา โดยมีการปรับปรุงและขยายท่าอากาศยานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการบริการขนส่งทางอากาศ ซึ่งจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยหันเหกิจกรรมทางเศรษฐกิจออกจากส่วนกลางได้ และเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดและภูมิภาคใกล้เคียง ทางด้านอุปสงค์การเดินทางทางอากาศภายในประเทศ ณ ท่าอากาศยานสากลภูเก็ตนั้น ปรากฏว่าสิ่งที่กำหนดความต้องการเดินทางให้มีเป็นจำนวนมากหรือน้อยนั้นได้แก่ ตัวแปรเวลา มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมเฉลี่ยต่อหัวของจังหวัดภูเก็ต และจังหวัดที่มีกิจกรรมขนส่งทางอากาศร่วมกัน ราคาค่าโดยสารเปรียบเทียบของเครื่องบินต่อรถโดยสารประจำทาง จำนวนนักท่องเที่ยวทั้งหมดและนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เดินทางมายังจังหวัดภูเก็ต ซึ่งตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวแปรที่ได้มีการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนทางด้านการพยากรณ์จำนวนผู้โดยสารภายในประเทศของท่าอากาศยานสากลภูเก็ตพบว่า ในปี 2530-2534 จะมีอัตราการเพิ่มโดยเฉลี่ยร้อยละ 54.59 ต่อปี และผู้โดยสารจะเดินทางระหว่างท่าอากาศยานสากลภูเก็ต-กรุงเทพฯ ภูเก็ต-หาดใหญ่ ภูเก็ต-สุราษฎร์ธานี และภูเก็ต-ตรัง ตามลำดับ

จากผลการศึกษาที่มีข้อเสนอแนะว่า รัฐบาลควรร่วมมือกับสายการบินต่างๆ เพื่อจัดเตรียมเครื่องบินให้เพียงพอแก่นักท่องเที่ยวที่นิยมเดินทางมาท่องเที่ยวภูเก็ตเป็นจำนวนมากขึ้น และให้บริการแก่บุคคลที่มีรายได้สูงขึ้นซึ่งจะหันมาเดินทางโดยเครื่องบินมากขึ้น ควรเพิ่มความรวดเร็วของระบบลำเลียงสัมภาระและการตรวจคนเข้าเมือง นอกจากนี้การขึ้นราคาค่าโดยสารของเครื่องบินควรจะได้คำนึงถึงผลดีและผลเสียที่จะตามมา สุดท้ายก็คือ ควรมีการวางแผนเพื่อแบกรับภาระการลงทุนพัฒนาท่าอากาศยานให้สอดคล้องกับการขนส่งทางอากาศของประเทศที่คาดว่าจะมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้นในอนาคตอีกด้วย

LOCATION(S) : KU LIBRARY

อุษณีย์ ศรีภูมิ. ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวทัศนศึกษาในเขตฐานทัพเรือสัตหีบ.

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง สาขาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2544.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อการท่องเที่ยวและการร่วมกิจกรรมทัศนศึกษาในเขตฐานทัพเรือสัตหีบ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวในเขตฐานทัพเรือสัตหีบ เพื่อที่จะได้นำผลจากการศึกษาในครั้งนี้ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผน ปรับปรุงพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมทัศนศึกษาต่างๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยว จำนวน 400 คน และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS และทำการทดสอบสมมติฐาน โดยวิธี T-test และ F-test กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการศึกษารูปได้ว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวในเขตฐานทัพเรือสัตหีบในระดับดีมากในเรื่องของ ความสะดวกในการเดินทาง ความสะดวกในการผ่านเข้าออก ความสวยงามของสภาพแวดล้อม การรักษาความสะอาด และการรักษาความปลอดภัย ในระดับค่อนข้างดีในเรื่อง การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก การประชาสัมพันธ์ และการจัดเจ้าหน้าที่ระดับสูง ความคิดเห็นต่อกิจกรรมทัศนศึกษาที่ได้ไปเยี่ยมชมโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก เรียงลำดับตามความคิดเห็นในเชิงบวก ดังนี้ การเยี่ยมชมศูนย์อนุรักษ์พันธุ์เต่าทะเล กิจกรรมค่ายพักแรม อาคารพิพิธภัณฑ์ทหารนาวิกโยธิน การเยี่ยมชมเรือรบหลวง ศูนย์อนุรักษ์และฟื้นฟูสภาพแวดล้อมทางทะเล การทัศนศึกษาบริเวณอ่าวสัตหีบและกิจการสโมสรเรือใบ สำหรับผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าปัจจัยด้านอายุ และระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันส่งผลให้มีความคิดเห็นต่อการท่องเที่ยวแตกต่างกัน ส่วนปัจจัยด้านอื่นๆ ได้แก่ เพศ สถานภาพ อาชีพ รายได้ ที่แตกต่างกัน ไม่ส่งผลให้มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการศึกษามีข้อเสนอแนะแยกเป็นประเด็นต่างๆ โดยยึดแนวคิดหลักการตลาดในธุรกิจท่องเที่ยวได้ดังนี้ 1) ควรมีการรักษาระดับมาตรฐานของกิจกรรมทัศนศึกษา ซึ่งนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในเรื่องนี้อยู่ในเกณฑ์ดีมาก และควรปรับปรุงพัฒนาในด้านการจัดกิจกรรมและด้านบุคลากรให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งควรมีผู้รับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเพื่อจะได้นำมาเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในการพัฒนาต่อไป 2) ควรมีการส่งเสริมการจัดกิจกรรมกีฬาทางน้ำบริเวณชายหาดมากขึ้น เพื่อดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวที่ชอบกิจกรรมกีฬา 3) ควรจะเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวทุกๆ ไปได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมด้วย เพราะเป็นกิจกรรมที่ได้รับความสนใจและนักท่องเที่ยวก็มีความคิดเห็นในกิจกรรมนี้อยู่ในเกณฑ์ดี

มาก แต่ยังมีข้อจำกัดในเรื่องการเปิดรับนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่มเท่านั้น 4) เนื่องจากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจะเป็นการซื้อของที่ระลึก ดังนั้นจึงควรจะมีการปรับปรุงของที่ระลึกให้มีความหลากหลาย เหมาะกับทุกเพศทุกวัย และควรมีคุณภาพบนพื้นฐานราคาที่ได้มาตรฐานเท่ากันทุกแหล่งท่องเที่ยว

LOCATION(S) : KU LIBRARY

กึ่งพร ทองใบ, เสน่ห์ ขัยโต และราณี อธิชัยกุล. การพยากรณ์ความต้องการกำลังคนของ

อุตสาหกรรมโรงแรมในประเทศไทย ช่วง พ.ศ. 2536-2540. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2536.

การวิจัยเรื่องการพยากรณ์ความต้องการกำลังคนของอุตสาหกรรมโรงแรมไทย ช่วง พ.ศ. 2536-2540 มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาปริมาณความต้องการทรัพยากรมนุษย์ในอุตสาหกรรมโรงแรมไทย 2) เพื่อศึกษาคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ในด้านคุณลักษณะด้านความรู้และความชำนาญที่ผู้บริหารระดับสูงของโรงแรมไทยต้องการ และ 3) เพื่อพยากรณ์ความต้องการกำลังคนของอุตสาหกรรมโรงแรมไทย ช่วง พ.ศ. 2536-2540

คณะผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดการวางแผนกำลังคนเพื่อจัดทำกรอบอ้างอิงทางทฤษฎีของการวิจัยนี้ ปรากฏว่าตัวแปรลักษณะของธุรกิจโรงแรมที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ จำนวนห้องพัก อัตราค่าห้องพัก บริการของโรงแรม และพื้นที่ตั้งของโรงแรม ตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวแปรที่ใช้ในการพยากรณ์ความต้องการกำลังคนทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์และการสอบถาม โดยการเตรียมข้อคำถามในการสัมภาษณ์ล่วงหน้าแล้วทำการสัมภาษณ์จากผู้บริหารระดับสูงของโรงแรม และการจัดทำแบบสอบถามจัดส่งไปให้ผู้บริหารโรงแรมตอบและส่งกลับทางไปรษณีย์ จำนวนตัวอย่างโรงแรมที่ทำการสำรวจทั้งสิ้น 217 แห่ง

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้การหาค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลคุณภาพใช้การหาค่ามัชฌิม มัธยฐาน และฐานนิยม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏว่า จำนวนพนักงานรวมโดยเฉลี่ยของโรงแรมที่ทำการสำรวจ เท่ากับ 181 คนต่อแห่ง โดยเป็นพนักงานชายร้อยละ 50.8 พนักงานหญิงร้อยละ 49.2 พนักงานร้อยละ 57 อยู่ในช่วงอายุ 21-30 ปี ในด้านระดับการศึกษาพนักงานร้อยละ 72 มีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง (ปวส.) และพนักงานที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 12 สำหรับด้านการบริหารภายในโรงแรม ปรากฏว่า พนักงานร้อยละ 45.3 เป็นพนักงานระดับไม่ใช้เทคนิค ร้อยละ 44.7 เป็นพนักงานระดับกลาง ร้อยละ 8.9 เป็นพนักงานระดับเหนือกว่าเทคนิค สำหรับพนักงานระดับบริหารมีร้อยละ 1.1

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ตัวแปรลักษณะธุรกิจ ปรากฏว่า ตัวแปรจำนวนห้องพัก อัตราค่าห้องพัก และบริการของโรงแรม มีความสัมพันธ์ระดับปานกลางและมีค่าเป็นบวก ส่วนความสัมพันธ์ของตัวแปรดังกล่าวกับที่ตั้งของโรงแรม มีความสัมพันธ์ระดับน้อยและมีค่าเป็นลบ ตัวแปรลักษณะธุรกิจเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับตัวแปรจำนวนพนักงานจำแนกประเภทต่างๆ ใน

ระดับปานกลางถึงสูง โดยตัวแปรจำนวนห้องพักมีความสัมพันธ์กับจำนวนพนักงานจำแนกประเภทต่างๆ สูงที่สุดและมีค่าเป็นบวก

จากการวิเคราะห์ถดถอย ปรากฏว่า การเปลี่ยนแปลงของจำนวนห้องพัก อัตราค่าห้องพัก และบริการของโรงแรมร่วมกัน สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงจำนวนพนักงานทั้งสิ้นของโรงแรมได้ร้อยละ 80.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับอัลฟาเท่ากับ 0.01

ผลการพยากรณ์ความต้องการกำลังคนของอุตสาหกรรมโรงแรมในประเทศไทย ช่วง พ.ศ. 2536-2540 อยู่ในช่วงประมาณ 347,554 คน ถึง 470,967 คน ในจำนวนนี้เป็นความต้องการกำลังคนที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีเพิ่มขึ้นปีละประมาณ 1,200 คน ถึง 3,600 คน

ในด้านคุณภาพของพนักงาน ปรากฏว่า ผู้บริหารโรงแรมส่วนใหญ่เห็นว่าคุณภาพของพนักงานโรงแรมในปัจจุบันอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีบางรายการที่มีระดับความพอใจน้อยกว่ารายการอื่น ได้แก่ ความสามารถในการปรับตัว ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ และความสามารถในการวิเคราะห์และออกแบบระบบงานโรงแรม รายการทางคุณภาพที่พอใจน้อยเหล่านี้ เป็นคุณภาพที่ผู้บริหารต้องการให้มีการพัฒนาในอนาคตทั้งโดยการฝึกอบรมและการศึกษา

LOCATION(S) : SUKHOTHAI LIBRARY

วนิดา กิจบำรุงศิลป์. การเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธุรกิจโรงแรม. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
ภาควิชาการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

วิทยานิพนธ์นี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงการเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของ
ธุรกิจโรงแรมตามบัญชี 9 ของมาตรฐานงบการเงิน ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2519) ซึ่งเป็น
รูปแบบงบการเงินสำหรับบริษัทจำกัด ซึ่งประกอบธุรกิจอื่นนอกจากธุรกิจธนาคารพาณิชย์ ธุรกิจ
ประกันชีวิต ธุรกิจประกันวินาศภัย ธุรกิจการเงิน ธุรกิจหลักทรัพย์ ธุรกิจเงินทุนและธุรกิจหลัก
ทรัพย์ ธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์และธุรกิจเก็บของในคลังสินค้า เพื่อให้ทราบถึงวิธีการเปิดเผยข้อมูล
และความเพียงพอของการเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินของธุรกิจโรงแรม ตลอดจนปัญหาและ
อุปสรรคต่างๆ เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินและการดำเนินงานของธุรกิจโรงแรม เพื่อ
เสนอแนะรูปแบบงบการเงินสำหรับธุรกิจโรงแรมโดยเฉพาะ ข้อมูลเพื่อการวิจัยได้จากการศึกษา
เอกสาร หนังสือ ตำรา และงบการเงินของธุรกิจโรงแรมทั้งในและต่างประเทศ และออกแบบสอบ
ถามความเห็นจากผู้จัดทำและผู้ใช้งบการเงิน จากนั้นได้นำผลจากแบบสอบถามมาเปรียบเทียบกับ
คุณลักษณะของการเปิดเผยข้อมูลในงบการเงินเกี่ยวกับความถูกต้อง ความสมบูรณ์ ความเพียงพอ
และความสามารถเปรียบเทียบกันได้ แล้วเสนอแนะรูปแบบงบการเงินสำหรับธุรกิจโรงแรมโดย
เฉพาะ

ผลของการศึกษาสรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การเปิดเผย
ข้อมูลในงบการเงิน ซึ่งปัจจุบันยึดตามรูปแบบบัญชี 9 ของมาตรฐานงบการเงินมีความเพียงพอ
แต่ถ้ากำหนดรูปแบบมาตรฐานงบการเงินสำหรับธุรกิจโรงแรมไว้ให้ก็จะทำให้เกิดความสะดวกต่อ
การบันทึกรายการทางบัญชี และการจัดทำงบการเงินให้เป็นแนวทางเดียวกันมากขึ้น และยังมีความ
ต้องการงบการเงินและข้อมูลอื่นเพิ่มเติมจากงบดุลและงบกำไรขาดทุน ได้แก่ งบกำไรสะสม งบ
แสดงการเปลี่ยนแปลงฐานะการเงินหรืองบกระแสเงินสดและต้องการให้แสดงเป็นข้อมูลเปรียบเทียบ
ปัญหาที่พบคือ ปัญหาเกี่ยวกับความยุ่งยากในการเสียภาษีการค้าที่มีอัตราภาษีการค้ามากมาย
หลายประเภท ความยุ่งยากในการประมาณการรายได้ค่าใช้จ่ายเพื่อคำนวณภาษีเงินได้ครั้งปี ปัญหา
เกี่ยวกับข้อบังคับที่กำหนดตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 ไม่ทันกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน
ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ดังกล่าวมีดังนี้คือ 1) กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ และ
หน่วยงานภาคเอกชนของธุรกิจโรงแรมควรร่วมกันพิจารณาให้มีการปรับขยายมาตรฐานงบการเงิน
สำหรับธุรกิจโรงแรม ซึ่งได้นำเสนอรูปแบบงบดุล งบกำไรขาดทุนและกำไรสะสม ตัวอย่างงบ
กระแสเงินสด และหมายเหตุประกอบงบการเงิน โดยแสดงเป็นข้อมูลเปรียบเทียบ 2 ปี 2) กรม
สรรพากร กระทรวงการคลัง ควรมีการทบทวนและปรับปรุงเกี่ยวกับวิธีการจัดเก็บภาษีการค้าและ
ภาษีเงินได้นิติบุคคลครั้งปี และ 3) สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงมหาดไทย ควรทบทวนและ

ปรับปรุงเกี่ยวกับข้อบังคับที่กำหนดในพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 ให้ทันกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน

LOCATION(S) : CU LIBRARY

จงพิศ ศิริรัตน์. การบริหารทรัพยากรมนุษย์ในอุตสาหกรรมโรงแรมของประเทศไทย. สงขลา :

ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2539.

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การบริหารทรัพยากรมนุษย์ในอุตสาหกรรมโรงแรมของประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงรูปแบบและลักษณะการจัดการโรงแรม โครงสร้างของพนักงาน และแนวทางการปฏิบัติในการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในอุตสาหกรรมโรงแรมของประเทศไทย โดยทำการศึกษาข้อมูลจากโรงแรมชั้นนำในประเทศใน 3 ภาค คือ ภาคเหนือที่จังหวัดเชียงใหม่และเชียงราย ภาคกลางที่กรุงเทพมหานคร และชลบุรี-พัทยา และภาคใต้ที่จังหวัดภูเก็ต สุราษฎร์ธานี-สมุย และสงขลา จำนวน 53 ตัวอย่าง ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ได้ใช้อัตราส่วนร้อยละ และใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS

จากการศึกษาตามแนวทางวัตถุประสงค์ของการศึกษาที่ได้ตั้งไว้มีดังนี้ 1) รูปแบบและลักษณะการบริหาร พบว่า โรงแรมชั้นนำของประเทศไทยมีลักษณะที่เจ้าของดำเนินการด้วยตนเองมากกว่าการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มนานาชาติ หรือการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มในประเทศไทย โดยลักษณะการบริหารงานจะมีการกำหนดพันธกิจของโรงแรมไว้ เพื่อเป็นวัตถุประสงค์และแนวทางในการดำเนินธุรกิจ โดยลักษณะทางกายภาพของโรงแรมชั้นนำจะเป็นโรงแรมที่มีจำนวนห้องพักมากกว่า 200 ห้อง และมีห้อง Suite มากกว่า 10 ห้อง แยกที่เข้าพักแรมส่วนใหญ่จะเป็นชาวต่างประเทศมากกว่าชาวไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อธุรกิจ ในกรณีที่เข้าพักแรมในโรงแรมในเมือง โดยเฉพาะโรงแรมในกรุงเทพมหานคร และมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อน ในกรณีที่เข้าพักแรมในโรงแรมในสถานตากอากาศ-ชายฝั่งทะเล โดยมีระยะเวลาพำนัเฉลี่ย 2-7 วัน 2) โครงสร้างพนักงาน โรงแรมชั้นนำในประเทศไทยจะมีการจ้างพนักงานจากในท้องถิ่น โดยมีประสบการณ์การทำงานโรงแรมมาก่อน พนักงานไม่ได้เป็นสมาชิกของสหภาพแรงงาน และส่วนใหญ่จะเป็นพนักงานเพศชายมากกว่าพนักงานเพศหญิง โดยโรงแรมส่วนใหญ่จะมีจำนวนพนักงานในช่วง 200-400 คน ซึ่งแบ่งได้เป็นแผนกบริหาร แผนกครัว แผนกแม่บ้าน แผนกบริการ และแผนกต้อนรับ โดยจำนวนพนักงานในแต่ละแผนกจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับประเภทของโรงแรม ขนาดของโรงแรม และระดับคุณภาพของโรงแรม และ 3) การปฏิบัติทางด้านการบริหารทรัพยากรมนุษย์ โรงแรมชั้นนำในประเทศไทย จะมีผู้จัดการด้านบุคคล และ/หรือผู้จัดการด้านฝึกอบรมรับผิดชอบการสรรหาพนักงาน และมีการใช้คำอธิบายรายละเอียดของงานและคุณสมบัติของพนักงาน คู่มือพนักงาน และคู่มือปฏิบัติงาน เป็นแนวทางในการสรรหาพนักงาน โดยจะทำการสรรหาผ่านพนักงานปัจจุบันให้แนะนำเพื่อน/ญาติให้มาทำงาน นอกจากนี้ยังใช้วิธีการบอกต่อและการโฆษณาด้วย การคัดเลือกจะทำโดยการสัมภาษณ์เป็นส่วนใหญ่ วิธีที่ใช้รองลงมาคือ การตรวจสอบการปฏิบัติงานระหว่างช่วงทดลองงาน และการทดสอบ การพัฒนาพนักงานที่ใช้มากที่สุดคือ การฝึกปฏิบัติระหว่างทำงาน

และการปฐมนิเทศงาน โรงแรมส่วนใหญ่จะมีการจัดทำแผนการประเมินผลการปฏิบัติงาน ซึ่งใช้กับพนักงานทุกคน และแผนพัฒนาที่นิยมใช้กันมากด้วย คือ แผนการให้รางวัลและยกย่องพนักงาน โดยมีการจัดทำแผนทดแทนกำลังคนพอสมควร แต่การจัดทำแผนอาชีพมีน้อยมาก นอกจากนี้ยังได้มีการวิเคราะห์การสูญเสียไปจากการหมุนเวียนแรงงาน การสัมภาษณ์ก่อนลาออก และมีการเก็บข้อมูลสะท้อนกลับจากแขก โดยแขกสามารถกรอกแบบฟอร์มประเมินที่จัดไว้ในห้องพักได้ตามความเต็มใจของแขก เพื่อนำข้อมูลมาใช้ปรับปรุงการทำงานและการบริการในโรงแรมให้ดีขึ้นตามความต้องการของแขก

LOCATION(S) : CU LIBRARY

สมเกียรติ วรรณวัฒน์. ความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ศึกษากรณี นักศึกษา
สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐในจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชา
สิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2540.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับความรู้ของนักศึกษาในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความรู้ในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีคณะวิชาต่างๆ ในปีการศึกษา 2539 ของมหาวิทยาลัยของรัฐในจังหวัดนครปฐม ซึ่งประกอบด้วยมหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน และมหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา จำนวน 466 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Sciences) โดยใช้สถิติอัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การผันแปรทางเดียว (One Way Analysis of Variance) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐในจังหวัดนครปฐม มีความรู้ในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับปานกลาง

ผลการวิเคราะห์การผันแปรพบว่า เพศ กลุ่มคณะวิชา ภูมิฐานะเดิม และประสบการณ์ในการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีความรู้ในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการรับรู้ข่าวสารและการเป็นสมาชิกชมรมแตกต่างกัน ไม่มีผลต่อความรู้ในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ปัญหาในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จากงานวิจัยนี้ พบว่า แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมมีขยะจำนวนมาก สภาพธรรมชาติถูกทำลายหรือถูกตัดแปลงไปจากเดิมมาก เนื่องจากถูกบุกรุกจากร้านค้าจำหน่ายสินค้า ทำให้บังคับทัศนียภาพอันสวยงามของแหล่งท่องเที่ยวและจำหน่ายสินค้าราคาแพง โบราณวัตถุถูกขโมย นักท่องเที่ยว ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของสถานที่ ไม่รักษาความสะอาด ชอบความสะดวกสบาย เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ ขาดความรับผิดชอบ มีความรู้ น้อย และไม่มีการประชาสัมพันธ์ถึงแหล่งท่องเที่ยว ประชาชนในท้องถิ่นและผู้ประกอบการมุ่งหาประโยชน์จากแหล่งท่องเที่ยวมากเกินไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาส่วนใหญ่ ยังไม่มีความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และไม่ศึกษากฎระเบียบ ข้อปฏิบัติเมื่อไปท่องเที่ยว ดังนั้นควรให้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ผ่านโทรทัศน์ วิทยุ และร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ส่งเสริมให้ความรู้แก่นักเรียน นักศึกษา และบุคคลทั่วไป เพื่อสร้างจิตสำนึกในการท่องเที่ยวเชิง

อนุรักษ์และการปฏิบัติตัวอย่างถูกต้องและเหมาะสม ตลอดจนภาครัฐและภาคเอกชนควรให้ความร่วมมือโดยจัดการวางแผนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เหมาะสมในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

LOCATION(S) : SUKHOTHAI LIBRARY

: MU LIBRARY

บุญเจ็ด หนูอ้อม. การศึกษาศักยภาพของพื้นที่เพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษา เกาะ
สีชัง จังหวัดชลบุรี. ชลบุรี : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
บูรพา, 2541.

การศึกษาศักยภาพของพื้นที่เพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษา เกาะสีชัง
จังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพของพื้นที่ในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และ
เสนอแนะแนวทางการจัดการพื้นที่ให้เหมาะสมแก่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในการศึกษาครั้งนี้ได้
กำหนดวิธีการศึกษาไว้ดังนี้

การรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีการสำรวจข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสารต่าง ๆ สืบค้นข้อมูล
ปฐมภูมิ ได้เก็บรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างชุมชน จำนวน 131 ตัวอย่าง และแบบสอบ
ถามกลุ่มตัวอย่างจากนักท่องเที่ยว จำนวน 64 ตัวอย่าง และสำรวจข้อมูลภาคสนาม

การวิเคราะห์ข้อมูลศักยภาพของพื้นที่ โดยแบ่งการศึกษาศักยภาพ 4 ด้าน คือ ด้าน
แหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการ ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และด้านการมีส่วนร่วมของประชา
ชน

ผลการศึกษาพบว่า ศักยภาพของพื้นที่ ด้านแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับ D แต่มีจุด
เด่นแหล่งท่องเที่ยวโบราณคดีทางทะเลมี 3 จุด ด้านศักยภาพการจัดการอยู่ในระดับ C ด้านกิจกรรม
และกระบวนการ อยู่ในระดับ C และด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน อยู่ในระดับ C หากพิจารณา
ศักยภาพของพื้นที่ในทุกด้านจะพบว่าอยู่ในระดับ C ทั้งนี้เพราะเกาะสีชังยังประสบปัญหาด้าน
สาธารณูปโภคโดยเฉพาะ น้ำ และไฟฟ้า ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวก็ยังไม่ดีพอเท่าที่ควร และ
บริษัทนำเที่ยวบนเกาะสีชังยังไม่มี ดังนั้นจึงได้กำหนดแนวทางการจัดการและพัฒนาให้เหมาะสม
เพื่อรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ไว้ 3 แนวทาง คือ แนวทางที่ 1 คือ การจัดการด้านแหล่งท่องเที่ยว
ให้มีการกำหนดแผนการพัฒนาที่ชัดเจน มีระบบการจัดการที่ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการ
พัฒนา แนวทางที่ 2 ด้านการส่งเสริมกิจกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ให้มีการจัดตั้งกลุ่ม
สหกรณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว สนับสนุนให้เอกชนเข้ามาลงทุน แนวทางที่
3 การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จัดทำกรอบรรมให้ความรู้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง และการ
จัดทำเอกสารเผยแพร่

LOCATION(S) : BURAPHA LIBRARY

ฉลวย มุสิกะ และวันชัย วงสุตววรรณ. คุณภาพน้ำในแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญบริเวณ

ชายฝั่งทะเลตะวันออก. ชลบุรี : สถาบันวิทยาศาสตร์ทางทะเล มหาวิทยาลัยบูรพา , 2541.

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อตรวจสอบคุณภาพน้ำทะเล ในเขตว่ายน้ำ บริเวณแหล่งท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลที่สำคัญของภาคตะวันออก ทั้งคุณสมบัติทางด้านกายภาพ เคมี และจุลชีววิทยา 2) เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงคุณภาพน้ำทะเล ในเขตว่ายน้ำบางบริเวณที่สำคัญ อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 1 ปี 3) เพื่อเปรียบเทียบคุณภาพน้ำทะเลที่เหมาะสมสำหรับการว่ายน้ำ ในแต่ละบริเวณของชายฝั่งทะเลตะวันออก 4) เพื่อเปรียบเทียบคุณภาพน้ำทะเล ในบริเวณเขตว่ายน้ำ ต่างๆ กับมาตรฐานคุณภาพน้ำทะเลเพื่อการว่ายน้ำ ซึ่งกำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

คุณภาพน้ำในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก ในเขตพื้นที่ จังหวัดชลบุรีและจังหวัดระยอง ปี 2541 บริเวณที่น้ำทะเลมีคุณภาพคืออยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพ น้ำทะเลชายฝั่งเพื่อการว่ายน้ำตลอดปี คือ หาดจอมเทียน รองลงมา คือ หาดบางแสน และหาดแม่รำพึง ยกเว้นบริเวณบ้านก้นอ่าวในเดือนพฤษภาคมและกันยายนเท่านั้น ส่วนบริเวณสวนรุกขชาติ เพ-แหลมแม่พิมพ์ ถึงแม้โดยเฉลี่ยคุณภาพน้ำไม่เหมาะสมแก่การว่ายน้ำแต่ยังมีบริเวณที่เหมาะสม แม้ว่าน้ำทะเลมีสภาพเสื่อมโทรมลงจากเดิม คือ บริเวณสวนรุกขชาติเพ (สวนสน) และอ่าวไข่ เว้นแต่ช่วงฤดูร้อน (พฤษภาคม) และแหลมแม่พิมพ์ ยกเว้นช่วงฤดูร้อน (พฤษภาคมและกรกฎาคม) สำหรับพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมแก่การลงเล่นน้ำเลยตลอดทั้งปี คือ อ่าวพัตยาดั้งแต่พัตยาเหนือ พัตยา กลาง และพัตยาใต้ แต่พื้นที่ชายหาดบริเวณหน้าโรงแรมวงศ์อำมาตย์ รวมทั้งพื้นที่ของโรงแรม รอยัลคลิฟ ในบางเดือนยังคงมีความเหมาะสม ถึงแม้ว่าพื้นที่ทั้ง 2 บริเวณดังกล่าวจะเสื่อมโทรมลง เมื่อเทียบกับ 2-3 ปีที่ผ่านมา แต่ก็ยังอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพน้ำทะเลเพื่อการว่ายน้ำ ในบางช่วง ของปี คือ เดือนพฤษภาคม กรกฎาคม และพฤศจิกายน บริเวณหน้าโรงแรมวงศ์อำมาตย์ และเกือบ ตลอดทั้งปีบริเวณโรงแรมรอยัลคลิฟ ยกเว้นเดือนพฤศจิกายน ที่ตรวจพบเชื้อโคลิฟอร์มแบคทีเรีย รวมเกินมาตรฐานเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แสดงให้เห็นว่าช่วงเวลาและสถานที่ที่มีความสำคัญต่อ คุณภาพน้ำทะเล เพราะเกี่ยวเนื่องจากแหล่งกำเนิดของความสกปรกที่ส่วนใหญ่มาจากกิจกรรมบน ฝั่ง เช่น น้ำทิ้งจากตลาด บ้านเรือน โรงแรม รีสอร์ท บังกาโล ภัตตาคาร และร้านค้าต่างๆ เป็นต้น ของเสียถูกปล่อยลงสู่ทะเลในปริมาณที่แตกต่างกัน ทั้งนี้สืบเนื่องจากการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้ ขยายตัวสูงขึ้นทำให้ชุมชนและสถานบริการต่างๆ ขยายตัวตามเพื่อตอบสนองความต้องการของนัก ท่องเที่ยว ปริมาณของเสียอันเกิดจากกิจกรรมเหล่านี้ก็เพิ่มปริมาณสูงขึ้น ขณะที่ความสามารถใน

การบำบัดมีขีดจำกัดและทำได้ไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการวางแผน และควบคุม โดยมาตรการต่างๆ ที่เหมาะสมมาปฏิบัติควบคู่ไปกับการพัฒนาการท่องเที่ยว รวมทั้งการพัฒนาอื่นๆ เพื่อเป็นการป้องกันและแก้ไขสถานะที่ไม่เหมาะสมและรักษาสภาพแวดล้อมของชายฝั่งทะเล ให้คงอยู่ในสภาพที่ดี และสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ตลอดไป ดังมีข้อเสนอแนะต่อไปนี้

1) ภาครัฐควรกำหนดให้มีการใช้ที่ดินอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับพื้นที่อย่างมีระบบ เพื่อความสะดวกต่อการควบคุมกิจกรรมต่างๆ ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความเสื่อมลงของสภาพแวดล้อม และคุณภาพน้ำทะเลในทุกพื้นที่ 2) ควรจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวมในแต่ละพื้นที่ให้เพียงพอกับปริมาณน้ำทิ้งที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน และกำหนดให้สถานที่ประกอบการต่างๆ ตลอดจนอาคารบ้านเรือนที่พักอาศัยซึ่งเป็นต้นกำเนิดของน้ำเสีย ปล่อยทิ้งลงท่อส่งน้ำเพื่อจะนำไปบำบัดก่อนปล่อยลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ 3) ภาครัฐควรสนับสนุนให้สถานบริการที่มีขนาดใหญ่มีระบบบำบัดน้ำเสียของตัวเอง และให้นำน้ำที่ผ่านการบำบัดแล้วกลับมาใช้ใหม่ในกิจกรรมที่เหมาะสมไม่ต้องปล่อยทิ้งลงแหล่งน้ำสาธารณะหรือทะเล และยังเป็นการช่วยประหยัดน้ำอีกทางหนึ่งด้วย 4) ควรมีการควบคุมการปล่อยน้ำทิ้งจากกิจกรรม และสิ่งปลูกสร้างต่างๆ ที่ระบายน้ำลงสู่ทะเลหรือแหล่งน้ำสาธารณะที่ไหลออกสู่ทะเลให้เป็นไปตามมาตรฐานน้ำทิ้งจากอาคารและจากโรงแรมอุตสาหกรรมอย่างเคร่งครัด และมีบทลงโทษแก่ผู้ไม่ปฏิบัติตามด้วย 5) ควรจัดระบบการวางท่อระบายน้ำฝนของเมือง แยกออกจากท่อระบายน้ำทิ้งหรือสิ่งขับถ่ายจากชุมชน 6) ควรได้มีการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำทะเลเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ และทันสมัยอยู่เสมอ อันจะนำไปสู่การดำเนินการป้องกัน และแก้ไขความเสื่อมโทรมของคุณภาพน้ำทะเลได้ทันเวลา 7) ควรเพิ่มบทบาทหน่วยงานของรัฐ และเอกชน ตลอดจนประชาชนทั่วไปให้มีส่วนร่วมในการดูแล และเฝ้าระวังรักษาสภาพแวดล้อม และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ 8) รัฐควรจัดให้มีหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรงมาปฏิบัติงาน ดูแลควบคุม และกวดขันให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายในการควบคุมภาวะมลพิษของผู้ประกอบการ

LOCATION(S) : BURAPHA LIBRARY

แววดา ทองระอา, พัฒนา กุลเปี่ยม และไพฑูรย์ มกกงไผ่. การศึกษาคุณภาพน้ำทะเลในเขตว้ายน้ำ
ชายหาดบางแสน หาดพัทยา และหาดจอมเทียน จังหวัดชลบุรี ปี 2534. ชลบุรี :
มหาวิทยาลัยบูรพา, 2534.

การศึกษาคุณภาพน้ำทะเลในเขตว้ายน้ำชายหาดบางแสน หาดพัทยา และหาดจอม
เทียน จังหวัดชลบุรี ในช่วงระหว่างเดือน มกราคม ถึง ธันวาคม 2534 พบว่าคุณภาพน้ำในแต่ละหาด
เป็นดังนี้ หาดบางแสน มีค่าอุณหภูมิ น้ำ 27.0-32.0 °C ความเค็ม ร้อยละ 17.0-36.0 ความเป็นกรดเป็น
ด่าง 7.92-8.36 ปริมาณออกซิเจนละลายน้ำ 5.5-8.8 mg/l ค่าบีโอดี 0.4-7.4 mg/l ปริมาณโคลิฟอร์ม
แบคทีเรียรวม 13-18,000 MPN/100 ml และปริมาณฟีคอลโคลิฟอร์มแบคทีเรีย 8-2,400 MPN/100
ml หาดพัทยา มีค่าอุณหภูมิ น้ำ 28.0-32.0 °C ความเค็ม ร้อยละ 27.0-35.0 ความเป็นกรดเป็นด่าง
7.70-8.45 ปริมาณออกซิเจนละลายน้ำ 4.6-12.5 mg/l ค่าบีโอดี 0.3-8.0 mg/l ปริมาณโคลิฟอร์ม
แบคทีเรียรวม 21-24,000 MPN/100 ml และปริมาณฟีคอลโคลิฟอร์มแบคทีเรีย 2-130,000
MPN/100 ml ส่วนหาดจอมเทียน มีค่าอุณหภูมิ น้ำ 28.0-32.0 °C ความเค็ม ร้อยละ 30.0-36.0 ความ
เป็นกรดเป็นด่าง 7.75-8.39 ปริมาณออกซิเจนละลายน้ำ 6.1-8.9 mg/l ค่าบีโอดี 0-8.3 mg/l ปริมาณ
โคลิฟอร์มแบคทีเรียรวม <2-2,800 MPN/100 ml และปริมาณฟีคอลโคลิฟอร์มแบคทีเรีย <2-2,400
MPN/100 ml ตามมาตรฐานคุณภาพน้ำทะเลเพื่อการว่ายน้ำ ซึ่งกำหนดให้มีค่าของปริมาณ
โคลิฟอร์มแบคทีเรียรวมได้ไม่เกิน 1,000 MPN/100 ml พบว่าคุณภาพน้ำทะเลทั้ง 3 หาดมีสภาพที่
เสื่อมโทรมไม่เหมาะแก่การว่ายน้ำเป็นบางพื้นที่และในบางเดือนเท่านั้น ยกเว้นหาดพัทยา โดย
เฉพาะพัทยาได้มีสภาพที่เสื่อมโทรมเกือบตลอดทั้งปี เมื่อเปรียบเทียบคุณภาพน้ำทะเลเพื่อการว่ายน้ำ
ของทั้ง 3 หาด พบว่าหาดจอมเทียนมีคุณภาพดีที่สุด รองลงมาได้แก่ หาดบางแสน ส่วนหาดพัทยามี
สภาพเสื่อมโทรมมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่าคุณภาพน้ำทะเลทั้ง 3 หาด ในปี 2534 มีสภาพที่เสื่อม
โทรมลงมากขึ้นจากปี 2532 และปี 2533

LOCATION(S) : BURAPHA LIBRARY

เชิดชัย นำวิวัฒน์. การสื่อสารเพื่อส่งเสริมการตลาด : กรณีศึกษาของโรงแรมอิมพีเรียล.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.

การศึกษาเรื่อง “การสื่อสารเพื่อส่งเสริมการตลาด : กรณีศึกษาของโรงแรมอิมพีเรียล” มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงปัจจัยทางด้านการสื่อสารที่มีผลต่อการขยายบริการของโรงแรมอิมพีเรียล โดยทำการศึกษาทั้ง 3 ด้านคือ ด้านห้องพัก ด้านห้องจัดเลี้ยง และประชุมสัมมนา และด้านห้องอาหาร กับการใช้บริการของหน่วยงานธุรกิจ องค์การระหว่างประเทศ หน่วยงานราชการ บริษัททัวร์ สายการบิน และบุคคลทั่วไป โดยอาศัยทฤษฎีและแนวความคิดที่ใช้อ้างอิงประกอบการศึกษา คือ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการสื่อสาร ทฤษฎีการตลาด ทฤษฎีสื่อสารการตลาด พฤติกรรมผู้บริโภค และทฤษฎีการวางแผน การสำรวจความคิดเห็นกระทำโดยศึกษาจากกลุ่มลูกค้าผู้ใช้บริการของโรงแรมอิมพีเรียลในแต่ละด้านที่แตกต่างกันออกไป บางหน่วยงานใช้บริการทุกด้าน บางหน่วยงานใช้บริการเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งพฤติกรรมการใช้บริการของโรงแรมอิมพีเรียลจากหน่วยงานทั้งหมด 200 แห่ง มีความเห็นว่าความสะอาดของห้องพัก ห้องจัดประชุมสัมมนาและจัดเลี้ยง และห้องอาหาร อยู่ในระดับดีเป็นส่วนใหญ่ การบริการของพนักงานทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับดีเป็นส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับราคาของการบริการทั้ง 3 ด้านก็อยู่ในระดับปกติเป็นส่วนใหญ่ มีบางส่วนตอบว่า ความสะอาด การบริการ และราคายังไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ ส่วนนี้แม้จะมีเป็นจำนวนน้อย แต่ก็เป็นที่น่าจะคำนึงถึงเป็นอย่างมาก เพราะอาจหมายความว่า ผู้ใช้บริการไม่ได้รับความพอใจสูงสุดเมื่อซื้อบริการ จึงทำให้คิดว่าการบริการและราคาไม่สัมพันธ์กับสินค้าที่ได้รับ ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า ยังมีบางจุดของสินค้าที่อาจจะเป็นการบริการ ความสะอาด หรือราคา ที่จะเป็นตัวกำหนดให้การขยายบริการของโรงแรมอิมพีเรียลทำให้มากขึ้นเพียงใด

ในการศึกษาถึงสื่อประเภทต่างๆ ที่หน่วยงานเปิดรับ พบว่าสื่อโทรทัศน์ได้รับความสนใจมาก โดยรายการโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมจากหน่วยงานคือ รายการข่าวภาค 20.00 น. ภาพยนตร์ชุดจากต่างประเทศ ละคร เกมโชว์ และรายการกีฬา ตามลำดับ ทางด้านวิทยุ พบว่า มีหน่วยงานเปิดรับในอัตราวันละหนึ่งครั้งหรือมากกว่าวันละหนึ่งครั้งอยู่ถึงร้อยละ 60.5 ทางด้านหนังสือพิมพ์รายวันได้รับความนิยมสูงสุดจากหน่วยงานคือ ไทยรัฐ บางกอกโพสต์ เดลินิวส์ มติชน เดอะเนชั่น และสยามรัฐ ตามลำดับ สำหรับนิตยสาร/วารสารทางด้านธุรกิจที่ได้รับความนิยมจากหน่วยงานคือ ผู้จัดการ คู่แข่ง การเงินธนาคาร ดอกเบี้ย ส่วนนิตยสารสำหรับสตรีได้แก่ คิฉัน และแพรว ซึ่งจากการสำรวจความคิดเห็นนี้ทำให้โรงแรมอิมพีเรียลจะมีโอกาสเลือกพิจารณาประเภท

ของสื่อ ว่าสื่อมวลชนประเภทใดควรจะได้รับการพิจารณานำเข้ามาใช้ในการสื่อข่าวสารให้ธุรกิจได้รับทราบ

ส่วนหนึ่งที่เพิ่มเติมในการศึกษาครั้งนี้คือ ความคิดเห็นในส่วนค้อยของการบริการของโรงแรมอิมพีเรียลที่คิดว่า ผู้ใช้บริการไม่ชอบ ไม่พอใจ หรือต้องการเห็นการเปลี่ยนแปลงปรับปรุง ซึ่งจากการสำรวจพบว่า การบริการของพนักงานทั้งหมดโดยรวมควรได้รับการปรับปรุงเป็นอันดับแรก ขณะที่ที่จอดรถ ราคาของการใช้บริการทั้ง 3 ด้าน คุณภาพและรสชาติของอาหาร การติดต่อสื่อสารภายในองค์กร เป็นสิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงรองลงมาตามลำดับ ความคิดเห็นเหล่านี้ทำให้ทราบถึงจุดบกพร่องหรือจุดค้อยของการบริการเพื่อให้โรงแรมอิมพีเรียลสามารถขยายบริการออกไปได้มากขึ้นภายหลังจากการปรับปรุงแก้ไขสิ่งเหล่านี้แล้ว

การศึกษาทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการวางแผนทางการตลาด แผนงานทั้งหมดที่กำหนดขึ้นไม่สามารถจะกระทำได้เลยถ้าขาดข้อมูลประกอบ นอกจากนี้ในการวางแผนยังต้องอาศัยการสื่อสารเข้ามาประกอบ ทั้งการสื่อสารภายในและภายนอกองค์กร การสื่อสารทั้งด้านสื่อสารมวลชน และการสื่อสารการตลาด ต่างก็ได้รับการนำมาผสมผสานกันเพื่อให้ได้มาซึ่งแผนงานสื่อสารทางการตลาดที่มีประสิทธิภาพ ผลของการศึกษาทั้งหมดนี้อาจเป็นแนวโน้มให้โรงแรมอิมพีเรียลคำนึงถึงงานสื่อสารทางการตลาดในรูปแบบของการโฆษณา การประชาสัมพันธ์ การขายโดยพนักงานขาย และนำเข้ามาสู่แผนงานทางด้านการสื่อสารทางการตลาด เพื่อเป็นประโยชน์ต่องานทางด้านการตลาดของโรงแรมอิมพีเรียลต่อไป

LOCATION(S) : CU LIBRARY

ชัยภรณ์ วงศ์อนิษฐ์. จิตสำนึกของมัคคุเทศก์ในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาสิ่งแวดล้อมศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล, 2543.

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาจิตสำนึกของมัคคุเทศก์ในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง โดยศึกษาจากมัคคุเทศก์ชาวไทยที่นำเที่ยวทางทะเลในพื้นที่จังหวัดภาคใต้ เขต 2 อันประกอบด้วย 6 จังหวัด ดังนี้ จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี ระนอง ภูเก็ต พังงา และกระบี่ นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านประชากร ด้านการทำงาน และด้านการฝึกอบรม กับจิตสำนึกในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง โดยใช้แบบวัดจิตสำนึกต่อการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการังที่สร้างขึ้น ใช้ค่าสถิติร้อยละ, ค่าเฉลี่ยเลขคณิต, t-test, Simple correlation, One-way ANOVA ในการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิจัยพบว่า ระดับจิตสำนึกต่อการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการังของกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 240.39 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 16.68 คะแนน กิจกรรมที่นำเที่ยว ลักษณะการใช้แหล่งท่องเที่ยว ไม่มีผลต่อความแตกต่างของคะแนนจิตสำนึกต่อการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และตัวแปรอายุไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนจิตสำนึกในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง และพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายมีคะแนนจิตสำนึกสูงกว่าเพศหญิง มัคคุเทศก์ที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกันจะมีคะแนนจิตสำนึกในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการังต่างกันด้วย ระยะเวลาการทำงานมีความสัมพันธ์กับจิตสำนึกในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการัง และมัคคุเทศก์ที่ผ่านการอบรมมีคะแนนจิตสำนึกในการนำเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระบบนิเวศแนวปะการังมากกว่ามัคคุเทศก์ที่ไม่ผ่านการอบรม ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ขอเสนอแนะว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะเข้มงวดในการกำกับดูแลมัคคุเทศก์ที่นำเที่ยวทางทะเลมากกว่าในปัจจุบัน และควรเพิ่มการอบรมฟื้นฟูแก่มัคคุเทศก์ที่ทำงานมานานตั้งแต่ 3-5 ปี เพื่อเพิ่มพูนความรู้ และพัฒนาเจตคติที่ดีต่อบทบาทมัคคุเทศก์ และสถาบันการศึกษาควรจะมีการสอนเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในสถานศึกษา โดยเฉพาะระดับ ป.ว.ช. และ ป.ว.ส. นอกจากนี้อาจจะต้องมีการศึกษาในพื้นที่อื่นๆ ที่มีไขทางทะเลเพิ่มเติม เพื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาครั้งนี้ต่อไป

0725

อภิญา พัดพาตี. ความคิดเห็นของผู้ประกอบการที่มีต่อตลาดน้ำตลิ่งชัน. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2543.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการที่มี
ต่อตลาดน้ำตลิ่งชัน ปัจจัยที่ทำให้เกิดความแตกต่างต่อความคิดเห็นของผู้ประกอบการที่มีต่อตลาด
น้ำตลิ่งชัน รวมถึงศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการที่มีต่อการพัฒนาตลาด
น้ำตลิ่งชัน

กลุ่มประชากรที่ศึกษา คือ ผู้ประกอบการทั้งหมดที่ประกอบกิจการในบริเวณตลาด
น้ำตลิ่งชัน จำนวน 75 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามประกอบการ
สัมภาษณ์ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติ อัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบน
มาตรฐาน การวิเคราะห์การผันแปรทางเดียว และการวิเคราะห์การผันแปรประกอบการวิเคราะห์
จำแนกหมู่ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ประชากรที่ศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อตลาดน้ำตลิ่งชันอยู่ในระดับต่ำ ปัจจัย
ที่มีผลทำให้เกิดความแตกต่างต่อความคิดเห็นของผู้ประกอบการที่มีต่อตลาดน้ำตลิ่งชัน คือ อายุ
ภูมิลำเนาปัจจุบัน และระยะเวลาที่ประกอบกิจการ มีผลกับความคิดเห็นของผู้ประกอบการที่มีต่อ
ตลาดน้ำตลิ่งชัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ ควรมีการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับตลาดน้ำตลิ่งชัน
ตามสื่อต่างๆ ให้มากขึ้นอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ นอกจากนี้ผู้ที่มีอำนาจในการบริหารจัดการ
ตลาดน้ำตลิ่งชัน ควรมีความเค็ดขาดหรือชัดเจนในการสั่งการและใช้มาตรการบังคับที่ดั่งขึ้นมาให้
มากกว่าปัจจุบัน และควรมีการจัดสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เพิ่มขึ้น แก่นักท่องเที่ยวและผู้
ประกอบการ อาทิ เพิ่มถังขยะ เพิ่มห้องน้ำสาธารณะ โดยควรมีเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความสะอาด
อย่างสม่ำเสมอ เพิ่มโต๊ะ-เก้าอี้สำหรับนั่งรับประทานอาหารและพักผ่อน และเพิ่มที่จอดรถให้เพียง
พอ

LOCATION(S) : SUKHOTHAI LIBRARY

: MU LIBRARY

ประวัติ เสมดี. การจัดสภาพแวดล้อมโบราณสถานพระราชวังสนามจันทร์. วิทยานิพนธ์

มหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ตลอดจนปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณพระราชวังสนามจันทร์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ ประชาชนอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่เข้ามาภายในบริเวณพระราชวังสนามจันทร์ จำนวน 400 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถามประกอบการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Social Sciences) โดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์การผันแปรทางเดียว และการวิเคราะห์การผันแปรและการวิเคราะห์การจำแนกหมู่

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณพระราชวังสนามจันทร์ ในระดับปานกลาง ผลการวิเคราะห์การผันแปร พบว่า การให้คุณค่าโบราณสถาน ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์โบราณสถาน มีผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณพระราชวังสนามจันทร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เพศ อายุ มีผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณพระราชวังสนามจันทร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับโบราณสถาน การใช้ประโยชน์จากพระราชวังสนามจันทร์มีผลต่อความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณพระราชวังสนามจันทร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น/ตอนปลายหรือเทียบเท่า ประกอบอาชีพรับจ้าง/ทำงานบริษัท ไม่เคยไปเที่ยว/ทัศนศึกษาในแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน ใช้ประโยชน์จากบริเวณพระราชวังสนามจันทร์เพื่อเป็นสถานที่พักผ่อน/เป็นสถานที่ศึกษา และมีระดับการให้คุณค่าโบราณสถานสูง เห็นด้วยกับการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณพระราชวังสนามจันทร์ มากกว่ากลุ่มอื่น

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยคือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความรู้และเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์โบราณสถานแก่ประชาชน นักท่องเที่ยว และไกด์/มัคคุเทศก์ ฯลฯ รวมทั้งควรปลูกฝังจิตสำนึกให้ประชาชน/เยาวชนหรือนักท่องเที่ยวเห็นคุณค่าของโบราณสถาน และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการอนุรักษ์โบราณสถาน

LOCATION(S) : SUKHOTHAI LIBRARY : MU LIBRARY

สำนักงานรัฐมนตรี. สำนักงานสถิติแห่งชาติ. รายงานการสำรวจกิจการโรงแรมและเกสต์เฮาส์
พ.ศ. 2543. กรุงเทพฯ : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2543.

วัตถุประสงค์ในการสำรวจคือ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับรายรับและค่าใช้จ่ายของการดำเนินกิจการโรงแรมและเกสต์เฮาส์ ตลอดจนข้อมูลที่แสดงลักษณะโครงสร้างอื่นๆ ของการดำเนินกิจการประเภทนี้ เช่น จำนวนห้องพัก ลักษณะการดำเนินกิจการ จำนวนผู้ที่มาพัก จำนวนคนทำงาน เป็นต้น ข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์สำหรับนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาและวางแผนพัฒนากิจกรรมสาขานี้ต่อไป การสำรวจการประกอบกิจการโรงแรมและเกสต์เฮาส์ พ.ศ. 2543 กลุ่มรวมโรงแรมที่ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 และเกสต์เฮาส์ทั่วประเทศ ซึ่งดำเนินการในปี พ.ศ. 2542 ในการสำรวจกิจการโรงแรมและเกสต์เฮาส์ พ.ศ. 2543 นี้สำนักงานสถิติแห่งชาติได้ส่งแบบสอบถามไปยังโรงแรมและเกสต์เฮาส์ที่อยู่ในกลุ่มรวมจำนวน 2540 แห่ง โรงแรมและเกสต์เฮาส์ที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามมีจำนวน 1919 แห่ง หรือคิดเป็นร้อยละ 75.5 ของจำนวนโรงแรมและเกสต์เฮาส์ที่อยู่ในกลุ่มรวมทั้งสิ้น นอกจากนี้มีการส่งเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นข้าราชการและพนักงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติออกไปสัมภาษณ์เจ้าของผู้ประกอบการ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ตอบข้อมูลในระหว่างเดือน มิถุนายน – กรกฎาคม พ.ศ. 2543

ผลการสำรวจการดำเนินการ พบว่า ในปี 2542 มีจำนวนโรงแรมและเกสต์เฮาส์ทั้งสิ้น 2540 แห่ง ภาคใต้มีจำนวนโรงแรมและเกสต์เฮาส์มากที่สุด คือ 648 แห่ง หรือร้อยละ 25.5 ของโรงแรมและเกสต์เฮาส์ทั้งสิ้น รองลงมาคือภาคกลางและภาคเหนือ มีจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนกรุงเทพมหานครมีจำนวน 383 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนน้อยที่สุด จำนวนห้องพักทั่วประเทศในปี 2542 มีจำนวนทั้งสิ้น 178354 ห้อง เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคพบว่ากรุงเทพมหานครมีจำนวนห้องพักมากที่สุด รองลงมาคือภาคใต้ ภาคกลางและภาคเหนือ ตามลำดับ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนห้องพักน้อยที่สุด สำหรับจำนวนผู้ปฏิบัติงานในโรงแรมและเกสต์เฮาส์ทั่วประเทศ ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2542 มีจำนวนทั้งสิ้น 116 722 คน ส่วนใหญ่เป็นลูกจ้างร้อยละ 97.4 และเมื่อพิจารณาผู้ปฏิบัติงานจำแนกตามเพศพบว่า เป็นหญิงร้อยละ 50.2 เป็นชายร้อยละ 49.8 ด้านจำนวนผู้เข้าพักพบว่า มีผู้เข้าพักในโรงแรมและเกสต์เฮาส์ทั้งสิ้นประมาณ 37.3 ล้านคน และเข้าพักในกรุงเทพมหานครมากที่สุดคือประมาณ 13.9 ล้านคน หากเปรียบเทียบสัดส่วนผู้เข้าพักพบว่า เป็นชาวไทยร้อยละ 48.8 และเป็นชาวต่างประเทศร้อยละ 51.2 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคพบว่า กว๊าคึ่งหนึ่งของผู้เข้าพักในกรุงเทพมหานครและภาคใต้เป็นชาวต่างประเทศ ส่วนผู้เข้าพักในภาคกลางและภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนใหญ่เป็นชาวไทย เมื่อพิจารณารายรับในการดำเนินกิจการพบว่าในปี 2542 มีมูลค่าประมาณ 46510.3 ล้านบาท ในจำนวนนี้มากกว่าครึ่งหนึ่งเป็นรายรับจากการดำเนินกิจการในกรุงเทพมหานคร รองลงมาเป็นภาคใต้ ภาคกลาง ภาคเหนือตามลำดับ ภาคตะวันออก

ออกเฉียงเหนือมีรายรับน้อยที่สุด ในด้านค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานนั้น เมื่อพิจารณาสัดส่วนค่าใช้จ่ายต่อรายรับพบว่า กิจกรรมขนาดใหญ่มีสัดส่วนค่าใช้จ่ายต่อรายรับสูงกว่ากิจกรรมขนาดเล็ก และขนาดกลาง กรุงเทพมหานครและภาคกลาง กิจกรรมขนาดกลางมีสัดส่วนของค่าใช้จ่ายต่อรายรับสูงกว่ากิจกรรมขนาดเล็กและขนาดใหญ่ ส่วนภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือกิจกรรมขนาดใหญ่จะมีสัดส่วนของค่าใช้จ่ายต่อรายรับสูงกว่ากิจกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก สำหรับภาคใต้กลับมีลักษณะแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ กิจกรรมขนาดใหญ่และขนาดเล็ก มีสัดส่วนของค่าใช้จ่ายต่อรายรับใกล้เคียงกันและสูงกว่ากิจกรรมขนาดกลาง เมื่อเปรียบเทียบจำนวนโรงแรมและเกสต์เฮาส์ในปี 2542 และปี 2540 พบว่า จำนวนโรงแรมและเกสต์เฮาส์ในปี 2542 ลดลงจากปี 2540 ร้อยละ 4.9 ในขณะที่จำนวนห้องพักลดลงจากปี 2540 ในสัดส่วนที่ต่ำกว่า คือไม่ถึงร้อยละ 1 หรือลดลงเพียง 81 ห้อง จำนวนผู้เข้าพักในปี 2542 เพิ่มขึ้นจากปี 2540 จำนวน 2.3 ล้านคน หรือร้อยละ 6.6 ในจำนวนนี้พบว่า จำนวนผู้เข้าพักชาวไทยลดลงจากปี 2540 คิดเป็นร้อยละ 1.6 ในขณะที่จำนวนผู้เข้าพักที่เป็นชาวต่างประเทศเพิ่มขึ้นจากปี 2540 ร้อยละ 15.8 ในด้านการดำเนินงานนั้น ในปี 2542 โรงแรมและเกสต์เฮาส์มีรายรับจากการดำเนินงานเพิ่มขึ้นจากปี 2540 ร้อยละ 9.4 แต่ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการลดลงร้อยละ 13.7 สำหรับการจ้างงานนั้น พบว่า จำนวนลูกจ้างลดลงร้อยละ 0.4 ในขณะที่เดียวกันอัตราค่าจ้างเงินเดือนของลูกจ้างเฉลี่ยต่อคนต่อเดือนก็ลดลงด้วย คือลดลงร้อยละ 8.2 เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2450 ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้ประกอบการต้องลดค่าใช้จ่ายเพื่อให้สถานประกอบการสามารถดำเนินงานต่อไปได้

LOCATION(S) : NAITONAL LIBRARY

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. คณะสังคมศาสตร์ ภาควิชาภูมิศาสตร์. การศึกษาบทบาทของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวภาคเหนือตอนบน กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2541.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้คือ 1) เพื่อศึกษาบทบาทของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่ผ่านมาของภาคเหนือตอนบน 2) เพื่อวางกรอบและแนวนโยบาย ตลอดจนกำหนดบทบาททางการท่องเที่ยวของจังหวัดต่างๆ ตามพื้นที่โครงการให้มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) และสถานการณ์ปัจจุบัน ตลอดจนแนวโน้มในอนาคต โดยคำนึงถึงถึงขีดจำกัดของทรัพยากรในพื้นที่ (Resource Limitation) 3) เพื่อเป็นการกำหนดแนวทางและแผนงานในการรองรับแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8(พ.ศ. 2540-2544) 4) เพื่อจัดทำรายละเอียดแผนงานและโครงการพัฒนาต่างๆ ในพื้นที่ โดยให้มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ซึ่งในแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจต่อส่วนรวม โดยไม่ขัดแย้งหรือทำลายสภาพแวดล้อม ตลอดจนสังคมของท้องถิ่น ทั้งนี้ต้องเป็นแผนที่มีความเหมาะสมที่หน่วยงานรับผิดชอบสามารถนำไปปฏิบัติได้ 5) เพื่อให้เกิดความร่วมมือและมีส่วนร่วมในการวางแผนของกลุ่มบุคคลหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องโดยมุ่งหวังให้เกิดการยอมรับ ร่วมเป็นเจ้าของแผน ร่วมดำเนินการและปฏิบัติตามแผน ตลอดจนร่วมติดตามตรวจสอบผลการปฏิบัติ ทั้งนี้ ต้องพิจารณาถึงขอบเขตอำนาจหน้าที่ที่เหมาะสมของรัฐและเอกชนในการที่มีส่วนร่วมดำเนินงานดังกล่าว

ขอบเขตในการศึกษามีดังนี้ 1) ศึกษาบทบาทของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของภาคเหนือตอนบนที่ผ่านมา 2) การศึกษาทางด้านศักยภาพของโครงการ 3) การศึกษาด้านการตลาดการท่องเที่ยว คือศึกษาด้านอุปสงค์ทางการท่องเที่ยว โดยจะทำการศึกษากิจกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศภายในพื้นที่โครงการ และศึกษาด้านอุปทานการท่องเที่ยว 4) ศึกษา ด้านความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว แนวโน้มและการประมาณการความต้องการในอนาคตในด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านปัจจัยพื้นฐาน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการ ด้านการกำหนดการใช้ที่ดินที่เอื้ออำนวยต่อการท่องเที่ยวในเรื่องของการควบคุมการใช้ที่ดิน สิ่งแวดล้อม ศิลปกรรม สถาปัตยกรรมที่มีความสอดคล้องกับเมือง การกำหนดพื้นที่เปิดโล่ง เป็นต้น 5) ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่โครงการ ประกอบด้วย การทบทวนและประเมินผลแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่โครงการที่ผ่านมา สรุปความสัมพันธ์ระหว่างด้านอุปสงค์ อุปทาน และความพร้อมของการท่องเที่ยว ในพื้นที่โครงการเพื่อหาทางเลือกและกำหนดแนวทางที่เหมาะสมสำหรับใช้ในการกำหนดนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่โครงการ เสนอแนะแนวทางและโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่โครงการ โดยระบุรายละเอียด งบประมาณ ระยะเวลา รวมทั้งหน่วยงานหรือองค์กรรับผิดชอบของโครงการแต่ละโครงการ จัดเตรียมข้อกำหนดโครงการสำหรับ

การศึกษาความเหมาะสมของแผน และโครงการในพื้นที่ที่พิจารณาแล้วว่ามีความสำคัญและมีความ
จำเป็นสูงในการพัฒนา รวมทั้งเสนอแนวทางและขั้นตอนสำหรับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
เพื่อการบริหารแผนและการประสานแผนกับหน่วยงานรับผิดชอบ เพื่อนำแนวนโยบาย มาตรการ
แผนงานโครงการที่ได้เสนอไว้ ไปดำเนินการขยายผลในพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับพื้นที่
โครงการที่ศึกษาคือพื้นที่จังหวัดในภาคเหนือตอนบน รวม 8 จังหวัด อันประกอบด้วย เชียงราย
เชียงใหม่ น่าน พะเยา แพร่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง และลำพูน

LOCATION(S) : KMITL LIBRARY

NIDA LIBRARY

โกศล มีคุณ. การศึกษาอุบัติเหตุจากการท่องเที่ยว กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ, 2538.

การศึกษาอุบัติเหตุจากการท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์ต้องการศึกษา สวัสดิภาพในการเดินทางท่องเที่ยวด้านต่างๆ ค้นหาสาเหตุหรือปัจจัยของอุบัติเหตุจากการท่องเที่ยว และแสวงหาแนวทางป้องกันแก้ไข อุบัติเหตุต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้สำรวจ ความคิดเห็นโดยการสัมภาษณ์กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว 3 กลุ่ม คือ กลุ่มนักท่องเที่ยว กลุ่มผู้ขับรถท่องเที่ยว และกลุ่มผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 900 คน จาก 6 จังหวัดที่เป็นพื้นที่ตัวแทนแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทย ข้อมูลของการวิจัย วิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC หาค่า สถิติพื้นฐาน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ว เปลี่ยนเป็นระดับความเห็นตั้งแต่ น้อยจนถึง ผลของการศึกษาได้พบ ว่า เกี่ยวกับสภาพการเดินทาง นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางโดยรถยนต์ โดยเหตุผลคือความสะดวกสบาย รวดเร็ว ประหยัดนิยมเดินทาง กับบริษัทจัดท่องเที่ยวมากที่สุด มีการทำประกันอุบัติเหตุเท่าๆ กับไม่ได้ทำ วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวพักผ่อน สถานที่พักขณะท่องเที่ยวส่วนใหญ่ คือโรงแรม โดยเข้าพักครั้งละ 1-3 วัน และ สถานที่ที่นิยมเที่ยวมากที่สุด คือ ทะเล รองลงไปคือ ป่า เขา น้ำตก เกี่ยวกับสวัสดิภาพในการท่องเที่ยวพบว่า ด้านการเดินทาง เพื่อการท่องเที่ยว และด้านสถานที่พักของนักท่องเที่ยว มี สวัสดิภาพในระดับค่อนข้างมาก ด้านสถานที่ท่องเที่ยวมีสวัสดิภาพ ในระดับค่อนข้างน้อย ด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐและเอกชน มีสวัสดิภาพค่อนข้างมาก ในองค์ประกอบเกี่ยวกับองค์กรเพื่อการท่องเที่ยว แต่มีสวัสดิภาพค่อนข้างน้อยในองค์ประกอบเกี่ยวกับผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น อัตราค่าจ้างและการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ปัจจัยหรือสาเหตุของอุบัติเหตุ ในด้านการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวได้แก่ มีจรรยาบรรณในการเดินทางทางบก การเดินทางโดยรถไฟสายใต้ และ การเดินทางโดยรถยนต์ทุกเส้นทาง ในด้านสถานที่พักของนักท่องเที่ยว ได้แก่ การขาดประสิทธิภาพระบบข้อมูล คำแนะนำ และระบบเตือนภัย พนักงานรักษาความปลอดภัยยังไม่ได้รับการฝึกอบรม ให้มีความสามารถที่จะช่วยนักท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสมเมื่อเกิดอุบัติเหตุ ในด้านสถานที่ท่องเที่ยว ได้แก่ ความล่าช้าในระบบรักษาความปลอดภัย ขาดคำแนะนำเพื่อป้องกันภัยเจ้าหน้าที่ อุปกรณ์ และความไม่ซื่อสัตย์ของร้านค้า ในด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐและเอกชนพบว่า ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นไม่ช่วยให้เกิดความปลอดภัย การขาดแคลนอัตราค่าจ้างและการขาดความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจมีส่วนทำให้เกิดอุบัติเหตุได้

LOCATION(S) : ราชภัฏ จอมบึง

กรมป่าไม้. ส่วนทรัพยากรที่ดินและป่าไม้. แผนแม่บทอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ กรุงเทพฯ : กรมป่าไม้, 2547

แผนแม่บทอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อเป็นเครื่องมือในการทำแผนปฏิบัติงาน การควบคุมการปฏิบัติงาน กำหนดกรอบและแนวทางการจัดการพื้นที่แก่เจ้าหน้าที่ที่บริหารและจัดการอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ ตลอดจนหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ องค์กรท้องถิ่น และองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง ภายใต้ขอบเขตของแผนแม่บทนี้ 2) ช่วยในการพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดการ มีขั้นตอนการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง มีเป้าหมายที่ชัดเจนและมีการปรับปรุงงานด้านต่างๆ ให้เหมาะสม 3) เป็นเครื่องมือประกอบในการตัดสินใจการแก้ปัญหาและบริหารจัดการกิจกรรมต่างๆ ภายในอุทยานแห่งชาติ 4) ช่วยในการพัฒนาระบบการศึกษา การให้ความรู้ในเรื่องทรัพยากรในเชิงอนุรักษ์ ตลอดจนการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ให้แก่ประชาชน 5) เป็นกรอบและแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ

แนวคิดและปรัชญาในการจัดทำแผนแม่บทการจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ มุ่งเน้นไปที่การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอันทรงคุณค่าทั้งบนบกและในท้องทะเลให้คงอยู่และเอื้ออำนวยต่อระบบนิเวศ สนองตอบต่อความต้องการท้องถิ่นและสังคม ในขณะเดียวกันต้องมุ่งให้พื้นที่เกิดประโยชน์สูงสุดภายใต้ศักยภาพที่จำกัดของพื้นที่

กระบวนการวางแผนแม่บทฯ ประกอบด้วยสาระสำคัญดังต่อไปนี้ 1) การทบทวนนโยบายและแผนในด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การบริหารอุทยานแห่งชาติและการท่องเที่ยวในระดับชาติ ระดับภาค และระดับท้องถิ่น ตลอดจนระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง 2) รวบรวมข้อมูลเบื้องต้น การศึกษาและวิจัย และดำเนินการสำรวจข้อมูลทรัพยากรธรรมชาติ การบริหารและจัดการอุทยานแห่งชาติ การท่องเที่ยวและนันทนาการ ตลอดจนรวบรวมข้อมูลพื้นฐานต่างๆ ของอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ 3) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจและรวบรวม เพื่อการประเมินสถานภาพ ศักยภาพของพื้นที่ และทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งศึกษาและวิเคราะห์ข้อจำกัดสภาพเงื่อนไขและปัญหาที่ปรากฏในปัจจุบัน และมีแนวโน้มที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อบริหารและจัดการอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ 4) กำหนดแผนการจัดการ และการบริหารจัดการด้านต่างๆ เช่น กำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดการอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ กำหนดเขตและขอบเขตพื้นที่จัดการ แผนการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ แผนการสื่อความหมายธรรมชาติ แผนการพัฒนาและบำรุงรักษาสสิ่งก่อสร้าง และเครื่องมือเครื่องใช้ และแผนการบริหารอุทยานแห่งชาติ 5) กำหนดความสำคัญก่อนหลังของแผนงานและโครงการเพื่อการบริหารและการจัดการในระยะ 5 ปี และ 6) กำหนดกลยุทธ์ในการนำแผนสู่การปฏิบัติ

LOCATION(S) : CU LIBRARY

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. แผนการตลาดการท่องเที่ยว 2540. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540.

แผนการตลาดการท่องเที่ยวในปี 2540 ได้ให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับนโยบายการท่องเที่ยวของรัฐบาล(สุชาติ สวัสดิ์ศรี) นโยบายในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) มุ่งเน้นการพัฒนาทางการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หลักของแผนพัฒนาฉบับที่ 8 ที่ให้ “คน” เป็นจุดมุ่งหมายหลักในการพัฒนาประเทศโดยให้ประชาชนทุกกลุ่มมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในทุกระดับ ทั้งด้านการวางแผนและการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ และเกิดความสมดุลทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและสิ่งแวดล้อมโดยตรง

นโยบายการตลาดการท่องเที่ยว ปี 2540 คือ ส่งเสริมภาพลักษณ์ของประเทศไทยให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ ปลอดภัย และมีความหลากหลายในสิ่งที่น่าสนใจทางการท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ ความพร้อมของสินค้าทางการท่องเที่ยวที่จะเสนอขายความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและประเทศคู่สัญญา และการกระจายการเดินทางท่องเที่ยวทั่วทุกภูมิภาคสำหรับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ส่งเสริมการประชุมสัมมนา นิทรรศการ และการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล ดำเนินงานด้านการตลาดการท่องเที่ยวเพื่อการเผยแพร่และอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไทย ส่งเสริมให้คนไทยที่พำนักในต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทย มีการใช้จ่ายและนำรายได้กลับสู่ประเทศ

แผนการตลาดฯ ได้มีการนำเสนอกลยุทธ์การตลาดต่างประเทศและในประเทศ ปี 2540 และได้สรุปถึงสถานการณ์การท่องเที่ยว ปี 2538 และแนวโน้มการท่องเที่ยวในอนาคต การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและพฤติกรรมของตลาด ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานด้านการตลาด เป้าหมายทางการตลาดทั้งในประเทศและนอกประเทศ มีการกำหนดกลุ่มเป้าหมาย พื้นที่เป้าหมาย เป้าหมายระยะเวลาพำนัก เป้าหมายรายได้ การพัฒนาสินค้าทางการท่องเที่ยว กิจกรรมด้านการตลาดซึ่งจะร่วมกับผู้ประกอบการธุรกิจในการนำเสนอสินค้าทางการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับพฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม ภายใต้กิจกรรมหลักของสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในต่างประเทศ

สำหรับแผนการดำเนินงานด้านการพัฒนาเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว นั้น มีเป้าหมายการดำเนินงาน คือมุ่งเน้นการผลักดันให้ไทยเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยอาศัยเงื่อนไขด้านภูมิศาสตร์และการพัฒนาเครือข่ายคมนาคมกับประเทศเพื่อนบ้านให้สามารถเชื่อมโยงกันได้โดยสะดวก พร้อมกับรักษาคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวให้คงไว้ซึ่งความมีเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ ความเป็นธรรมชาติ ความสะดวก ปลอดภัย ตลอดจนการ

พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวที่มาเยือน เพื่อก่อให้เกิดการกระจายรายได้ ในประเทศให้มากขึ้น รวมทั้งยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ ให้มีคุณภาพและ มีความเป็นอยู่ที่ดีและมีส่วนช่วยในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศ สำหรับแผน การดำเนินงานประกอบด้วย 6 แผนงาน ได้แก่ งานบริการทางการท่องเที่ยว งานศูนย์รวบรวมข้อมูล และเผยแพร่ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว งานสำรวจเพื่อวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว งานอนุรักษ์และ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว งานสนับสนุนงานประเพณีในจังหวัดต่างๆ และโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนา และส่งเสริมการท่องเที่ยว (OECF)

ความร่วมมือด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวร่วมกับประเทศเพื่อนบ้าน มีความร่วม มือ 3 ระดับคือ ระดับสมาคมที่ ททท. เป็นสมาชิกอยู่ ระดับทวิภาคี เป็นความตกลงระหว่าง 2 ประเทศ ซึ่งประเทศไทยได้มีข้อตกลงด้านการท่องเที่ยวกับประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงทุก ประเทศแล้ว ยกเว้นเมียนมาร์ และความร่วมมือระดับไตรภาคี เป็นความตกลงระหว่าง 3 ประเทศ เช่นกรณีโครงการความร่วมมือเศรษฐกิจ 3 ฝ่าย อินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย รูปแบบความร่วมมือ หลักๆ ที่ประเทศไทยให้ความร่วมมือกับประเทศคู่สัญญา คือ การให้ความร่วมมือด้านการพัฒนา บุคลากร การให้ความช่วยเหลือด้านการวิจัยหรือจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยว และความร่วมมือ ด้านการตลาด นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอโครงการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวร่วมกับ ประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งมีดังนี้คือ โครงการพัฒนาความร่วมมือในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำ โขง(สาขาการท่องเที่ยว) โครงการจัดตั้งศูนย์ประสานงานโครงการด้านการท่องเที่ยวของอนุภูมิ ภาคลุ่มแม่น้ำโขง โครงการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ไทย นอกจากนี้ยังมี การนำเสนอโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศคือ โครงการ Revisit Thailand Year ปี 2541 - 2542

LOCATION(S) : CU LIBRARY

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. กองวางแผนโครงการ. **สรุปแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับประเทศ**. กรุงเทพฯ : กองวางแผนโครงการ ฯ , 2540.

จุดประสงค์ขั้นต้นในการจัดทำเอกสารชุดนี้ คือ เพื่อเป็นการสรุปแผนงานพัฒนาการท่องเที่ยวทางด้านกายภาพในทุกระดับ รวมถึงสภาพปัญหาในแต่ละแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นทั้งนี้เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานและการทำความเข้าใจร่วมกันในเรื่องของสถานะการท่องเที่ยวของประเทศ อันจะนำไปสู่การกำหนดแผนงานกลยุทธ์ที่แม่นยำเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ เนื้อหาของเอกสารสรุปแผนพัฒนาฯ มีดังนี้

1. การบริหารอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในอนาคตตามระยะเวลาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ซึ่งได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์ และนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวตลอดจนแผนพัฒนาฯ
2. แนวโน้มการเติบโตทางการท่องเที่ยวของประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2544 ได้กล่าวถึงสภาพโอกาส ข้อได้เปรียบของไทย บริบทใหม่ด้านการตลาดที่ต้องพิจารณา
3. สถานการณ์และแนวโน้มการท่องเที่ยวโลก ได้กล่าวถึงจำนวนนักท่องเที่ยวทั่วโลกแยกตามภูมิภาค รวมทั้งสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศไทย ประเทศที่ได้รับความนิยมในการท่องเที่ยว ประเทศที่มีรายรับสูงสุดประเทศแรกๆ ของโลก
4. ศักยภาพการท่องเที่ยวไทยในระดับนานาชาติ เปรียบเทียบศักยภาพการเป็นประตูสู่ภูมิภาคอินโดจีนและประตูสู่ประเทศจีน เปรียบเทียบศักยภาพการท่องเที่ยวไทยในด้านต่างๆ
5. การจัดศักยภาพการท่องเที่ยวระดับจังหวัด โดยพิจารณาจากปัจจัยด้านต่างๆ
6. การจัดสรรงบประมาณเพื่อรักษาคุณภาพและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ได้กล่าวถึงสาเหตุความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว และการเสนองบประมาณเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว
7. วิสัยทัศน์และกลยุทธ์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของไทย วิสัยทัศน์ 2555 ได้กล่าวถึงเป้าหมายปี พ.ศ. 2541-2546 ซึ่งกำหนดเป็นปี “เที่ยวไทย..รักไทย” ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของแผน 6 ปี รวมทั้งนโยบายระดับประเทศที่จำเป็นต้องมีความเห็นร่วมกันเพื่อให้แผนบรรลุเป้าหมาย บทบาทของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยในการพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วงแผน 8 และกลยุทธ์มาตรการในการพัฒนาการท่องเที่ยวและหน่วยงานรับผิดชอบ

8. ศักยภาพการลงทุนของจังหวัดทั่วประเทศด้านการท่องเที่ยว ซึ่งได้สรุปข้อจำกัด
และศักยภาพการลงทุนด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ประเทศไทย

LOCATION(S) : NIDA LIBRARY

: CU LIBRARY

นฤนาท พุทไธสง. ความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สภาพ

แวดล้อมโบราณสถาน : ศึกษาเฉพาะกรณีโบราณสถานในบริเวณเกาะเมือง จังหวัด

พระนครศรีอยุธยา วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัย

มหิดล, 2541.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมโบราณสถาน ศึกษาเฉพาะกรณีโบราณสถานในบริเวณเกาะเมือง จังหวัดพระนครศรีอยุธยาและปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น รวมทั้งปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมโบราณสถาน ในบริเวณเกาะเมือง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ ประชาชนในท้องถิ่นที่มีบ้านเรือนพักอาศัยอยู่ในเขตเทศบาลนครศรีอยุธยา และอยู่ใกล้กับที่ตั้งของโบราณสถานในบริเวณเกาะเมืองจำนวน 400 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) โดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การผันแปรทางเดียว

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมโบราณสถานในระดับปานกลาง ผลการวิเคราะห์การผันแปร พบว่า การให้คุณค่าโบราณสถาน ความรู้ในการอนุรักษ์โบราณสถานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 พฤติกรรมการรับข่าวสารแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 การใช้ประโยชน์จากโบราณสถาน และระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้คือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับหลักการและวิธีการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมโบราณสถาน โดยใช้สื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ การจัดประชุม สัมมนา ทัศนศึกษา รวมทั้งรณรงค์และส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นเห็นคุณค่าของโบราณสถาน และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการอนุรักษ์

LOCATION(S) : SUKHOTHAI LIBRARY

NATIONAL LIBRARY

จุติพร ผลเกิด. ความคิดเห็นของผู้ประกอบการในการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณชายหาด : ศึกษาเฉพาะกรณีหาดคูเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัย มหิดล, 2539.

การศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการในการจัดสภาพแวดล้อมหาดคูเดื่อ ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการที่มีต่อการจัดสภาพแวดล้อม และโครงการแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมบริเวณหาดคูเดื่อ ประชากรที่ศึกษา คือ กลุ่มผู้ประกอบการบริเวณหาดคูเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 80 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC + โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การผันแปร และการวิเคราะห์การจำแนกหมู่

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการเห็นด้วยกับการจัดสภาพแวดล้อมในระดับปานกลาง โดยตัวแปรความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ก่อให้เกิดความแตกต่างในเรื่องความคิดเห็นต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดคูเดื่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตัวแปรเพศ และระดับการศึกษา ก่อให้เกิดความแตกต่างกันในเรื่องความคิดเห็นต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดคูเดื่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนตัวแปรอายุ จำนวนสมาชิกในครัวเรือน ประเภทของกิจการ รายได้ต่อเดือน ระยะเวลาที่ประกอบกิจการ ประสบการณ์การอบรมด้านสุขภาพสิ่งแวดล้อม การให้คุณค่าต่อหาดคูเดื่อ และการรับรู้ข่าวสาร ไม่พบว่ามีผลต่อความคิดเห็นของผู้ประกอบการ ในการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดคูเดื่อ สำหรับผลการวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นของผู้ประกอบการต่อการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดคูเดื่อ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์การผันแปร และการวิเคราะห์การจำแนกหมู่ พบว่ากลุ่มประชากรที่ศึกษาที่เป็นเพศหญิง กลุ่มที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. หรือสูงกว่า กลุ่มที่มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือน 2-4 คน กลุ่มที่ประกอบกิจการประเภทหาบเร่ และกลุ่มที่มีความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติระดับสูง เป็นกลุ่มที่มีความคิดเห็นในการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดคูเดื่อ ดีกว่ากลุ่มที่มีความคิดเห็นในการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดคูเดื่อ ดีกว่ากลุ่มอื่น ปัญหาสภาพแวดล้อมบริเวณหาดคูเดื่อที่พบคือ ปัญหาขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ปัญหาความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อมและความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยของสิ่งปลูกสร้าง และปัญหาการรบกวนที่ดินสาธารณะ อันมีผลทำลายต่อระบบนิเวศของชายฝั่ง นอกจากนี้ยังพบว่ามีปัญหาด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินด้วย และปัญหาอุปสรรคในการจัดสภาพแวดล้อมบริเวณหาดคูเดื่อ จากการศึกษาค้นคว้า กลุ่มประชากรส่วนใหญ่ เห็นว่า การรื้อถอนย้ายแพขึ้นจากน้ำ จะทำให้นักท่องเที่ยว และรายได้ลดลง การท่องเที่ยวชมเขา เป็นภาระหนักแก่ผู้ประกอบการในการลงทุนรื้อ

ถอนและสร้างร้านใหม่ ผู้ประกอบการบางรายไม่มีที่ดินบนฝั่งเป็นของตนเองต้องเช่าที่ประกอบกิจการในราคาสูงเพราะบริเวณชายฝั่งเป็นที่ดินของเอกชนมีเอกสารสิทธิ ซึ่งรัฐจะเข้าไปพัฒนาไม่ได้

จากการวิจัยชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ และปลูกฝังสามัญสำนึกเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว การใช้ประโยชน์และการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติแก่ประชาชนที่มาท่องเที่ยว โดยเฉพาะผู้ประกอบการควรมีการอบรมเพื่อให้ความรู้ในด้านการจัดสภาพแวดล้อม การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่ถูกต้อง และควรดำเนินการให้เป็นแบบอย่างที่ดีในการรักษาความสะอาด นอกจากนี้หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบควรมีมาตรการที่เคร่งครัดในการควบคุมดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อยของร้านอาหารและความสะอาดของบริเวณชายหาด ควรมีการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีบทบาทในการดำเนินการต่างๆ เกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมของหาดคูเคื่อ โดยมีเจ้าหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐกับประชาชน

LOCATION(S) : SUKHOTHAI LIBRARY

NATIONAL LIBRARY

เข้าที่อีสเอเชียเทคโนโลยี. แผนปฏิบัติการฟื้นฟูบูรณะแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่อ่าวพังงา กระบี่ ภูเก็ต
ทะเลโดยรอบเกาะสมุย. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2541.

วัตถุประสงค์ในการศึกษามีดังนี้ 1) เพื่อศึกษาทบทวนแผนงานโครงการภายใต้
แผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ที่มีความเกี่ยวข้องเนื่องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว รวมถึง
ถึงผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว 2) เพื่อศึกษาทบทวนแผนพัฒนาการ
ท่องเที่ยวในพื้นที่อ่าวพังงา กระบี่ ภูเก็ต และทะเลโดยรอบเกาะสมุย ที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
ได้ดำเนินการมา 3) เพื่อทราบถึงสถานการณ์ท่องเที่ยวของพื้นที่อ่าวพังงา กระบี่ ภูเก็ต และทะเล
โดยรอบเกาะสมุย ในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต และรวบรวมปัญหาตลอดจนเสนอแผนงาน
โครงการดำเนินการแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น 4) เพื่อจัดทำรายละเอียดแผนปฏิบัติการฟื้นฟูบูรณะแหล่ง
ท่องเที่ยวในพื้นที่อ่าวพังงา กระบี่ ภูเก็ต และทะเลโดยรอบเกาะสมุย ภายใต้การดำเนินงานของการ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเป็นแผนปฏิบัติการที่มีความเหมาะสมเป็น
ที่ยอมรับและสามารถนำไปปฏิบัติได้ทันที 5) เพื่อรวบรวมข้อมูลบรรจุลงในระบบข้อมูลติดตาม
สภาพของทรัพยากรท่องเที่ยว (Tourism Resources Monitoring System) เฉพาะพื้นที่ภูเก็ต

ขอบเขตในการศึกษาที่กำหนดมีดังนี้ 1) ด้านพื้นที่ โครงการนี้ได้กำหนดให้พื้นที่
ในการศึกษาครอบคลุมพื้นที่จังหวัดพังงา (อ่าวพังงา) กระบี่ ภูเก็ตสุราษฎร์ธานี และทะเลโดยรอบ
เกาะสมุย รวมทั้งพื้นที่ที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานโครงการ “สะพานเศรษฐกิจ”
ตามแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ 2) ด้านเวลา เป็นแผนปฏิบัติการที่ครอบคลุม
ระยะเวลาในช่วงเวลาที่เหลือของแผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540-2544)
และตลอดฉบับที่ 9 (2545-2549) และให้สอดคล้องกับแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาค
ใต้ที่กำหนดช่วงการพัฒนาในระยะที่ 1 ไว้ประมาณ 10 ปี 3) ด้านเนื้อหาสาระ ตามข้อกำหนดการ
ศึกษาได้ระบุขอบเขตสาระการศึกษาไว้ดังนี้ คือ ศึกษาทบทวนแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่ง
ทะเลภาคใต้ ศึกษาทบทวนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดพังงา (อ่าวพังงา) กระบี่ ภูเก็ต และ
ทะเลโดยรอบเกาะสมุยที่ผ่านๆ มา ศึกษาสถานการณ์การท่องเที่ยวของพื้นที่ศึกษา โดยวิเคราะห์
ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นและรวบรวมเป็นกลุ่ม ตลอดจนเสนอโครงการ แผนงานที่ต้องดำเนินการเพื่อ
แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ยังศึกษาด้านกายภาพของโครงการ ศึกษาด้านการตลาดการท่องเที่ยว
อันจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวในทิศทางที่ถูกต้องในพื้นที่ศึกษา ศึกษากระบวนการติดตาม
สภาพของทรัพยากรท่องเที่ยว ศึกษาความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา แนวโน้ม
และการประมาณการความต้องการในอนาคตในด้านต่างๆ เช่น ปัจจัยพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก
และการบริการ การกำหนดการใช้ที่ดินที่เอื้ออำนวยต่อการท่องเที่ยวในเรื่องของการควบคุม
การใช้ที่ดิน สิ่งแวดล้อม สถาปัตยกรรมที่มีความสอดคล้องกับเมือง การกำหนดพื้นที่เปิดโล่ง การ

ศึกษาความสอดคล้องของการพัฒนาการท่องเที่ยวกับแผนงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน เมื่อศึกษาแล้วก็มีการให้ข้อเสนอแนะและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของพื้นที่โครงการ โดยเสนอแนวทางในการดำเนินงานตามโครงการ แผนงาน ลำดับความสำคัญของโครงการ และการกำหนดรายละเอียด ขั้นตอนในการดำเนินโครงการต่างๆ ในเรื่องของงบประมาณ บุคลากรและหน่วยงานที่รับผิดชอบ กำหนดศักยภาพและบทบาทของแต่ละจังหวัดในพื้นที่โครงการ รวมทั้งเสนอแนวทางและขั้นตอนสำหรับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เพื่อการบริหารแผน และการประสานแผนกับหน่วยงานรับผิดชอบ เพื่อนำเสนอแนะนโยบาย มาตรการ โครงการ แผนงานที่ได้เสนอไว้ไปดำเนินการขยายผลในพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ

LOCATION(S) : SU LIBRARY

ยศ ลั่นตสมบัติ และคนอื่นๆ . การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการจัด

**การจัดการทรัพยากร : Ecotourism Cultural Diversity and Natural Resources
Management เชียงใหม่ : คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ , 2547**

วัตถุประสงค์ของโครงการคือ 1) เพื่อศึกษาถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นเกี่ยวกับระบบการจัดการทรัพยากรดิน น้ำ ป่าและความหลากหลายทางชีวภาพของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มไทยใหญ่ ปกาเกอญอ กะเหรี่ยงแดง จีนฮ่อ มูเซอร์ดำ และมูเซอร์แดง 2) เพื่อศึกษาถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อวิถีชีวิต ระบบเศรษฐกิจและการจัดการทรัพยากรของชุมชน รวมทั้งศึกษาการปรับตัวด้านสังคมวัฒนธรรมของชุมชนต่อการท่องเที่ยวในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา 3) เพื่อสำรวจและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับองค์ความรู้ด้านอาหารและยาของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ โดยเน้นมิติทางสังคมวัฒนธรรมของการใช้พืชผักสมุนไพร 4) เพื่อแสวงหาแนวทางและกระบวนการเรียนรู้ในการสร้างความเข้มแข็งขององค์กรชุมชน เพื่อทำหน้าที่วางแผนและบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของชุมชนอย่างยั่งยืน รวมทั้งศึกษาถึงความเป็นไปได้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของชุมชนเพื่อรองรับการท่องเที่ยว เช่น การพัฒนาศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านและการพัฒนาพืชผักสมุนไพรพื้นบ้านเพื่อการค้า เป็นต้น 5) เพื่อแสวงหาแนวทางในการขยายผลของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศออกไปยังพื้นที่อื่นๆ ในจังหวัดแม่ฮ่องสอนและจังหวัดอื่นๆ ในเขตภาคเหนือตอนบนและจัดทำแผนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายการจัดการทรัพยากรในระดับประเทศต่อไป

แนวทางในการดำเนินโครงการ คือ 1) สำรวจพื้นที่เพื่อคัดเลือกหมู่บ้านสำหรับการทำวิจัยและเก็บข้อมูล โดยมีเงื่อนไขในการคัดเลือก 2) การจัดเวทีร่วมกันชุมชน เพื่อทำความเข้าใจวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัยและเพื่อให้ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดกรอบและแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตั้งแต่เริ่มต้นขั้นตอนในการจัดเวทีร่วมกับชุมชนยังเป็นการเลือกสรรผู้ช่วยนักวิจัยจากชาวบ้านในชุมชนให้เป็นผู้ช่วยเก็บข้อมูลสนามในพื้นที่ทุกแห่ง 3) การเก็บข้อมูลสนาม นักวิจัยร่วมกับผู้ช่วยนักวิจัยซึ่งเป็นคนในชุมชน เริ่มดำเนินการเก็บข้อมูลสนามในประเด็นต่างๆ ตามที่กำหนด

โครงการนี้มุ่งค้นหาคำตอบใน 3 ประเด็นหลัก ดังนี้คือ 1) ศักยภาพของชุมชนในการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน 2) ศักยภาพของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในฐานะเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการพัฒนาชนบทและ 3) ศักยภาพของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในการสืบทอดและพัฒนาความเป็นชุมชนบนพื้นฐานของอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและจารีตปฏิบัติของชุมชนท้องถิ่น

จากปัญหาและอุปสรรคจากการดำเนินงาน ทางโครงการมีข้อเสนอแนะทางนโยบายที่สำคัญดังต่อไปนี้ คือ 1) นโยบายการท่องเที่ยวของประเทศไทย ควรให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรม 2) ควรมีการกระจายอำนาจการจัดการทรัพยากรธรรมชาติโดยเปิดโอกาสในชุมชนท้องถิ่นมีสิทธิในการจัดการทรัพยากร 3) หน่วยงานของรัฐโดยทางกระทรวงมหาดไทยและจังหวัด ควรพัฒนาระบบตรวจสอบและพิจารณาการให้สัญญาแก่ประชาชนบนที่สูงอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ชุมชนมีความมั่นใจในสิทธิและฐานะพลเมืองไทยและได้รับโอกาสตามสมควรแก่สิทธินั้น 4) ควรมีการจัดเวทีแลกเปลี่ยนและการเรียนรู้ให้กับชุมชนอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอบรมในเรื่องของระบบนิเวศของป่า ถ้า ความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ต้นไม้ เฟิร์น กกล้วยไม้ โป่ง และสัตว์ป่า เพื่อให้ชุมชนพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้และการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

LOCATION(S) : TU LIBRARY

ราชภัฏ พระนคร

จงพิศ กนกโชติ และสมแก้ว รุ่งเลิศเกรียงไกร. สภาพแรงงานในกิจการโรงแรมของภาคใต้ : Labor Conditions in the Southern Hotel Business. สงขลา : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่, 2532.

การศึกษาสภาพแรงงานในธุรกิจโรงแรมของภาคใต้นี้ ได้ศึกษาในจังหวัดที่มีกิจกรรมการท่องเที่ยว และสถานที่พักแรมจำนวนมากใน 3 จังหวัดหลักของภาคใต้ โดยแบ่งเป็นภาคใต้ตอนบน ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ภาคใต้ฝั่งตะวันตก ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต และภาคใต้ฝั่งตะวันออก ได้แก่ จังหวัดสงขลา โดยในแต่ละจังหวัดมีลักษณะการท่องเที่ยว สภาพของแหล่งท่องเที่ยว และตลาดการท่องเที่ยวแตกต่างกันออกไป ตามทำเลที่ตั้งของแต่ละจังหวัด

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ 1) คุณลักษณะของบุคลากรระดับบริหารนั้น ในระดับผู้จัดการทั่วไปมีประสบการณ์ในการทำงานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวร้อยละ 50 ส่วนในระดับหัวหน้าแผนกนั้น หัวหน้าแผนกอาหารและเครื่องดื่ม ร้อยละ 55 มีประสบการณ์ในธุรกิจเกี่ยวกับอาหารมาก่อน หัวหน้าแผนกบริการส่วนหน้า ร้อยละ 42 มีประสบการณ์ทางด้านการต้อนรับและการประชาสัมพันธ์และหัวหน้าแผนกแม่บ้าน ร้อยละ 67 ทำงานทางด้านแม่บ้านมาก่อน จากการสำรวจประสบการณ์ในการทำงานดังกล่าว พบว่ากลุ่มบุคลากรระดับบริหารมีประสบการณ์ทางด้านการที่ตนเองรับผิดชอบไม่สูงนัก แต่ธุรกิจโรงแรมมีลักษณะเฉพาะ คือ จะเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ในการทำงานของธุรกิจโรงแรมมาก และเน้นการปฏิบัติมากกว่าการเรียนรู้ทางทฤษฎี ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจในสภาพของการทำงานมากขึ้น 2) ความต้องการแรงงานในอุตสาหกรรมโรงแรม ซึ่งผลการศึกษาพบว่าโรงแรมมีแนวโน้มในการวางแผนการขยายธุรกิจออกไปอีก และพบว่าการจ้างแรงงานในโรงแรมมีความสัมพันธ์อย่างมากกับจำนวนห้องพัก นอกจากนี้การจ้างงานในระดับปฏิบัติการมีจำนวนมากโดยเฉพาะพนักงานฝ่ายอาหาร และฝ่ายแม่บ้าน มีอัตราการจ้างงานสูงกว่ากลุ่มพนักงานฝ่ายอื่นๆ แนวโน้มความต้องการแรงงานจะมีจำนวนมากขึ้นตามอัตราการขยายตัวของโรงแรม ซึ่งพบว่าผู้จัดการทั่วไป ร้อยละ 56 มีความเห็นว่าการพนักงานระดับปฏิบัติการ ร้อยละ 40 ต้องการพนักงานระดับหัวหน้าแผนก และร้อยละ 14 ต้องการพนักงานระดับบริหาร ผลการศึกษาดังกล่าวเป็นการยืนยันว่าการพัฒนาบุคลากรทางด้านธุรกิจโรงแรมไม่ทันกับการขยายตัวของโรงแรม เพราะความต้องการบุคลากรในทุกๆระดับชี้ให้เห็นถึงการขาดแคลนในทุกๆระดับ ซึ่งถ้าหากการพัฒนาเป็นไปอย่างทันต่อเหตุการณ์แล้ว บุคลากรระดับบริหารควรมีอย่างเพียงพอ เนื่องจากบุคลากรกลุ่มนี้ควรมาจากการพัฒนาบุคลากรระดับหัวหน้าแผนก เพราะการพัฒนาบุคลากรจากในอุตสาหกรรมโรงแรมทำให้เกิดความเข้าใจงาน การสร้างคุณภาพของการทำงาน รวมทั้งการสร้างวิสัยทัศน์การเป็นนักการโรงแรมที่ดีด้วย นอกจากนี้อัตราการหมุนเวียนแรงงานของพนักงานอยู่ในเกณฑ์ที่สูงมาก ซึ่งเป็นข้อเสียอีกประการหนึ่ง ถึงสภาพการขาดแคลนแรง

งาน อันมีผลทำให้พนักงานเปลี่ยนงานอย่างรวดเร็วเมื่อมีการเสนอข้อเสนองานให้ และแรงงานยังเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานอยู่ พนักงานในแผนกอาหารและเครื่องดื่มจะมีการเปลี่ยนงานกันมาก คือ อัตราการหมุนเวียนมีถึงร้อยละ 15 3) การบริหารงานบุคลากรของอุตสาหกรรมโรงแรม ในเรื่องการสรรหาบุคลากร มีจุดมุ่งหมายเพื่อทดแทนตำแหน่งที่ว่างลงเป็นประการสำคัญ โดยผู้จัดการทั่วไปจะกำหนดคุณสมบัติของพนักงานไว้ล่วงหน้า โดยพนักงานจะมาสมัครด้วยตนเอง ร้อยละ 71 และพนักงานโรงแรมแนะนำมา ร้อยละ 57 การคัดเลือกจะใช้วิธีสัมภาษณ์ เนื่องจากพนักงานโรงแรมจะต้องมี รูปร่าง หน้าตา และบุคลิกภาพเหมาะสมกับงานโรงแรม ดังนั้น การพบปะพูดคุยกันก่อน จึงเป็นวิธีการที่เหมาะสม การพัฒนาบุคลากรจะเป็นลักษณะการฝึกอบรมในเวลาทำงาน เพื่อจะได้เข้าใจในสภาพการทำงานจริง การฝึกอบรมมักจะดำเนินการในช่วงการขายของโรงแรมต่ำ เช่น ช่วงฤดูมรสุมที่มีนักท่องเที่ยวน้อย ในการจัดการอบรมนั้นวิทยากรที่ทางโรงแรมเชิญมาจะเป็นวิทยากรของโรงแรมเองเป็นส่วนใหญ่ การพัฒนาบุคลากรนั้นเป็นงานปกติที่โรงแรมจะต้องดำเนินการ เพื่อให้พนักงานมีคุณภาพมากขึ้น ในภาวะที่เกิดการขาดแคลนแรงงาน การฝึกอบรมพนักงานมีความจำเป็นมากขึ้น เนื่องจากพนักงานบางกลุ่มไม่มีประสบการณ์ในการทำงานทางด้านโรงแรมมาก่อน เพราะการขาดแคลนแรงงานทำให้ต้องรับพนักงานเข้ามาทั้งๆ ที่ไม่มีประสบการณ์ 4) คุณสมบัตินี้ของแรงงานในอุตสาหกรรมโรงแรมภาคใต้ จากการสอบถามหัวหน้าแผนกพบว่า คุณสมบัตินี้ของพนักงานโรงแรมอยู่ในระดับปานกลาง โดยหัวหน้าแผนกทุกแผนก มีความคาดหวังว่าพนักงานโรงแรมควรมีคุณสมบัติที่ดีกว่านี้ ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าวเป็นการยืนยันว่าคุณสมบัติของพนักงานยังไม่เป็นที่พอใจสำหรับหัวหน้าแผนก ดังนั้นการพัฒนาบุคลากรจึงมีความจำเป็นมากขึ้น

จากการศึกษาสภาพแรงงานในอุตสาหกรรมโรงแรมของภาคใต้ พบว่าการขาดแคลนแรงงานนำไปสู่ปัญหาด้านคุณภาพของพนักงาน อันจะทำให้การบริการของโรงแรมไม่อยู่ในระดับที่ได้มาตรฐานสากล ในอนาคตย่อมจะกระทบต่ออุตสาหกรรมโรงแรมอย่างแน่นอน เนื่องจากลักษณะการดำเนินธุรกิจเป็นธุรกิจการขายบริการ ที่ต้องเน้นคุณภาพของบริการ จึงจะสร้างความประทับใจให้กับผู้มาใช้บริการได้ คณะผู้วิจัยได้เสนอแนะการแก้ไขปัญหาดังกล่าวไว้ดังนี้ คือ 1) การพัฒนาบุคลากรที่ทำงานในธุรกิจโรงแรม ซึ่งโรงแรมดำเนินการฝึกอบรมอยู่แล้วโดยดำเนินการเอง และมักเน้นในระดับปฏิบัติการ ซึ่งการอบรมดังกล่าวทางโรงแรมยังต้องดำเนินการต่อไป และควรเพิ่มให้มากขึ้น ถ้าหากพนักงานที่รับเข้ามาขาดประสบการณ์ นอกจากนี้โรงแรมควรจะต้องเพิ่มการฝึกอบรมในลักษณะการพัฒนาหัวหน้างาน เพื่อเป็นการปูพื้นฐานให้พนักงานระดับปฏิบัติการก้าวเข้าสู่ตำแหน่งหัวหน้างาน อันจะเป็นผลดีทางด้านแรงจูงใจให้พนักงานระดับปฏิบัติการเห็นความก้าวหน้าในการทำงาน โดยหัวข้อการฝึกอบรม ควรแบ่งตามระดับ เป็นระดับ หัวหน้างาน ระดับปฏิบัติการซึ่งระดับนี้ควรแยกออกเป็นแผนกต่างๆ และจากหัวข้อการฝึกอบรม โรงแรมควรจะต้องมีการจัดทำหลักสูตรการฝึกอบรม โดยมอบเป็นภาระของแผนกบุคคลดำเนินการ การจัดทำหลักสูตรจะเป็นการกำหนดแนวทางการฝึกอบรมที่แน่นอน และทำให้การฝึกอบรมมีประสิทธิภาพ

มากขึ้น จากการสำรวจสภาพแรงงาน พบว่าการฝึกอบรมของโรงแรมเพิ่มวิธีการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ไม่มีการกำหนดหลักสูตรที่แน่นอน นอกจากนี้ผู้บริหารที่มาเป็นวิทยากรไม่ว่างทำให้การฝึกอบรมขาดความสม่ำเสมอและทิศทางที่ชัดเจน ทางโรงแรมอาจจัดการฝึกอบรมในโรงแรม โดยการเชิญวิทยากรภายนอกช่วยให้เกิดความน่าสนใจมากขึ้น เพราะได้เปลี่ยนบุคคลที่พนักงานจะพูดคุยด้วยในเรื่องของการทำงานแทนการพูดคุยกับผู้บริหาร และมีการกำหนดหลักสูตรและระยะเวลาที่แน่นอน นอกจากนี้ยังได้รับความคิดเห็นจากบุคคลภายนอก มาเสริมสร้างความรู้อีกด้วย เนื่องจากปัญหายางอย่างนั้นบุคคลภายในโรงแรมอาจมองเป็นเรื่องปกติ ทำให้ไม่เกิดการแก้ไข ปัญหา แต่ถ้าบุคคลภายนอกมามองปัญหาอาจทำให้เกิดการเห็นความสำคัญของปัญหาได้

การอบรมภาษาต่างประเทศ เป็นหัวข้อในการฝึกอบรมที่มีความจำเป็นของพนักงานในทุกระดับ ดังนั้นกลุ่มบุคคลที่สนใจจะมีจำนวนมาก ทางโรงแรมต้องกำหนดเป็นแผนการฝึกอบรมพนักงานที่ชัดเจนว่าจะอบรมภาษาต่างประเทศ ภาษาใดบ้าง เช่น ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี เป็นต้น การเลือกอบรมภาษาใดภาษาหนึ่ง ขึ้นกับกลุ่มลูกค้าของโรงแรมเป็นสำคัญ

2) การพัฒนาบุคลากรในอนาคต บุคลากรกลุ่มนี้จะอยู่ในช่วงของการศึกษาหลักสูตรต่างๆ ทางด้านการโรงแรมในสถาบันต่างๆ ในประเทศ การฝึกอบรมนั้นมีทั้งช่วงเวลา 1 ปี ในระดับปริญญาตรี จำนวนบุคลากรที่ผ่านการฝึกอบรมยังมีไม่เพียงพอ ในระยะเวลา 5 ปีข้างหน้า อย่างไรก็ตามการพัฒนาบุคลากรจะมีส่วนช่วยให้คุณภาพของพนักงานโรงแรมดีขึ้น ปัญหาที่ทำให้การผลิตบุคลากรมีไม่เพียงพอ เนื่องมาจากความจำเป็นของการมีเครื่องมือเครื่องใช้เพื่อการฝึกงานทำให้การลงทุนทางด้านการศึกษาของหลักสูตรการโรงแรมแพงมาก ดังนั้นมหาวิทยาลัยของรัฐจึงทำหน้าที่ทางด้านนี้ไม่ได้ประสิทธิภาพเท่าที่ควร และส่วนใหญ่จะผลิตบุคลากรทางด้านการบริหาร การเปิดหลักสูตรนี้ของภาคเอกชนเข้ามาช่วยอย่างมากกับการพัฒนาบุคลากรในอนาคต ในช่วงของภาวะการขาดแคลนการเปิดหลักสูตรการฝึกอบรมสั้นๆ โดยรับบุคคลที่สนใจเข้าอบรม ควรเป็นนโยบายของมหาวิทยาลัยที่จัดทำหลักสูตรทางด้านนี้ด้วย โดยอาศัยแนวทางการฝึกอบรมที่จัดทำกันอยู่แล้วในโรงแรม มาเป็นแนวทางในการสร้างหลักสูตร หลักสูตรดังกล่าวจะช่วยให้มีพนักงานใหม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาสั้นๆ และยังช่วยโรงแรมขนาดเล็กที่ไม่มีกำลังในการจัดฝึกอบรมพนักงานด้วยตนเองได้มีโอกาสส่งพนักงานเข้าฝึกอบรม

3) รัฐบาลยังคงวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่อไปอยู่ และควรต้องพิจารณาวางแผนทางด้านการพัฒนาบุคลากรควบคู่ไปด้วย เนื่องจากสภาพปัจจุบันอุตสาหกรรมโรงแรม กำลังประสบปัญหาการขาดแคลนพนักงานเป็นอย่างมาก ซึ่งจะทำให้มีผลกับการบริการ และย่อมกระทบกับการท่องเที่ยวของไทยโดยรวมด้วย รัฐบาลควรพิจารณาถึงการเพิ่มบุคลากรที่มีคุณภาพให้กับโรงแรมอย่างเร่งด่วน โดยมีแผนการเพิ่มบุคลากร เช่นเดียวกับการเพิ่มวิศวกร ซึ่งหมายถึงรัฐบาลสนับสนุนงบประมาณแก่หน่วยงานที่รับผิดชอบในการผลิตบุคลากรทางด้านนี้

LOCATION(S) : TU LIBRARY

ปรางทิพย์ จันทรสมศักดิ์. การเปลี่ยนแปลงทางเทคนิคการผลิตและการประหยัดต่อขนาดในธุรกิจ
โรงแรมไทย. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2537.

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาว่าเทคนิคการผลิตในธุรกิจ
โรงแรมของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร และ 2) เพื่อศึกษาถึงการประหยัดต่อ
ขนาดของธุรกิจการโรงแรม โดยใช้ข้อมูลระหว่าง ปี พ.ศ.2525-2532 กับการวิเคราะห์จากฟังก์ชัน
ต้นทุนแบบ translog

ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเฉลี่ยตลอดช่วงปี พ.ศ.2525-2532 อัตราการเปลี่ยนแปลง
ทางเทคนิคการผลิตในธุรกิจโรงแรมของประเทศไทย เมื่อกำหนดให้ผลผลิตคงที่ มีอัตราเฉลี่ยร้อยละ
0.71 ต่อปี ส่วนการเปลี่ยนแปลงทางเทคนิคการผลิต เมื่อกำหนดให้ปัจจัยการผลิตคงที่ มีอัตรา
การเปลี่ยนแปลงเฉลี่ยร้อยละ 0.83 ต่อปี

นอกจากนี้ ยังได้ข้อสรุปว่า การใช้ปัจจัยการผลิตในธุรกิจโรงแรมมีความยืดหยุ่น
ค่อนข้างต่ำ และการเปลี่ยนแปลงทางเทคนิคการผลิตในธุรกิจโรงแรมเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบ
embodiment และมีลักษณะ “putty-clay” กล่าวคือ การพัฒนาทางเทคนิคการผลิตนี้ เกิดจากการนำ
เครื่องจักรและอุปกรณ์สมัยใหม่มาใช้ และอัตราส่วนทุนต่อแรงงานคงที่จนกระทั่งมีการใช้อุปกรณ์
ใหม่นั้น จึงทำให้อัตราส่วนทุนต่อแรงงานเปลี่ยนไปคงที่ ณ อัตราส่วนใหม่

สำหรับในเรื่องของการประหยัดต่อขนาด ได้ผลว่า ธุรกิจโรงแรมในประเทศไทย
ในทุกพื้นที่ มีการประหยัดต่อขนาด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในบริเวณภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่ง
ธุรกิจโรงแรมมีอัตราผลตอบแทนต่อขนาดการผลิตสูงสุด เมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจโรงแรมในพื้นที่
อื่น

LOCATION(S) : CU LIBRARY

สมาคมอนุรักษ์ศิลปกรรมและสิ่งแวดล้อม. โครงการศึกษาดำรงกำหนดแนวทางอนุรักษ์และ

ปรับปรุงสภาพแวดล้อมเมืองเก่าลำปาง. กรุงเทพฯ : สำนักนโยบายและแผน
สิ่งแวดล้อม กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม, 2542.

วัตถุประสงค์ของการศึกษา 1) เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบเมืองเก่า โดยแสดงให้เห็นคุณค่าความสำคัญที่เชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์การตั้งถิ่นฐาน วิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคม ระบบชุมชน ขนบธรรมเนียม จารีต ประเพณี และรูปแบบการพัฒนาเมืองในปัจจุบัน ที่ก่อให้เกิดปัญหาต่อสภาพแวดล้อมของเมือง ซึ่งจะต้องได้รับการแก้ไขในแนวทางที่ถูกต้อง 2) เพื่อเสนอแนวทางการพัฒนา ในรูปกระบวนการจัดทำแผนที่ที่สามารถดำเนินการได้ในทางปฏิบัติประกอบด้วยแผนงาน โครงการ งบประมาณ ระยะเวลาดำเนินการ หน่วยงานที่รับผิดชอบ มาตรการบริหารการจัดการ และการกำกับดูแล ซึ่งจะเป็นเครื่องมือของการประสานการปฏิบัติของหน่วยงานรับผิดชอบและตรวจสอบประเมินผลความสำเร็จในแต่ละช่วงระยะเวลาของแผนฯ 3) เพื่อเสนอแผนการจัดการอนุรักษ์และปรับปรุงสภาพแวดล้อมเมืองเก่าลำปาง ซึ่งจะมีรายละเอียดของมาตรการการดำเนินการที่ชัดเจน มีการประสานงาน ดำเนินการระหว่างส่วนราชการต่างๆ และสามารถใช้ประกอบการพิจารณาการจัดทำแผนการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือแผนพัฒนาอื่นในระดับต่างๆ โดยมุ่งเน้นให้ส่วนราชการท้องถิ่น เทศบาล มีบทบาทเป็นผู้นำการพัฒนา อนุรักษ์ ปรับปรุงฟื้นฟู สภาพแวดล้อมด้านต่างๆ รวมทั้งส่งเสริมและกระตุ้นให้ประชาชนทุกกลุ่ม องค์กร หันมาสนใจ และให้ความร่วมมือในการช่วยกันรักษาคุณค่าความเป็นเมืองเก่า ให้คงสภาพแวดล้อมที่ดีสืบไป

คณะผู้ศึกษาได้กำหนดแนวทางการพัฒนาเมืองเก่าในรูปแบบ “การพัฒนาเชิงอนุรักษ์” อันเป็นการพัฒนาที่แยกพื้นที่พัฒนาเชิงเศรษฐกิจออกจากบริเวณพื้นที่อนุรักษ์ทางธรรมชาติและศิลปกรรม แต่ยังคงแสดงถึงความเชื่อมต่อของการพัฒนาทั้งสองบริเวณที่ค่อยๆ คลี่คลายจากบริเวณที่ควรอนุรักษ์ โดยเฉพาะบริเวณที่มีความสำคัญทางด้านประวัติศาสตร์ไปสู่บริเวณที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีตามลำดับ ทั้งนี้ได้แบ่งพื้นที่การศึกษาออกเป็น 4 บริเวณหลัก ได้แก่ บริเวณเมืองเขลางค์นคร รุ่นที่ 1 ได้แก่ บริเวณชุมชนโบราณฝั่งตำบลเวียงเหนือ เขตอำเภอเมือง มีพื้นที่ภายในเมืองประมาณ 600 ไร่ บริเวณเมืองเขลางค์นคร รุ่นที่ 2 ได้แก่ เมืองที่สร้างขึ้นด้านทิศใต้ของเมืองรุ่นที่ 1 มีพื้นที่ประมาณ 200 ไร่ บริเวณเมืองเขลางค์นครรุ่นที่ 3 ตั้งอยู่บริเวณฝั่งหัวเวียงของเมืองลำปาง มีแนวกำแพงเริ่มจากฝั่งแม่น้ำวัง อ้อมจากถนนศรีเกิด ตามทางบริเวณรอบเวียง บริเวณศาสนสถานที่สำคัญในพื้นที่ต่อเนื่อง ได้แก่ บริเวณวัดพระธาตุลำปางหลวง วัดไหล่หิน และวัดปงยางคก ได้มีการศึกษาข้อมูลระดับปฐมภูมิ ได้แก่ การสำรวจภาคสนามบริเวณพื้นที่ทำการศึกษาของโครงการบริเวณเขตเมืองเก่าลำปางและพื้นที่ต่อเนื่อง และการพบปะกับผู้ที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ทั้งจากส่วนราชการในระดับคณะผู้บริหารท้องถิ่น เทศบาล ผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่น การร่วมกิจกรรมกับชุมชนในพื้นที่ เป็นต้น

ในการศึกษาครั้งนี้ คณะผู้ศึกษาได้มีการรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในทุกๆ ด้าน ทำการสำรวจภาคสนาม เก็บรายละเอียดข้อมูลประกอบด้านต่างๆ พบปะและสัมภาษณ์คณะผู้บริหารท้องถิ่น ผู้นำชุมชนผู้ทรงคุณวุฒิ ประชาชน และบุคคลสำคัญในพื้นที่ เพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและความคิดและความต้องการของประชาชน

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้วิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ เพื่อเสนอสภาพที่เป็นอยู่ในอดีต ปัจจุบัน แนวโน้มในอนาคต ประเด็นปัญหา ความต้องการแก้ไขปัญหา กำหนดกรอบของแนวความคิดของการแก้ไขปัญหา การพัฒนา การบริหารการจัดการและการอนุรักษ์ กำหนดกรอบบริเวณพื้นที่ที่จะดำเนินการจัดทำแผนงานและโครงการ เสนอแผนการจัดการอนุรักษ์และปรับปรุงสภาพแวดล้อม ประกอบด้วยบริเวณพื้นที่โครงการ แผนงาน โครงการ งบประมาณ ระยะเวลา หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มาตรการการบริหารการจัดการ การอนุรักษ์ การกำกับดูแล

การนำเสนอข้อมูล เป็นการอธิบาย บรรยาย วิเคราะห์ วิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วยแผนที่ แผนที่ แผนผัง ภูมิรูปภาพ ตาราง หรืออื่นๆ การนำเสนอแนวทางการพัฒนา ในแผนงานโครงการประกอบด้วยภาพวาดลายเส้นสามมิติ (Perspective) รูปภาพ แผนที่ แผนผัง หรืออื่นๆ จัดทำหนังสือรายงานผลการศึกษา เป็นรูปเล่มสมบูรณ์

ผู้ศึกษาได้เสนอแนวทางการอนุรักษ์ โดยเน้นการกำหนดกรอบการพัฒนาในระดับเมืองให้มีพื้นที่อนุรักษ์ พื้นที่ควบคุมพัฒนา และพื้นที่ส่งเสริมการพัฒนา โดยเสนอแนวทางการพัฒนาเชิงอนุรักษ์ที่สอดคล้องกับการปรับปรุงและรักษาระบบนิเวศน์ของเมือง การลดปัญหามลภาวะภายในเขตเมือง นอกจากนี้ได้เสนอแนวทางการพัฒนาระดับบริเวณที่จะให้ความสำคัญกับแผนงานและโครงการปรับปรุงด้านกายภาพและภูมิทัศน์ของเมืองเก่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณที่ถูกบุกรุกในเขตโบราณสถาน แนวคูเมือง กำแพงเมือง การจัดการศึกษา การประชาสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมพื้นที่ถิ่นล้าปาง การนำเสนอแผนงานการรวบรวมข้อมูลเพื่อสืบทอดศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมเชิงช่างพื้นถิ่นล้าปาง แผนงานและโครงการที่นำเสนอได้ยึดถือและพัฒนาการปรับปรุงจากผังเมืองรวมเมืองล้าปาง (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2) พ.ศ.2538

LOCATION(S) : MU LIBRARY

อุไร มุกประดับทอง. การศึกษาความพึงพอใจของผู้สำเร็จการอบรมที่มีต่อหลักสูตรมัคคุเทศก์
ทั่วไปของสถาบันฝึกอบรมวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว. วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา, 2544.

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้สำเร็จการอบรม
ที่มีต่อหลักสูตรมัคคุเทศก์ทั่วไปของสถาบันฝึกอบรมวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว (สรท.)
และเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้สำเร็จการอบรม จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสพ
การณ์ในการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ และรุ่นที่เข้ารับการอบรม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้สำเร็จการอบรมหลักสูตรมัคคุเทศก์ทั่วไป
รวม 4 รุ่น จำนวนทั้งสิ้น 146 คน และใช้แบบสอบถามประเภทมาตราส่วนประมาณค่าในการเก็บ
รวบรวมข้อมูล รวมทั้งการใช้คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (T-test) และ
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ANOVA) เป็นสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาพบว่า 1) ผู้สำเร็จการอบรมมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรมัคคุเทศก์ทั่วไป
ของสถาบันฝึกอบรมวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก 2) เปรียบเทียบความพึง
พอใจของผู้สำเร็จการอบรม จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสพการณ์ในการประกอบ
อาชีพมัคคุเทศก์ ที่มีต่อหลักสูตรมัคคุเทศก์ทั่วไปของสถาบันฝึกอบรมวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว
พบว่า มีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรุ่นที่มัคคุเทศก์เข้ารับการ
อบรม พบว่า มีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $P < .05$

ผลจากการศึกษาความพึงพอใจของผู้สำเร็จการอบรมที่มีต่อหลักสูตรมัคคุเทศก์ทั่วไป
ของสถาบันฝึกอบรมวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีข้อเสนอแนะอันจะเป็นประโยชน์ต่อ
กองวิชาการและฝึกอบรม ตลอดจนคณะผู้บริหารสถาบันฝึกอบรมวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว
เกี่ยวกับการนำไปพิจารณาวางแผน เพื่อพัฒนาหลักสูตรการอบรมมัคคุเทศก์ทั่วไปภาษาต่างประเทศ
ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ดังนี้คือ ควรเพิ่มระยะเวลา (จำนวนชั่วโมง) ของรายวิชาใน
ภาคปฏิบัติให้มีจำนวนชั่วโมงมากขึ้นกว่าเดิม โดยอาจลดชั่วโมงในรายวิชาที่ไม่จำเป็นออก เช่น
ความรู้เกี่ยวกับอาหารตะวันตก ควรมีการผลิตตำราประกอบการอบรมให้เป็นรูปเล่ม เพื่อสะดวกใน
การศึกษา และในการจัดภาคทัศนศึกษา ควรไปสถานที่สำคัญๆ ที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยว
ให้มากขึ้น

LOCATION(S) : BURAPHA LIBRARY

ชมรมบัณฑิตอาสาพัฒนาชนบท บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. การจัดการทรัพยากรการ

ท่องเที่ยวโดยองค์กรชุมชน : กรณีศึกษาดำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม
จังหวัดเพชรบุรี. กรุงเทพฯ : ชมรมบัณฑิตอาสาพัฒนาชนบท, 2542.

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเก็บข้อมูลเชิงนิเวศวัฒนธรรมที่เป็นศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของชุมชน แสวงหารูปแบบในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เหมาะสมให้เกิดการพัฒนาชุมชน และศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งองค์กรชุมชนเพื่อจัดการการท่องเที่ยว

การวิจัยเรื่องการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยองค์กรชุมชน : กรณีศึกษาดำบลบางขุนไทร อำเภอบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการวิจัยแบบมีส่วนร่วม กำหนดพื้นที่หมู่ 5 บ้านคอนผิงแดด และพื้นที่หมู่ 10 บ้านสามัคคี เป็นพื้นที่ศึกษาวิจัย ดำเนินการศึกษากายใต้ทฤษฎีและแนวความคิดที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย 4 ส่วนคือ ทฤษฎีนิเวศวิทยาวัฒนธรรม แนวความคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แนวความคิดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา และแนวความคิดองค์กรชุมชน

จากการศึกษาลักษณะทั่วไปของหมู่บ้านทั้งสอง พบว่า หมู่บ้านทั้งสองมีศักยภาพด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ซึ่งทรัพยากรการท่องเที่ยวของหมู่บ้านทั้งสอง มีลักษณะแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ หมู่บ้านคอนผิงแดดจะมีทรัพยากรการท่องเที่ยวโดดเด่นด้านวัฒนธรรมประเพณี คือ ประเพณีบุญส่งข้าหลวง และประเพณีบุญทุ่ง ในขณะที่หมู่บ้านสามัคคีจะมีทรัพยากรการท่องเที่ยวโดดเด่นด้านธรรมชาติ คือ ป่าชายเลน และด้านวิถีชีวิต คือ การถักกระดานหาหอยแครง อย่างไรก็ตาม หมู่บ้านทั้งสองยังประสบปัญหาด้านความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานและบริการสาธารณะที่จะรองรับนักท่องเที่ยวอยู่บ้าง เช่น หมู่บ้านคอนผิงแดดไม่มีน้ำประปา ไม่มีรถโดยสารประจำทางเข้ามาที่หมู่บ้าน ส่วนหมู่บ้านสามัคคีไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีที่พักไว้รองรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น

ส่วนรูปแบบของการท่องเที่ยวที่เหมาะสมของตำบลบางขุนไทรนั้น จากการประชุมวางแผนแบบมีส่วนร่วมจากตัวแทนของหน่วยงานต่างๆ และชาวบ้าน พบว่ารูปแบบการท่องเที่ยวของตำบลบางขุนไทรควรเป็นการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสวิถีชีวิตความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพของชาวบ้าน ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือ การทำนา การทำนาเกลือ และการหาหอยแครงในหาดเลน อันจะทำให้ให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้การใช้ชีวิตแบบชาวบ้าน แต่ตำบลบางขุนไทรยังไม่พร้อมรองรับนักท่องเที่ยวตามรูปแบบดังกล่าว ทั้งนี้เพราะยังขาดปัจจัยสำคัญ คือ ด้านข้อมูลการท่องเที่ยว ด้านบุคลากรการท่องเที่ยว ด้านสถานที่อำนวยความสะดวก ด้านการประชาสัมพันธ์ และด้านการคุ้มครองนักท่องเที่ยว จึงเห็นสมควรจะต้องส่งเสริมให้เกิดการ

พัฒนาเรื่องต่างๆ เหล่านี้ จึงจะทำให้การท่องเที่ยวดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับองค์กรที่จะเข้ามาดูแลรับผิดชอบดำเนินการท่องเที่ยว พบว่า ในท้องถิ่นมีกลุ่มแกนนำอยู่แล้ว คือ กลุ่มอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล และองค์กรบริหารส่วนตำบลบางขุนไทร เป็นกลุ่มดำเนินงานหลัก โดยได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานหน่วยจัดการป่าชายเลนในตำบลบางขุนไทร และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคกลางเขต 2

ข้อเสนอแนะต่อการจัดการการท่องเที่ยวของตำบลบางขุนไทร เพื่อให้การจัดการการท่องเที่ยวของตำบลบางขุนไทรมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น คณะผู้จัดทำวิจัยมีข้อเสนอแนะต่อการดำเนินการดังกล่าว ซึ่งแบ่งได้เป็น 5 ด้านคือ 1) ด้านข้อมูล สำรวจความพร้อมศักยภาพการท่องเที่ยวและความร่วมมือของชาวบ้านทั้ง 11 หมู่บ้าน โดยการจัดทำแบบสำรวจทั้งตำบลในหัวข้อต่อไปนี้ เช่น ทรัพยากรการท่องเที่ยว ความคิดเห็นชาวบ้านต่อการจัดการท่องเที่ยว ความเต็มใจเข้าร่วมจัดการการท่องเที่ยว ฯลฯ โดยขอความร่วมมือจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือสถาบันการศึกษาในการทำแบบสำรวจ และให้คณะกรรมการหมู่บ้านในการรวบรวมข้อมูล 2) การฝึกอบรม ให้การอบรมเรื่องการท่องเที่ยวแก่ชาวบ้านที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรม เช่น แนวความคิดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เชิงนิเวศ การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน มัคคุเทศก์ท้องถิ่น ฯลฯ โดยขอความร่วมมือจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคกลางเขต 2 3) ด้านการจัดการ วางแผนการท่องเที่ยวของตำบล โดยจัดกิจกรรมให้ชาวบ้านจากกลุ่มต่างๆ เช่น กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มเยาวชน ผู้อาวุโส ได้ร่วมวางแผน กำหนดทิศทางการจัดการท่องเที่ยว เช่น การระดมความเห็น โดยขอความร่วมมือจากพัฒนากรและองค์กรเอกชน 4) ด้านสถานที่ ควรปรับปรุงสถานที่อำนวยความสะดวกนักท่องเที่ยว โดยจัดกิจกรรมร่วมแรงร่วมมือกันจากชาวบ้านทั้ง 11 หมู่บ้าน และขอความร่วมมือจากองค์กรบริหารส่วนตำบล พัฒนากร องค์กรเอกชน ในการปรับปรุงสถานที่ต่างๆ เช่น ห้องน้ำ ร้านอาหาร ที่พัก ที่จอดรถ โดยปรับปรุงในสิ่งที่ชุมชนมีอยู่แล้ว ไม่ต้องใช้งบจำนวนมาก 5) ด้านประชาสัมพันธ์ ควรจัดประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวตำบลบางขุนไทรแก่นักท่องเที่ยวที่สนใจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เช่น นักศึกษา ผู้แวะมาเที่ยวชะอำ ชาวญี่ปุ่น ฯลฯ โดยจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์แนะนำสถานที่หรือกิจกรรมท่องเที่ยวที่น่าสนใจ โดยขอความร่วมมือจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคกลางเขต 2 หรือธุรกิจเอกชน

LOCATION(S) : MU LIBRARY

สำนักบริการธุรกิจและที่ปรึกษา สถาบันทรัพย์สินทางปัญญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. โครงการ
ศึกษาเพื่อจัดตั้งองค์กรบริหารศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ. กรุงเทพฯ :
สำนักฯ, 2542.

วัตถุประสงค์ของโครงการ เพื่อศึกษาสภาพการณ์ปัจจุบันของการจัดประชุมการ
ท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล และแสดงนิทรรศการนานาชาติ โดยศึกษาจากข้อมูลพื้นฐานและการ
สัมภาษณ์จากหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบถึงปัญหาและอุปสรรค
ของการดำเนินงานในปัจจุบัน รวมไปถึงแนวทางในการพัฒนา เพื่อให้มีศักยภาพในตลาดการแข่ง
ขันสากลที่สูงขึ้น เพื่อกำหนดแนวทางการจัดตั้งขององค์กรบริหารศูนย์ประชุมและแสดงสินค้
าานาชาติในลักษณะ Thailand Convention and Exhibition Bureau ที่เหมาะสม เพื่อศึกษาถึงความ
เป็นไปได้ในการจัดตั้งองค์กรดังกล่าว โดยพิจารณาถึงเหตุผลและความจำเป็นและเปรียบเทียบข้อดี
ข้อเสียในแต่ละทางเลือกของการดำเนินการจัดตั้งองค์กรดังกล่าวในประเทศไทย เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์
และเป้าหมายของการจัดตั้งองค์กรและแนวทางการดำเนินงาน ตลอดจนศึกษาถึงแหล่งเงิน
ทุนขององค์กรที่ใช้ในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์

ขอบข่ายการศึกษา ศึกษาสภาพการณ์ปัจจุบันของการจัดประชุม การท่องเที่ยวเพื่อ
เป็นรางวัลและแสดงนิทรรศการนานาชาติ ศึกษาข้อมูลพื้นฐานต่างๆ เพื่อทราบถึงปัญหาและ
อุปสรรคของการดำเนินงานในปัจจุบัน รวมไปถึงแนวทางในการพัฒนาเพื่อให้มีศักยภาพในตลาด
การแข่งขันสากลที่สูงขึ้น ศึกษาเพื่อกำหนดแนวทางการจัดตั้งขององค์กรบริหารศูนย์ประชุมและ
แสดงสินค้านานาชาติในลักษณะ Thailand Convention and Exhibition Bureau ที่เหมาะสม ศึกษา
ความเป็นไปได้ในการจัดตั้งองค์กรดังกล่าว โดยพิจารณาถึงเหตุผลและความจำเป็นและเปรียบเทียบ
ข้อดีข้อเสียในแต่ละทางเลือกของการดำเนินการจัดตั้งองค์กรดังกล่าวในประเทศไทย กำหนดวัตถุประสงค์
และเป้าหมายของการจัดตั้งองค์กรและแนวทางการดำเนินงาน ตลอดจนศึกษาถึงแหล่งเงิน
ทุนขององค์กรที่ใช้ในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การจัดตั้งองค์กร

วิธีการดำเนินงาน รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนทั้งใน
ระดับหน่วยงานที่กำหนดนโยบาย หน่วยงานกำหนดมาตรการและแผนงานและหน่วยปฏิบัติด้าน
ต่างๆ ตลอดจนหน่วยงานด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ รวบรวมข้อมูลปฐมภูมิจากเจ้าหน้าที่ภาค
รัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง โดยการออกพื้นที่สำรวจภาคสนามและเข้าสัมภาษณ์หารือ เพื่อรวบรวม
ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการดำเนินงานด้าน MICE วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแหล่งทุติยภูมิ การ
สัมภาษณ์ การประชุมหารือ เพื่อจัดทำรายงานเบื้องต้นของโครงการและร่างรายงานฉบับสมบูรณ์
การสำรวจภาคสนาม คณะที่ปรึกษาได้เดินทางไปสำรวจภาคสนาม ณ ประเทศที่
เป็นผู้นำด้านการจัดการแสดงสินค้าและนิทรรศการ เพื่อรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิและรับทราบถึงศักยภาพ

ภาพในการดำเนินการของประเทศเหล่านั้น คือ การแสดง ITB Berlin'99 ณ เมืองเบอร์ลิน ประเทศ
เยอรมัน เมื่อวันที่ 6-12 มีนาคม 2542 การเดินทางไปยังประเทศสิงคโปร์ เมื่อวันที่ 19-21 มิถุนายน
2542

LOCATION(S) : CU LIBRARY

ชลลดา สิทธิชูรบ. แนวทางการพัฒนาการสื่อความหมายธรรมชาติ ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่ง

กระ जान. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อมศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล, 2543.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะมุ่งศึกษาแนวทางการสื่อความหมายธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระ जान โดยการศึกษาสถานภาพของสื่อ วิธีการสื่อความหมาย ความต้องการของนักท่องเที่ยว และความคิดเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร จากการสังเกตโดยใช้แบบสำรวจ การสัมภาษณ์ และการใช้แบบสอบถาม โดยทำการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ป่าไม้เฉพาะผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสื่อความหมายธรรมชาติ จำนวน 7 ราย กลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จำนวน 3 ราย และกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยว จำนวน 184 ราย วิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้โดยใช้คอมพิวเตอร์ สำหรับสถิติที่ใช้วิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และการวิเคราะห์ไค-สแควร์ (Chi-Square test)

การศึกษาค้นคว้า พบว่า สถานภาพของสื่อความหมายธรรมชาติในอุทยานแห่งชาติแก่งกระ जानประกอบไปด้วย สื่อบุคคล คือ เจ้าหน้าที่ เครื่องหมาย แผ่นป้าย สัญลักษณ์ สิ่งพิมพ์ โสตทัศนูปกรณ์ ห้องแสดงนิทรรศการ เส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติ และผู้ทำหน้าที่สื่อความหมายแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งได้แก่ พนักงานพิทักษ์ป่า ทำหน้าที่อำนวยความสะดวก ให้ความรู้ ความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวในส่วนของหน่วยงานอื่นๆ ได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย บริษัทนำเที่ยวเอกชน ไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการสื่อความหมายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระ जान ในส่วนของนักท่องเที่ยว สื่อที่ได้พบและใช้ส่วนใหญ่ ได้แก่ เครื่องหมาย แผ่นป้าย และสัญลักษณ์ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อสื่อในระดับปานกลาง และเห็นว่าควรมีการเพิ่มปริมาณและเนื้อหาในเรื่องความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติ

สำหรับแนวทางการสื่อความหมายธรรมชาติ พบว่า ควรเป็นการดำเนินงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่สื่อความหมายในพื้นที่ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน โดยควรปรับปรุงคุณภาพของสื่อที่มีอยู่เดิม และเพิ่มในส่วนของคุณภาพ รูปแบบ และเนื้อหา โดยเฉพาะในเรื่องของความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติสภาพแวดล้อม โดยมีเนื้อหาที่เหมาะสมกับสื่อแต่ละชนิด นอกจากนี้ สื่อความหมายควรมีความเป็นสากล

ข้อเสนอแนะ เพื่อให้ผลการศึกษาค้นคว้าแนวทางการสื่อความหมายธรรมชาติในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระ जानสามารถนำไปใช้ประโยชน์สำหรับพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระ जानได้ และสามารถนำไปปรับปรุงเนื้อหาแนวทางที่เหมาะสมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น มีดังนี้ 1) การจัดการสื่อความหมายธรรมชาติ ควรมีการศึกษาถึงวิธีการรูปแบบในการนำเสนอ และข้อจำกัดของสื่อแต่ละชนิดให้เข้าใจเป็นอย่างดีเสียก่อน เช่น ขนาดรูปเล่มของหนังสือ ระยะทางของเส้นทางเดินศึกษา

ธรรมชาติ กลุ่มเป้าหมายผู้ใช้สื่อ เป็นต้น จึงจะทำให้ได้สื่อที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพเหมาะสมแก่การใช้ประโยชน์ 2) การจัดสื่อความหมายธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจานเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดนั้น ควรมีการหารือและร่วมมือกันในการจัดทำระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งเจ้าหน้าที่ในพื้นที่อุทยานฯ เจ้าหน้าที่จากส่วนกลางกรมป่าไม้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ เป็นต้น 3) การดำเนินงานวิจัยในส่วนของประชากรที่ใช้ในการศึกษายังมีข้อจำกัดในเรื่องของการกระจายตัวของกลุ่มตัวอย่างต่างๆ ที่ได้ ซึ่งการที่จะเพิ่มปริมาณกลุ่มตัวอย่างจะต้องใช้ระยะเวลาและค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น จึงควรเลือกช่วงเวลาที่มียานชนกท่องเที่ยวมาก

LOCATION(S) : SUKHOTHAI LIBRARY

เสาวรส เปล่งแสงศรี. หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยที่จัดพิมพ์ระหว่างปี พ.ศ.2521-2530.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2531.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อสำรวจและวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยที่จัดพิมพ์ในช่วง พ.ศ.2521-2530 ในด้านผู้จัดพิมพ์ ผู้เขียน เนื้อหา วิธีการเขียน ภาพประกอบ และลักษณะรูปเล่ม

งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยที่จัดพิมพ์ระหว่าง ปี พ.ศ. 2521-2530 ไม่รวมหนังสือภาษาต่างประเทศ หนังสือแปล หนังสือดารา โดยหนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยในการวิจัยครั้งนี้ครอบคลุมถึง คู่มือแนะนำ หนังสือที่จัดทำเพื่อแนะนำ ประชาสัมพันธ์จังหวัด สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และหนังสือที่เขียนขึ้นจากประสบการณ์ในการท่องเที่ยว หากหนังสือชื่อเรื่องใดจัดพิมพ์มากกว่า 1 ครั้ง ในช่วงเวลาดังกล่าว ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ฉบับที่พิมพ์ครั้งสุดท้าย และจะรวบรวมหนังสือจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ดังต่อไปนี้คือ หอสมุดแห่งชาติ หอสมุดกลางของมหาวิทยาลัย 7 แห่งในกรุงเทพมหานคร ร้านจำหน่ายหนังสือบางแห่ง ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ โดยใช้สูตร $P = \frac{F}{N} \times 100$

ผลการศึกษา พบว่า หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยจำนวนสูงสุดจัดพิมพ์ในปี พ.ศ.2528 โดยหน่วยราชการ และเป็นหนังสือประเภทที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับประเทศ จังหวัด สถานที่มากที่สุด ในด้านผู้เขียน หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยส่วนใหญ่ระบุชื่อผู้เขียนเป็นหน่วยงาน สำหรับผู้เขียนที่เป็นบุคคล ส่วนมากไม่ระบุประวัติ ภูมิวุฒิ ประสบการณ์หรือผลงานที่ผ่านมา หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยส่วนใหญ่กล่าวถึงจังหวัดเดียว เมื่อวิเคราะห์เนื้อหาในด้านต่างๆ รวม 5 ด้าน ปรากฏว่า ในด้านภูมิศาสตร์และสภาพทั่วไป หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยจำนวนสูงสูดนำเสนอเรื่องที่ตั้ง ด้านประวัติศาสตร์ นำเสนอเรื่องประวัติเมือง ด้านวัฒนธรรม นำเสนอประเพณีและงานเทศกาล ด้านสถานที่ท่องเที่ยว นำเสนอโบราณวัตถุสถาน สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ ศาสนา ด้านข้อเสนอแนะสำหรับนักท่องเที่ยว นำเสนอที่พัก ร้านอาหาร และบริการต่างๆ และส่วนใหญ่ไม่ระบุแหล่งค้นคว้าอ้างอิงในการเขียน หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทยส่วนใหญ่ใช้วิธีเขียนเชิงอธิบาย มีภาพประกอบและแผนที่ แต่ไม่มีแผนผัง โดยภาพประกอบเป็นภาพสีและขาว-ดำ จัดพิมพ์ด้วยกระดาษอาร์ต ในด้านลักษณะรูปเล่ม ส่วนใหญ่เป็นหนังสือปกอ่อน ขนาด 8 หน้าอก จัดพิมพ์ด้วยกระดาษปอนด์ โดยระบบออฟเซต เมื่อวิเคราะห์หนังสือท่องเที่ยวเมืองไทย โดยจำแนกตามผู้จัดพิมพ์ คือ สำนักพิมพ์เอกชน หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ ไม่ปรากฏผู้จัดพิมพ์ และประเภท คือ คู่มือแนะนำ หนังสือที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับประเทศ จังหวัด สถานที่ หนังสือเป็นเรื่องเล่าหรือถ่ายทอดประสบการณ์ตลอดจนการสังเกตของผู้เขียน พบว่า หนังสือที่จัดพิมพ์โดยผู้จัดพิมพ์ต่างกันรวมทั้ง

ต่างประเทศกัน มีความแตกต่างทั้งในด้านผู้เขียน เนื้อหา วิธีการเขียน ภาพประกอบ และลักษณะรูปแบบ

ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานที่ดำเนินงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ในต่างประเทศ ได้มีการตื่นตัวเรื่องการจัดพิมพ์หนังสือท่องเที่ยวมาเป็นเวลานานแล้ว บางสำนักพิมพ์ได้จัดพิมพ์ไว้เป็นชุด ชุดละเมืองหรือชุดละประเทศ ให้ผู้อ่านสามารถค้นคว้าหาความรู้ได้ ยิ่งไปกว่านั้นในบางประเทศ รัฐบาลได้ยื่นมือเข้ามาสนับสนุนการจัดพิมพ์ การวางแบบรูปเล่ม การจัดหน้า หนังสือที่เน้นการท่องเที่ยวภายในประเทศของตน รวมทั้งสนับสนุนส่งเสริมให้มีการแปลเป็นภาษาต่างๆ เผยแพร่ไปทั่วโลก (ความเคลื่อนไหวของหนังสือสารคดีท่องเที่ยว 2521 : 2) ในยุคปัจจุบัน ซึ่งการท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญที่สุดและรัฐบาลกำลังให้การสนับสนุนอย่างกว้างขวางนั้น หน่วยงานที่ดำเนินงานเกี่ยวข้องกับท่องเที่ยวทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน ควรให้การสนับสนุนการจัดพิมพ์หนังสือท่องเที่ยว ในฐานะที่เป็นสื่อประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวประเภทหนึ่ง ในลักษณะต่างๆ เช่น การจัดพิมพ์ หรือให้ทุนในการจัดทำ ซึ่งการดำเนินการในด้านนี้นอกจากจะให้ผลในแง่ของการส่งเสริมการท่องเที่ยวแล้ว ยังอาจช่วยกระตุ้นให้ผู้เขียน ผู้จัดพิมพ์ หันมาสนใจจัดทำหนังสือประเภทนี้เพิ่มมากขึ้น และได้มาตรฐานยิ่งขึ้นด้วย

LOCATION(S) : CU LIBRARY

กำพล รักหารักษ์. ศึกษาความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อบทบาทของหัวหน้าแผนกโรงแรม

อัมรินทร์ รีสอร์ท ภูเก็ต. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2544.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อทราบระดับความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อบทบาทของหัวหน้าแผนกโรงแรมอัมรินทร์ รีสอร์ท ภูเก็ต เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อบทบาทของหัวหน้าแผนกโรงแรมอัมรินทร์ รีสอร์ท ภูเก็ต จำแนกตามตัวแปร เพศ และประสบการณ์การทำงานและเพื่อประมวลข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการปฏิบัติงาน ตามบทบาทของหัวหน้าแผนกในโรงแรมอัมรินทร์ รีสอร์ท ภูเก็ต

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ พนักงานในโรงแรมอัมรินทร์ รีสอร์ท ภูเก็ต จำนวน 608 คน ที่ทำงานอยู่ในปี พ.ศ.2544 กลุ่มตัวอย่างโดยเทียบจากตารางของเครซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970 : 608) ได้จำนวน 235 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามมาตรฐานประมาณค่า จำนวน 40 ข้อ และแบบสอบถามปลายเปิด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และการทดสอบที (t-test) ในการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย พบว่า 1) พนักงานมีระดับความคิดเห็นต่อบทบาทของหัวหน้าแผนกโรงแรมอัมรินทร์ รีสอร์ท ภูเก็ต โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 2) พนักงานที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบทบาทของหัวหน้าแผนกโรงแรม อัมรินทร์ รีสอร์ท ภูเก็ต โดยภาพรวมและด้านงานบริหารบุคลากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านงานธุรการและด้านการเงินและงบประมาณ พนักงานเห็นด้วยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ย พบว่าพนักงานเพศหญิงเห็นด้วยมากกว่าเพศชาย 3) พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อบทบาทของหัวหน้าแผนกโรงแรม อัมรินทร์ รีสอร์ท ภูเก็ต โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยเรื่องนี้คือ 1) ผู้บริหารระดับสูงของโรงแรม ควรจะให้มีการประชุมสัมมนาหัวหน้าแผนกเป็นประจำทุกปี เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน 2) ผู้บริหารระดับสูงของโรงแรมควรกำหนดกรอบการปฏิบัติงาน ลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ วิธีดำเนินการ เป้าหมายที่ต้องการบรรลุ ของหัวหน้าแผนกให้เป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ประมวลปัญหาและอุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้น ตลอดจนเสนอแนะแนวทางในการแก้ไข เพื่อเป็นพื้นฐานในการสร้างแนวคิดในการขจัดปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานของหัวหน้าแผนก 3) ควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานของหัวหน้าแผนกในโรงแรมอัมรินทร์ รีสอร์ท ภูเก็ต อย่างสม่ำเสมอ

ด้วยความเป็นธรรม โปร่งใส และตรวจสอบได้ เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจในการทำงานของ
พนักงาน

LOCATION(S) : BURAPHA LIBRARY

สุธี ประเสริฐ. สภาพ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อการสอนในการฝึกอบรมพนักงาน
โรงแรมในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสภาพ ความต้องการและปัญหาเกี่ยวกับการ
การใช้สื่อการสอนในการฝึกอบรมพนักงานโรงแรมในกรุงเทพมหานคร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้จัดการฝ่ายฝึกอบรม ผู้ฝึกอบรม และ
พนักงานผู้เข้ารับการฝึกอบรมของโรงแรมในกรุงเทพมหานคร ทั้ง 10 แห่ง มีจำนวนทั้งสิ้น 429 คน
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสอบถามกลุ่มประชากรตัวอย่าง การ
วิเคราะห์ข้อมูล โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติด้วย ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยง
เบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านสภาพทั่วไปของการใช้สื่อการสอนในการฝึกอบรม ทั้งผู้
ฝึกอบรมและพนักงานผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีความเห็นตรงกันว่า มีการใช้สื่อการสอนประกอบการ
ฝึกอบรม โดยใช้บ้างเป็นครั้งคราว การใช้สื่อการสอนแต่ละครั้ง พนักงานผู้เข้ารับการฝึกอบรม และ
ผู้ฝึกอบรมเห็นว่า การนำสื่อการสอนมาช่วยอธิบายเนื้อหาจะทำให้การฝึกอบรมมีประสิทธิภาพยิ่ง
ขึ้น มีการวางแผนการใช้สื่อการสอนล่วงหน้า และภายหลังจากเสร็จสิ้นการใช้สื่อการสอนแล้วจะ
ใช้คำถามสั้นๆ เพื่อวัดความเข้าใจ สื่อการสอนที่นำมาใช้เป็นประจำคือ เทปโทรทัศน์และเครื่อง
ฉายสไลด์ 2) ด้านความต้องการใช้สื่อการสอนในการฝึกอบรม ผู้ฝึกอบรม และพนักงานผู้เข้ารับการ
ฝึกอบรมมีความต้องการสื่อการสอนต่างๆ ตามลำดับดังนี้คือ เอกสาร ตำรา เครื่องฉายภาพข้าม
ศีรษะ วีดิโอเทป ห้องฝึกปฏิบัติการ ห้องบรรยายที่สามารถใช้สื่อประสมได้ และยังมีความต้องการ
วิทยากรจากภายในโรงแรมอีกด้วย 3) ด้านปัญหาและอุปสรรคของการใช้สื่อการสอนในการฝึกอบรม
ทั้งผู้ฝึกอบรมและพนักงานผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความเห็นตรงกันว่า ห้องฝึกอบรมของโรงแรม
ยังไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมในการใช้อุปกรณ์บางชนิด เอกสารตำราที่จะศึกษาเพิ่มเติมยังมีไม่
เพียงพอ ผู้ฝึกอบรมไม่มีเวลาในการผลิตสื่อการสอนและไม่มีบุคลากรช่วยผลิต

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ คือ ควรจัดหาเอกสารตำราและสนับสนุนให้มีการ
นำสื่อการเรียนการสอนเข้ามาใช้ประกอบการฝึกอบรมให้มากยิ่งขึ้น ควรเพิ่มจำนวนห้องบรรยาย
หรือห้องฝึกอบรมให้เหมาะสมกับความต้องการในการฝึกอบรม ควรจัดหาบุคลากรที่มีความรู้ความ
สามารถในการผลิต การใช้ และการให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนไว้ในหน่วยฝึ
กอบรม

LOCATION(S) : CULIBRARY

สุรวดี อินสุวรรโณ. ศึกษาความคิดเห็นของสถานประกอบการเกี่ยวกับการเข้าร่วมการจัด

อาชีวศึกษาระบบทวิภาคี สาขาการโรงแรม กับวิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา.

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2544.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อทราบความคิดเห็นของสถานประกอบการเกี่ยวกับการเข้าร่วมการจัดอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี สาขาการโรงแรม กับวิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา ในด้านการจัดหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการนิเทศติดตามผล และด้านการวัดและการประเมินผล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้บริหาร และครูฝึกในสถานประกอบการโรงแรม จำนวน 42 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการจัดเก็บข้อมูลโดยการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (non-participating observation) และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา แล้วนำเสนอโดยการพรรณนาวิเคราะห์ และมีภาพประกอบผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) ผู้บริหารและครูฝึกเห็นด้วยกับนโยบายของกรมอาชีวศึกษา ที่กำหนดให้สถานประกอบการเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำพัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษาระบบทวิภาคี แต่การเข้าร่วมจัดทำพัฒนาหลักสูตร สถานประกอบการยังไม่สามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้เต็มรูปแบบ เพราะมีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา บุคลากรมีไม่เพียงพอ และการจัดทำพัฒนาหลักสูตรควรเริ่มจัดให้มีตั้งแต่ในระดับ ปวช. 2) ผู้บริหารและครูฝึกเห็นด้วยกับการสอนให้นักศึกษามีความรู้พื้นฐานสามารถที่จะนำมาใช้ในการปฏิบัติงานในสถานประกอบการได้ วิทยาลัยควรสอนให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในเรื่องภาษาต่างประเทศ การใช้คอมพิวเตอร์ การเขียนรายงาน ตลอดจนการปลูกฝังความมีคุณธรรม จริยธรรมอื่นๆ ในการปฏิบัติงานไปด้วย และควรจัดระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติงานให้กับนักศึกษาในแต่ละภาคเรียนอย่างเป็นระบบ เป็นไปตามเกณฑ์ข้อตกลงร่วมกัน 3) ผู้บริหารและครูฝึกไม่เห็นด้วยกับการนิเทศติดตามผลของวิทยาลัย เพราะมีการนิเทศติดตามผลน้อยไม่เป็นระบบ วิทยาลัยควรให้ความสำคัญในการนิเทศติดตามผลให้มากโดยกระทำอย่างต่อเนื่อง อาจารย์นิเทศควรเอาใจใส่ ให้คำแนะนำ พร้อมทั้งตรวจเช็คการปฏิบัติงานของนักศึกษาในแต่ละแผนกงานอย่างทั่วถึง เป็นระยะ อย่างน้อยเดือนละครั้ง 4) ผู้บริหารและครูฝึกไม่เห็นด้วยกับการกำหนดหัวข้อเนื้อหาในการวัดและประเมินของวิทยาลัย เพราะเนื้อหาไม่ครอบคลุมกับงานในสถานประกอบการ การวัดและการประเมินผลควรเน้นถึงสภาพการฝึกปฏิบัติงานจริงของนักศึกษา และวิทยาลัยควรมีวิธีการจัดและการประเมินผลแยกในแต่ละแผนกงานออกเป็นสัดส่วน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) ควรจัดให้มีการประชุม สัมมนา ร่วมกันระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ เพื่อพัฒนา ปรับปรุง และแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิธีการและขั้นตอนในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดเนื้อหาวิชา

สำหรับนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน และการฝึกภาคปฏิบัติในสถานประกอบการ ตลอดจน เพื่อเป็นการพัฒนาบุคลากรทั้งในส่วนของสถานศึกษาและของสถานประกอบการในการดำเนินการ จัดอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น 2) สถานศึกษาควรจะทดสอบนักศึกษาภาค ความรู้ ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเกี่ยวกับสาขาวิชาที่เรียนในแต่ละรายวิชา โดยใช้ข้อสอบมาตรฐาน ก่อนที่จะส่งออกฝึกงานในสถานประกอบการ เพื่อประเมินผลระดับความรู้และทักษะเบื้องต้น ว่ามีความรู้และทักษะเพียงพอ สมควรที่จะได้รับอนุญาตให้ออกฝึกงานได้หรือไม่ 3) สถานศึกษา ควรแจ้งรายละเอียด กฎเกณฑ์การวัดผลประเมินผลในด้านการเรียนของนักศึกษาให้สถานประกอบการอย่างชัดเจน เพื่อให้ประกอบการตัดสินใจตัดสินใจด้านการเรียนภาคปฏิบัติของนักศึกษา 4) ควรจัดให้มีการ นิเทศ แนะนำ และติดตามผลความร่วมมือในการฝึกงานของนักศึกษาอย่างน้อยเดือนละ 2 ครั้ง ให้ เป็นไปตามแผนการฝึกที่ได้มีการวางแผนร่วมกันไว้ระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการตาม ขอบข่ายของหลักสูตร 5) ควรให้ความรู้แก่นักศึกษาในด้านภาษาต่างประเทศ และการใช้ คอมพิวเตอร์ให้สามารถนำไปปฏิบัติงานได้

LOCATION(S) : BURAPHA LIBRARY

อิทธิพงศ์ ดันมณี. การศึกษาเพื่อวางแผนทางปรับปรุงภูมิทัศน์เมืองบริเวณเกาะพระนครศรีอยุธยา ด้วยวิธีการผังเมือง. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาการวางแผนภาคและเมือง สาขาวิชาการวางแผนผังเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาถึงสารูป (Image) และองค์ประกอบเมืองที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของบริเวณเกาะเมืองพระนครศรีอยุธยา ศึกษาถึงโบราณสถานที่มีคุณค่าและบทบาทในการดึงดูดการท่องเที่ยว ศึกษาปัญหาภูมิทัศน์และการสัญจรภายในเมือง เป็นไปเพื่อการรักษาสารูปของเมืองประวัติศาสตร์และรูปแบบการท่องเที่ยวและเสนอแนวทางการปรับปรุงภูมิทัศน์ตามแนวทางทางผังเมือง

การศึกษาจะศึกษาบริเวณเกาะพระนครศรีอยุธยาและบริเวณโดยรอบที่เกี่ยวข้องเนื่อง โดยจะเริ่มศึกษาภูมิทัศน์ดั้งเดิมของเมือง ซึ่งรวบรวมจากบทความทั้งภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ และจากภาพวาด และสาเหตุการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เมืองจากสาเหตุต่างๆ ตั้งแต่การเสียกรุงและหลังจากนั้นมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศในปี พ.ศ.2475 และนโยบายของผู้บริหารประเทศ เพื่อดึงดูดประชาชนเข้าสู่พื้นที่ อันส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงต่อสภาพภูมิทัศน์เมืองอย่างมาก จากนั้นศึกษาถึงสารูปในปัจจุบันของเมืองว่ายังคงเหลืออะไรไว้ให้เรารักษาบ้าง โดยศึกษาตามแนวเส้นทางที่มีความสำคัญต่อสารูปและภูมิทัศน์ของเมืองประวัติศาสตร์อยุธยา อันได้แก่ โบราณสถาน จะได้เส้นทางทั้งสิ้น 13 เส้นทาง เมื่อได้เส้นทางดังกล่าวแล้วจึงนำมาศึกษาถึงภูมิทัศน์ตามเส้นทางที่กำหนด

ผลการศึกษาพบว่า 1) คุณภาพภูมิทัศน์แบ่งได้เป็น 4 ลำดับคือ บริเวณที่ไม่มีปัญหา ด้านภูมิทัศน์ บริเวณที่ยังไม่มีปัญหาในปัจจุบันแต่เป็นไปได้ว่าอาจจะเป็นปัญหาในอนาคต บริเวณที่มีปัญหขนาดเบา และบริเวณที่มีปัญหขนาดหนัก 2) ลักษณะของปัญหาทางด้านภูมิทัศน์เมืองคือ สิ่งปลูกสร้างประชิดโบราณสถาน สิ่งปลูกสร้างปิดบังโบราณสถาน สิ่งปลูกสร้างชิงเด่นกับโบราณสถาน เสาไฟฟ้าและสายไฟฟ้าพาดผ่านโบราณสถาน ป้ายโฆษณาประชาสัมพันธ์รบกวนและปิดบังโบราณสถาน การขาดการจัดแต่งพื้นที่โดยรอบโบราณสถานให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อย กลมกลืน มุมมองที่ขาดความสัมพันธ์กับเส้นทางสัญจร 3) สาเหตุของปัญหาทางด้านภูมิทัศน์เมืองพระนครศรีอยุธยาที่มีผลต่อพื้นที่บริเวณโบราณสถาน ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ของเมืองพระนครศรีอยุธยา เกิดได้จากสาเหตุสำคัญดังนี้คือ ความไม่เห็นคุณค่าความสำคัญของโบราณสถาน การปลูกสร้างสิ่งก่อสร้างประชิดโบราณสถาน สาเหตุจากความไม่รู้เท่าไม่ถึงถึงการของผู้บริหารประเทศ และสาเหตุจากการไม่มีมาตรการและเป้าหมายที่แน่ชัดในการคุ้มครองพื้นที่เปิดโล่ง ที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งต่อคุณภาพภูมิทัศน์เมือง และบริเวณช่องวิวทิวทัศน์ที่ควรกำหนดและคุ้มครองอย่างเคร่งครัด

วิทยานิพนธ์นี้ได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญา และปรับปรุงภูมิทัศน์ด้วยแนวทางผังเมืองแบ่งเป็น 4 ระดับคือ 1) ระดับจังหวัด เสนอถึงบทบาทและหน้าที่สำคัญของเมือง 2) ระดับเมือง เสนอแนะเปอร์เซ็นต์พื้นที่อาคารคลุมดินและความสูงของอาคาร 3) ระดับชุมชน โดยเสนอการใช้ที่ดินที่สอดคล้องกับความสูงและพื้นที่อาคารคลุมดิน 4) ระดับบริเวณ การจัดแบ่งบริเวณอย่างคร่าวๆ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับนักภูมิสถาปัตย์ต่อไป

LOCATION(S) : CU LIBRARY

ฉัตรฤดี สุภปลั่ง. ผลของบุคลิกภาพและเชาวน์อารมณ์ที่มีต่อคุณภาพของการให้บริการ ตามการ
รับรู้ของหัวหน้างานของพนักงานส่วนหน้าของโรงแรมชั้นหนึ่งใน
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2543.

การศึกษาเรื่อง “ผลของบุคลิกภาพและเชาวน์อารมณ์ที่มีต่อคุณภาพของการให้บริการตามการรับรู้ของหัวหน้างาน ของพนักงานส่วนหน้าของโรงแรมชั้นหนึ่งใน กรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบทางบุคลิกภาพของพนักงานให้บริการ ส่วนหน้า ศึกษาองค์ประกอบของบุคลิกภาพของพนักงานให้บริการส่วนหน้า ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพกับเชาวน์อารมณ์ และเพื่อพยากรณ์คุณภาพของการให้บริการจากองค์ประกอบทางบุคลิกภาพและองค์ประกอบของเชาวน์อารมณ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานส่วนหน้าจากโรงแรมชั้นหนึ่งในกรุงเทพฯ จำนวน 18 โรงแรม รวม 252 คน เครื่องมือในการศึกษาประกอบด้วยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดเชาวน์อารมณ์ แบบทดสอบบุคลิกภาพ 16 PF ของเรมอนด์ บี แคทเทิล และแบบประเมินคุณภาพของการให้บริการ การวิเคราะห์ผลทำโดยคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS for Window

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) พนักงานให้บริการส่วนหน้าของโรงแรมชั้นหนึ่งใน กรุงเทพมหานครมีลักษณะบุคลิกภาพที่เด่น 4 องค์ประกอบคือ ลงมือปฏิบัติ (M-) หลักแหลม (N) เปลี่ยนแนวคิดใหม่ (Q1) และสุขุมรอบคอบ (F-) โดยมีองค์ประกอบทางบุคลิกภาพที่เด่นรองลงมา มี 7 องค์ประกอบคือ ข่างสงสัย (L) อารมณ์อ่อนไหว (C-) มักรู้สึกผิด (O) เครียด (Q4) ถ่อมตน (E-) เงินอาย (H-) และมีมโนธรรม (G) 2) องค์ประกอบทางบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการให้บริการ ได้แก่ องค์ประกอบวุฒิภาวะทางอารมณ์ (C) และฉลาดมาก (B) และองค์ประกอบทางบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางลบกับคุณภาพของการให้บริการ ได้แก่ พึ่งตนเอง (Q2) 3) องค์ประกอบของเชาวน์อารมณ์ด้านทักษะทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณภาพของการให้บริการ 4) องค์ประกอบทางบุคลิกภาพที่มีความสัมพันธ์กับเชาวน์อารมณ์โดยรวม คือ องค์ประกอบ อัจฉริยะ-เงินอาย (H) ควบคุมตนเองได้-ไม่มีวิสัยในตนเอง (Q3) มักรู้สึกผิด-จิตใจมั่นคง (O) เครียด-ผ่อนคลาย (Q4) พึ่งตนเอง-พึ่งกลุ่ม (Q2) มีมโนธรรม-ขาดมโนธรรม (G) วุฒิภาวะทางอารมณ์-อารมณ์อ่อนไหว (C) และทำตามสบาย-สุขุมรอบคอบ (F) 5) เมื่อวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบโลจิสติก พบว่า พนักงานที่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์สูง มีทักษะทางสังคมสูง ฉลาด และไม่ซื่อเกินไป ไม่หลักแหลมเกินไป จะมีโอกาสเป็นพนักงานให้บริการที่มีคุณภาพสูงกว่าพนักงานโดยทั่วไป

ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับทฤษฎีบุคลิกภาพ แนวคิดเรื่องเชาวน์อารมณ์ และลักษณะงานของพนักงานให้บริการส่วนหน้าของโรงแรมชั้นหนึ่ง ดังนั้นจึงสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการคัดเลือกและฝึกอบรมพนักงานให้บริการส่วนหน้าของโรงแรม เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพของการให้บริการ ทั้งยังเป็นแนวทางในการเลือกอาชีพของนักเรียนหรือนักศึกษา โดยพิจารณาจากองค์ประกอบทางบุคลิกภาพและเชาวน์อารมณ์ นอกจากนี้การวิจัยครั้งนี้ยังเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเรื่องเชาวน์อารมณ์ตามแนวคิดของโกลแมนในประเทศไทยต่อไป

LOCATION(S) : TU LIBRARY

ปก แก้วกาญจน์ และสมพร ขุมทอง. ผลกระทบจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่ออาชีพและเศรษฐกิจของประชาชนในจังหวัดสงขลา. กรุงเทพฯ : สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2532.

การวิจัยเรื่อง ผลกระทบของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่ออาชีพและเศรษฐกิจของประชาชนในจังหวัดสงขลา มีจุดประสงค์เพื่อต้องการศึกษากิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและผลกระทบที่มีต่อการสร้างงาน การจ้างงาน การมีรายได้ และโครงสร้างทางอาชีพของประชาชน รวมทั้งมาตรฐานการครองชีพของผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และไม่ได้มีอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ซึ่งอาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวในเมืองหาดใหญ่และแหล่งท่องเที่ยวนอกเมืองในจังหวัดสงขลา

วิธีการศึกษาวิจัยนั้น ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการทางสังคมศาสตร์ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือประชาชนที่อาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองหาดใหญ่ ตำบลเกาะยอ อำเภอเมืองสงขลา บ้านคูขุด อำเภอสิงหนคร บ้านสะกอม อำเภोजะนะ และบ้านสะกอม อำเภอเทพา โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม จำนวน 202 คน คือกลุ่มเจ้าของธุรกิจการท่องเที่ยว กลุ่มพนักงานเจ้าหน้าที่ กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพอิสระเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และกลุ่มข้าราชการและผู้มีอาชีพไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ การสังเกตและแถบบันทึกเสียง

ผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า 1) อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นตลาดแรงงานของกลุ่มคนผู้มีอายุระหว่าง 25-35 ปี มากที่สุด ถัดมาเป็นกลุ่มผู้มีอายุตั้งแต่ 16-25 ปี 2) อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นตลาดแรงงานของผู้จบการศึกษาทุกระดับ แต่ผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ผู้จบการศึกษาด้านอาชีวศึกษา สาขาต่างๆ 3) สถานภาพสมรสของผู้ประกอบอาชีพการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังเป็นโสด 4) อาชีพเดิมของบิดามารดาของผู้ประกอบอาชีพนี้ ส่วนใหญ่ทำอาชีพทางด้านการเกษตร คือ ทำนา ทำสวน และประมง 5) ธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีการจ้างงานมากที่สุด คือ ธุรกิจโรงแรมและที่พัก 6) ธุรกิจการท่องเที่ยวที่ใช้เงินรายรับเพื่อการจ้างงานในอัตราส่วนที่มากที่สุด คือ ธุรกิจบันเทิงเริงรมย์ 7) ผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวประเภทลูกจ้าง มีรายได้โดยเฉลี่ยเดือนละ 2,494 บาท และรายได้ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 1,500-2,100 บาท 8) ผู้ประกอบอาชีพอิสระเกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีรายได้โดยเฉลี่ยประมาณเดือนละ 3,000 บาท และส่วนใหญ่จะมีรายได้ประมาณเดือนละ 3,000 บาท 9) ผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะมีความคิดที่จะเปลี่ยนอาชีพยกเว้นผู้ประกอบการการท่องเที่ยว 10) มาตรฐานการครองชีพของผู้ที่อาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวประมาณร้อยละ 52 มีมาตรฐานการครองชีพตั้งแต่ระดับปานกลางไปถึงดีมาก และประมาณร้อยละ 48 มีมาตรฐานการครองชีพที่ต่ำ

และค่อนข้างต่ำ ในส่วนของผู้ประกอบการอาชีพอิสระเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ประมาณร้อยละ 54 มีมาตรฐานการครองชีพตั้งแต่ระดับปานกลางขึ้นไป และประมาณร้อยละ 46 มีมาตรฐานการครองชีพต่ำและค่อนข้างต่ำ สุดท้ายผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและกลุ่มข้าราชการรวมทั้งผู้มีอาชีพไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวซึ่งอาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว มีมาตรฐานการครองชีพอยู่ในระดับค่อนข้างดีไปถึงระดับดีมาก 11) ตัวแปรของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่สำคัญคือ การศึกษาและพื้นที่ที่ผู้ประกอบการอาชีพระหว่างแหล่งท่องเที่ยวในเมืองและแหล่งท่องเที่ยวนอกเมืองที่นักท่องเที่ยวน้อย 12) ปัญหาหรืออุปสรรคที่สำคัญคือ ความไม่ปลอดภัย ความไม่สะดวกในการเดินทาง มัคคุเทศก์และตำรวจติดอาวุธวัฒนธรรมไทย สินค้าค้ายคุณภาพและราคาไม่ได้มาตรฐาน ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวขาดความร่วมมือซึ่งกันและกัน ปัญหาเกี่ยวกับภาษาที่ใช้สื่อสาร และทำธุรกรรมไม่ส่งเสริมอย่างต่อเนื่องและจริงจัง

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งได้มาจากการประกอบการท่องเที่ยวและจากผลของการวิจัย ดังต่อไปนี้ 1) รัฐควรประชาสัมพันธ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวในแต่ละแหล่งให้ครบถ้วน และพยายามใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุดทุกฤดูกาล 2) รัฐควรถือนโยบายหลักในการให้ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินแก่นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นกรณีพิเศษ 3) รัฐควรปรับปรุงเรื่องความสะดวกในการเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวนอกเมือง เรื่องที่พัก ที่ดิน และที่ซื้อของ 4) รัฐควรมีนโยบายเน้นเรื่องการรักษาสะอาดเกี่ยวกับสถานที่เที่ยว ที่พัก และอาหารเป็นพิเศษ 5) รัฐควรรักษาคุณภาพของการบริการให้ดียิ่งขึ้น 6) รัฐควรมีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องและจริงจัง 7) รัฐควรส่งเสริมการพัฒนาฝีมือในการผลิตสินค้าพื้นเมืองให้ได้มาตรฐาน เพื่อสร้างสิ่งจูงใจแก่นักท่องเที่ยวซื้อไปเป็นของที่ระลึก 8) ผู้ประกอบการอาชีพการท่องเที่ยว ควรให้ความยุติธรรมเรื่องราคาสินค้าแก่นักท่องเที่ยว 9) รัฐควรจัดให้มีการอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ทั้งในเรื่องความรู้ความชำนาญในวิชาชีพและวัฒนธรรมไทยเป็นระยะๆ 10) การจัดการศึกษาเพื่อเป็นการเตรียมคนเข้าสู่ตลาดแรงงานด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวควรจัดให้มีความหลากหลาย ทั้งนี้ต้องสอดคล้องกับความต้องการกำลังคนในด้านนี้ สอดคล้องกับสภาพสังคมและศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งหลักสูตรควรมีสมดุลในเรื่อง คุณธรรม จริยธรรม ปัญญา ความสามารถ และอาชีพ และควรผนวกเอาความรู้ทางด้านวัฒนธรรมไทย และวัฒนธรรมสากลเข้าไว้ด้วย 11) ผู้ประกอบการอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวควรอนุรักษ์ ส่งเสริม ยึดถือปฏิบัติในเรื่อง ความซื่อสัตย์ ความมีน้ำใจ ไมตรีจิต ความยิ้มแย้มแจ่มใส ซึ่งเป็นวัฒนธรรมไทยที่มีค่าเป็นเสน่ห์ของการท่องเที่ยวแบบไทยแท้ที่ควรค่าแก่การนำไปปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ 12) รัฐควรถือนโยบายในการให้ความรู้ และปลูกฝังวัฒนธรรมไทยแก่ผู้ประกอบการอาชีพทางอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทุกระดับ โดยตอกย้ำให้ทุกคนอย่าเห็นแก่ประโยชน์เฉพาะหน้า และควรคำนึงถึงคุณความดีงาม ความเหมาะสมของวัฒนธรรมไทยที่สอดคล้องกับชีวิตไทย ค่านิยมของไทย เพื่อความมั่นคงของชาติของสังคมไทยสืบไป

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์ข้อสนเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ

นพนันท์ ตาปนานนท์ และลือชัย ครุฑน้อย. การศึกษามาตรการด้านผังเมืองเพื่อควบคุมสภาวะ
แวดล้อมของเมืองท่องเที่ยวชายทะเล กรณีศึกษา : เมืองพัทยา. กรุงเทพฯ :
สถาบันวิจัยสภาวะแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

เมืองพัทยาคือเมืองท่องเที่ยวทางทะเลที่มีความสวยงามและสำคัญของประเทศ
ข้อได้เปรียบของเมืองพัทยาด้านของภูมิประเทศและความสะดวกในการคมนาคม อีกทั้งระยะ
ทางซึ่งไม่ไกลจากกรุงเทพมหานคร จึงทำให้เมืองพัทยามีการขยายตัวอย่างรวดเร็วของอุตสาห
กรรมการท่องเที่ยว การขยายตัวดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของเมืองพัทยามาก
ดังนั้นในการศึกษานี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพของการพัฒนาและปัญหาสภาวะ
แวดล้อมของเมือง แผนและมาตรการการควบคุมในพื้นที่ รวมไปถึงผลกระทบที่เกิดจากการใช้
มาตรการการควบคุมของเมือง เพื่อนำเสนอเป็นแนวทางการกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในการ
ควบคุมสภาวะแวดล้อมของเมือง

วิธีการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ใช้ข้อมูลและเอกสารซึ่งได้มาจากหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ได้แก่ กรมการผังเมือง กระทรวงมหาดไทย ศาลาว่าการเมืองพัทยา สำนักงานผังเมืองจังหวัด
ชลบุรี สำนักงานจังหวัดชลบุรี สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดชลบุรี สำนักงานที่ดินจังหวัดชลบุรี
กรมอุตุนิยมวิทยา กรมโยธาธิการ สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม กระทรวงวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

การศึกษานี้พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมเมืองพัทยาที่ปรากฏให้เห็นอยู่
ในปัจจุบัน เช่น ปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาขยะ ปัญหามล
พิษต่างๆ นั้นเป็นผลมาจากความไม่สมดุลของกิจกรรมการใช้ที่ดินกับความสามารถในการรองรับ
ของทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาระบบสาธารณูปโภคของเมือง ขณะที่เมืองพัทยามีมาตรการทาง
กฎหมายที่เกี่ยวข้องในการควบคุมกิจกรรมการใช้ที่ดิน ซึ่งประกอบไปด้วย 1) กฎกระทรวงฉบับที่
9 (พ.ศ.2522) ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมการก่อสร้างอาคาร พ.ศ. 2479 ว่าด้วยการควบคุมการ
ก่อสร้างริมทะเลหาดพัทยา-จอมเทียน 2) กฎกระทรวงฉบับที่ 61 (พ.ศ.2531) ออกตามพระราช
บัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 ปัจจุบันเมืองพัทยากำลังมีการปรับปรุงผังเมืองรวมครั้งที่ 2 3) พระ
ราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2535 ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง การกำหนดเขตพื้นที่และมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมเมืองพัทยา
พ.ศ. 2535 (ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2540) ออกตามพระราชบัญญัติส่งเสริมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
พ.ศ. 2535 เมืองพัทยาใช้กฎหมายต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วควบคุมการก่อสร้าง และทิศทางการขยายตัว
ของเมืองแต่ไม่ปรากฏว่ามีข้อบัญญัติของเมืองในการควบคุมการก่อสร้าง แม้ว่าจะมีการประกาศ
บังคับใช้กฎหมายในบริเวณเมืองพัทยา แต่ยังไม่สามารถควบคุมหรือป้องกันผลกระทบที่เกิดขึ้นกับ

สิ่งแวดล้อมได้ เนื่องจาก 1) ความไม่สัมพันธ์กันระหว่างการพัฒนาที่ดินของภาคเอกชนกับการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคของเมือง 2) มาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่ไม่ชัดเจนในการควบคุมและบังคับใช้ นอกจากนี้แล้วยังพบว่ามาตรการต่างๆ ที่มีอยู่เป็นการกำหนดข้อห้าม และไม่มีมาตรการเสริมเพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดกิจกรรมการใช้ที่ดินตามที่กำหนดไว้ในแผนการใช้ที่ดิน

ผู้ศึกษาได้เสนอแนะแนวทางในการกำหนดมาตรการเพื่อควบคุมป้องกันสภาวะแวดล้อมของเมืองไว้ดังนี้ 1) ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน ควรมีการเพิ่มเติมรายละเอียดของกิจกรรมและมาตรการเสริม เพื่อให้เกิดความชัดเจนในรูปแบบของเมือง และกระตุ้นให้เกิดความสนใจในการประกอบกิจกรรม 2) ในส่วนของการบังคับใช้และความชัดเจนในการบังคับใช้ มาตรการทางกฎหมายต่างๆ ควรมีการประสานกันทั้งระดับนโยบายและระดับปฏิบัติในการร่วมกันกำหนดกรอบแนวปฏิบัติให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์สารสนเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ

อภิรมย์ พรหมจรรยา และคนอื่นๆ. การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อชุมชน : กรณีศึกษาชุมชนเกาะ
ยาวน้อย จังหวัดพังงา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2544.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาแนวทางการอนุรักษ์และการร่วมมือ
พัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืนของชุมชนโดยใช้การท่องเที่ยวเป็นหลัก ผลการศึกษาได้จากการ
เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งการสัมภาษณ์ประชากรกลุ่มตัวอย่าง การทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้อง โดย
ศึกษาจากแผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดพังงา บทความ รายงาน และสิ่งตีพิมพ์ที่เกี่ยวข้อง
รวมทั้งรายงานวิจัยที่ผู้อื่นได้ทำการศึกษาไว้แล้ว ส่วนการศึกษาวิจัยภาคสนามเป็นการเก็บรวบรวม
ข้อมูลชั้นรายละเอียดเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวและข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการวิเคราะห์
หาแนวทางในการจัดการด้านการท่องเที่ยว

ผลจากการศึกษาพบว่า 1) เกาะยาวน้อย เป็นเกาะที่มีความสมบูรณ์ทั้ง
ทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตของประชาชนท้องถิ่นทั้งดงาม เป็นทรัพยากร
อันมีคุณค่าต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบใหม่ของจังหวัดพังงา 2) นับตั้งแต่มีการพัฒนาการท่องเที่ยว
ในชุมชนทำให้เกาะยาวน้อยได้รับความสนใจจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการ
พัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ดังนั้นการพัฒนาที่มีความจำเป็นเร่งด่วน
คือ เส้นทางเดินเท้าเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว 3) ประชาชนเกาะยาวน้อยเริ่มตระหนักถึงปัญหาที่อาจ
จะเกิดขึ้นในอนาคต เมื่อมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชน ได้แก่ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม วิถีชีวิต
ของชุมชนเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม การเกิดขึ้นของกิจกรรมการท่องเที่ยว ทำให้ชุมชนได้รับการ
พัฒนาทั้งระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ เพื่อให้เพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยว และทำ
ให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวในชุมชน 4) แม้ว่าการส่งเสริมการท่องเที่ยวจะมีส่วนช่วยให้ประชา
ชนในชุมชนมีสถานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น แต่ภาพรวมของการผลิตระดับจังหวัดจะเห็นได้ว่าโครง
สร้างการผลิตยังคงขึ้นอยู่กับภาคการผลิตทางการประมงเป็นหลัก 5) การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อชุมชน
กรณีศึกษาของชุมชนเกาะยาวน้อย จังหวัดพังงา เพื่อสนับสนุนและรองรับจากการขยายตัวของกิจ
กรรมการท่องเที่ยวในอนาคต ส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญต่อนักท่องเที่ยวเป็นหลัก ดังนั้น เป้าหมาย
ของการพัฒนาต่างๆ จะพิจารณาจากความต้องการของนักท่องเที่ยวมากกว่าศักยภาพของประชาชน
ในท้องถิ่น นอกจากนี้ การพัฒนาการท่องเที่ยวจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจัง
ของหน่วยงานภาครัฐอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นเป็นหลักสำคัญ
เพื่อสร้างความรู้สึกร่วมเป็นเจ้าของและร่วมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น น่าจะสอดคล้องกับการ
พัฒนาชุมชนซึ่งจะเป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

ผู้ศึกษาได้เสนอแนะในเรื่องความพร้อมในการบริการต่างๆ เพื่อการรองรับว่าควร
ให้มีระบบกำจัดของเสียที่ได้มาตรฐานทั้งทางด้านมูลฝอยและน้ำเสีย มีการรักษาความสะอาดที่ได้

มาตรฐานตามกฎหมายสาธารณสุข และควรให้มีการศึกษาความปลอดภัยและประสานงานกับหน่วยงานรับรองความปลอดภัย นอกจากนี้ควรมีการเผยแพร่ข้อมูลเบื้องต้นของแหล่งท่องเที่ยว ส่วนในด้านลักษณะของการจัดการ ควรพิจารณาถึงความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อแหล่งท่องเที่ยว นั้นว่ามีความต้องการให้พัฒนาในรูปแบบใด หรือต้องการให้ได้ประโยชน์จากแหล่งท่องเที่ยว นั้น ซึ่งจะเป็นแนวทางพิจารณากิจกรรมเสริมในการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยวให้มากที่สุด ทั้งนี้จะต้องไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทาง ธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น ถัดมาควรพิจารณาถึงสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว นั้นว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกใดบ้างที่ต้องการเพิ่มเพื่อรองรับกับปริมาณนักท่องเที่ยว ควรพิจารณา ถึงคุณค่าของสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยว และควรพิจารณาถึงขีดความสามารถใน การรองรับของแหล่งท่องเที่ยว นั้นว่าสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้มากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ควร พิจารณาถึงความร่วมมือของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว และท้ายที่สุดควรพิจารณา ศึกษาจากความสำเร็จของแหล่งท่องเที่ยวอื่นทั้งภายในและต่างประเทศที่มีลักษณะของกิจกรรมที่ คล้ายคลึงกัน เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเปรียบเทียบและนำมาประยุกต์ใช้

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์ข้อมูลสารสนเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ

อภิรมย์ พรหมจรรยา, ชุตินา ต่อเจริญ และศศิธร ทศนีย์ทิพากร. ทักษะการคิดของนักศึกษาและ
พนักงานโรงแรมที่มีต่อตำแหน่งงานในแผนกต่างๆ ของโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต.
ภูเก็ต : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2540.

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเรื่องนี้เป็น 1) เพื่อศึกษาด้านการรับรู้และความสนใจเกี่ยวกับตำแหน่งงานในแผนกต่างๆ ของโรงแรม ในประเด็นต่างๆ คือ ข้อมูลส่วนตัวและการรับรู้รวมถึงความสนใจเกี่ยวกับตำแหน่งงาน 2) เพื่อศึกษาถึงโอกาสของตำแหน่งงานที่สามารถตอบสนองความต้องการต่อผู้ที่ตัดสินใจร่วมงานด้านโรงแรม 3) เพื่อนำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนการศึกษาและส่งเสริมต่อการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตในอนาคต

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจซึ่งมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนามโดยการส่งแบบสอบถามเรื่องทัศนคติของนักศึกษาและพนักงานโรงแรมในจังหวัดภูเก็ต โดยส่งแบบสอบถามไปยังสถาบันการศึกษาและโรงแรมต่างๆ จำนวน 2,000 ชุด การรวบรวมข้อมูลต่างๆ นอกจากแบบสอบถามแล้วยังมีข้อมูลจากการสัมภาษณ์โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มของนักศึกษาและพนักงานโรงแรม และได้ศึกษาจากเอกสารที่นักวิชาการได้ทำการศึกษาและกล่าวไว้ในหนังสือและเอกสารต่างๆ

จากการศึกษาพบว่า งานด้านการโรงแรมเป็นอาชีพหนึ่งที่น่าสนใจและได้รับความนิยมประกอบอาชีพในงานด้านบริการจะเห็นได้จากสถาบันการศึกษาต่างๆ ในจังหวัดภูเก็ตได้เปิดหลักสูตรสอนงานบริการด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวทั้งระดับปฏิบัติการและระดับหัวหน้างาน ปัจจัยอย่างหนึ่งที่ทำให้เลือกประกอบอาชีพงานด้านบริการคือ ความพร้อมทางด้านกายภาพของจังหวัดภูเก็ตที่เอื้ออำนวยต่ออาชีพด้านนี้ เพื่อบริการนักท่องเที่ยวที่มาพักในจังหวัดและท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ นอกจากนี้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของแต่ละบุคคล ดังนั้นการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพจึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเลือกประกอบอาชีพของบุคคลนั้นๆ ด้วย และการตัดสินใจเลือกสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพในแต่ละช่วงอายุของบุคคลก็เป็นอย่างหนึ่งที่ช่วยในการตัดสินใจ การพัฒนาการทางอาชีพของบุคคลต่างๆ จากช่วงอายุในวัยหนึ่งมีความต่อเนื่องกัน โดยการรับรู้และความสนใจเกี่ยวกับอาชีพจะเป็นสิ่งสำคัญ ที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกประกอบอาชีพในอนาคต และจากการศึกษางานวิจัยยังพบว่ามีปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการประกอบอาชีพและเลือกอาชีพซึ่งมีดังนี้ 1) เพศ 2) สถานะแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจและสังคม 3) ความรู้ ความสามารถ และความถนัดต่องานที่เลือก 4) ประสบการณ์ด้านงานบริการ 5) รายได้ และความก้าวหน้าของอาชีพ

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์สารสนเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับชาติ

อภิรมย์ พรหมจรรยา และชุติมา ต่อเจริญ. การดำเนินการร้านผับและภัตตาคารในจังหวัดภูเก็ต.
ภูเก็ต : วิทยาลัยชุมชนภูเก็ต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2540.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อการศึกษาที่ต้องการทราบเกี่ยวกับปัจจัยและแนวโน้มในการดำเนินกิจการร้านผับและภัตตาคาร ซึ่งจากการศึกษาวิจัยในเบื้องต้นพบว่า ยังมีเจ้าของสถานประกอบการและผู้ดำเนินงานบางส่วนที่ยังขาดความรู้ความเข้าใจในการทำธุรกิจร้านผับและภัตตาคาร ดังนั้นการศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงมีเป้าหมายที่จะสำรวจในกลุ่มของลูกค้าที่มาใช้บริการและเจ้าของสถานประกอบการเพื่อค้นหาแนวทางและเหตุผล เพื่อให้มาซึ่งข้อมูลในการจัดการวางแผนการดำเนินงานร้านผับและภัตตาคารต่อไปในอนาคต

การดำเนินการวิจัย คณะผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารทางราชการ บทความ รายงาน และสิ่งตีพิมพ์ที่เกี่ยวข้อง ส่วนการศึกษาวิจัยภาคสนามดำเนินการโดยใช้แบบสอบถาม รวมทั้งการสัมภาษณ์ของผู้มาใช้บริการในสถานประกอบการต่างๆ เพื่อสำรวจแนวความคิดที่มีต่อการให้บริการของกิจการร้านผับและภัตตาคารในด้านต่างๆ และนำข้อมูลจากที่ได้เก็บรวบรวมถึงทิศทางและแนวทางในการดำเนินธุรกิจร้านเหล้าและภัตตาคารมาวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาวิจัยสรุปได้ว่า ในการดำเนินกิจการร้านผับและภัตตาคาร เพื่อให้สามารถสำเร็จบรรลุตามวัตถุประสงค์ในการดำเนินธุรกิจ จำเป็นอย่างยิ่งที่เจ้าของสถานประกอบการต้องมีการศึกษาและติดตามในเรื่องวงจรทางการตลาดด้านนี้อยู่เสมอ ซึ่งการศึกษาวงจรทางการตลาดในกรให้บริการอาหารและเครื่องดื่มและนันทนาการต่างๆ จำเป็นต้องมีการกำหนดส่วนผสมทางการตลาดเกิดขึ้น เพื่อให้ได้มาในรูปแบบของตัวสินค้าและการบริการจากร้านผับและภัตตาคารเพื่อนำเสนอและใช้สื่อต่างๆ ในการโฆษณาประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับกิจกรรมทางการตลาดให้ลูกค้าได้รู้จักสถานประกอบการมากยิ่งขึ้น สำหรับกิจกรรมทางการตลาดของธุรกิจร้านผับและภัตตาคารโดยทั่วไปมักกำหนดส่วนผสมทางการตลาด ด้วยวิธีการด้านนโยบายเรื่องราคา มีการใช้วิธีการให้ส่วนลดสำหรับลูกค้าผู้มาใช้บริการทั่วไป จากการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมทางการตลาดด้วยวิธีการมุ่งเจาะตลาดลูกค้ากลุ่มเป้าหมาย และได้มาซึ่งข้อมูลที่จะช่วยในการสนับสนุนเพื่อพัฒนาการให้บริการด้านอาหารและเครื่องดื่มและนันทนาการอื่นๆ ผลของกิจกรรมในการส่งเสริมทางการตลาดของสถานประกอบการ ทำให้ลูกค้าเกิดความสนใจที่จะมาใช้บริการยังสถานประกอบการร้านผับและภัตตาคารตามลำดับ

ข้อเสนอแนะที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้คือ สถานประกอบการจะต้องให้ความสนใจและตระหนักในเรื่องความสะอาดเป็นอันดับแรกในการดำเนินธุรกิจร้านผับและภัตตาคารและควรจัดให้มีการอบรมเสริมทักษะความรู้ในการให้บริการแก่พนักงานเพื่อการบริการที่ได้มาตรฐาน ในเรื่อง

ของอาหารและเครื่องดื่มควรจัดรสชาติให้ได้มาตรฐาน มีรายการอาหารและเครื่องดื่มที่หลากหลาย เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าให้ได้มากที่สุด นอกจากนี้ควรตั้งราคาให้เหมาะสมไม่สูงเกินไป และสถานประกอบการควรจัดให้มีส่วนลดราคาอาหารและเครื่องดื่ม เพื่อเป็นการส่งเสริมการขาย ในเทศกาลหรือโอกาสพิเศษ ควรจัดให้มีกิจกรรมพิเศษเพื่อให้ลูกค้าได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม ควรมีการจัดพื้นที่เฉพาะสำหรับผู้สูงอายุ ในเรื่องการโฆษณาประชาสัมพันธ์ควรโฆษณาผ่านสื่อวิทยุ สิ่งตีพิมพ์เพื่อประโยชน์ทางการตลาด นอกจากนี้ควรมีแผนพับเพื่อให้รายละเอียดต่างๆ ของสถานประกอบการอย่างชัดเจน

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์ข้อมูลเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ

อภิรมย์ พรหมจรรยา และชุติมา ต่อเจริญ. ทิศทางและเป้าหมายของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัด
ภูเก็ต. ภูเก็ต : วิทยาลัยชุมชนภูเก็ต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2539.

การศึกษาทิศทางและเป้าหมายของธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงประจักษ์ เพื่อให้ทราบถึงสถานะการของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตของธุรกิจประเภทต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่งผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจโดยรวมสามารถหารายได้ให้แก่ประเทศเป็นจำนวนเงินมหาศาลและเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญอย่างยิ่งแขนงหนึ่งและมีแนวโน้มที่จะเติบโตอย่างต่อเนื่องในอนาคต อย่างไรก็ตามการศึกษานี้เพื่อต้องการทราบทิศทางและเป้าหมายของธุรกิจการท่องเที่ยวในอนาคตของจังหวัดภูเก็ตและปรับปรุงพัฒนาให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่ให้การส่งเสริม

วิธีการศึกษา ประกอบด้วยการรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษาจากข้อมูลเอกสาร โครงการ แผนงานการลงทุน และการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต และใช้วิธีการสัมภาษณ์ โดยใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ การสังเกต จากสถานประกอบการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยมุ่งประเด็นศึกษาจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม ที่ดำเนินกิจการในจังหวัดภูเก็ต คือ 1) ธุรกิจการโรงแรม 2) ธุรกิจร้านขายของที่ระลึก 3) ธุรกิจภัตตาคาร ร้านอาหาร 4) ธุรกิจบริษัทนำเที่ยว

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า จังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสูงมาก มีวัตถุดิบที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวอยู่ในตัว ประกอบด้วย ทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และวิธีการดำเนินชีวิตของประชาชน ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง ตลอดจนภูเก็ตเป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางด้านการบินในภูมิภาค จึงเชื่อมั่นว่าการท่องเที่ยวของภูเก็ตจะมีความก้าวหน้าไปอีกไกลหากได้รับการส่งเสริมอย่างเหมาะสมในทิศทางที่ถูกต้อง รวมทั้งจะต้องได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนอย่างจริงจังของหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ พร้อมทั้งรักษาไว้ให้ดีในคุณภาพของการท่องเที่ยว ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และรักษาความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว มิใช่มุ่งเน้นที่จำนวนหรือปริมาณนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางเข้ามาเพื่อการท่องเที่ยวเป็นหลัก

หากจะมองย้อนหลัง นับตั้งแต่มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตจะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้เจริญรุดหน้าเป็นที่น่าสนใจสามารถทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติให้นานาประการ ตามที่ได้กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถหารายได้ในรูปเงินตราต่างประเทศเข้ามาใช้พัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งเป็นการกระจายรายได้และการสร้างอาชีพตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ จากจำนวนนักท่องเที่ยว

ระหว่างประเทศที่เดินทางมาเยือนภูเก็ตจำนวน 523,733 คน ในปี พ.ศ. 2528 จนกระทั่งได้เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเป็น 4,607,544 คน ในปี พ.ศ. 2538 และเป็นอุตสาหกรรมที่นำเงินตราเข้าสู่ท้องถิ่นได้เป็นอันดับ 1 ต่อเนื่องกันมาจนกระทั่งปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ต้องพบกับภาวะการแข่งขันทางการท่องเที่ยวในตลาดจากกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการเมืองในภูมิภาคต่างๆ เชื่อกันว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะสามารถแก้ไขกับอุปสรรคเพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นผู้นำอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือร่วมใจเพื่อประโยชน์ของประเทศและท้องถิ่น

เนื่องจากสภาวะการณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตกำลังประสบปัญหาในหลายๆ ด้าน ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสภาวะแวดล้อมทางการท่องเที่ยว ได้เข้าสู่จุดวิกฤต ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เสนอแนะแนวทางที่จะช่วยควบคุมสถานการณ์ที่เป็นอยู่ปัจจุบัน ดังนี้คือ 1) กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่มีคุณภาพ ส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบครบวงจร เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวใช้จ่ายมากขึ้น 2) ป้องกันผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุดเพื่อลดการเสื่อมโทรมทางธรรมชาติ เนื่องจากธุรกิจท่องเที่ยวต้องใช้ทรัพยากรธรรมชาติเหล่านั้นเป็นจุดขาย 3) กำหนดนโยบายและแผนการพัฒนาของรัฐเพื่อรองรับในเรื่องการกำหนดให้การท่องเที่ยวทางทะเลเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับชาติ รวมไปถึงการกำหนดให้จังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวนานาชาติในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 4) ควรส่งเสริมให้จังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์กลางการประชุมนานาชาติในภาคใต้ เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีความพร้อมในหลายๆ ด้าน 5) พัฒนาให้จังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์กลางด้านวิชาการ โรงแรมและการท่องเที่ยว เพื่อที่จะช่วยพัฒนาบุคลากรให้แก่ภูมิภาคและประเทศได้

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์สารสนเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ

อภิรมย์ พรหมจรรยา. ศึกษาภาวะการเคลื่อนย้ายแรงงานด้านธุรกิจการโรงแรมของจังหวัดภูเก็ต.
ภูเก็ต : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2538.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการลาออกและการโยกย้ายแรงงานของพนักงานโรงแรมจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง และศึกษาปัจจัยที่เป็นแรงผลักดันภายในและแรงดึงดูดใจจากภายนอกที่ทำให้พนักงานโรงแรมลาออกจากงานหรือไปทำงาน ณ ที่แห่งใหม่

วิธีการศึกษาวิจัย ใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานของโรงแรมต่างๆ ในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 266 แห่ง จำนวนพนักงาน 5,000 คน ที่เข้าทำงานในโรงแรมเดิมระหว่างเดือนตุลาคม 2535-กันยายน 2539 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ตัวแปรอิสระ คือ เพศ อายุ ภูมิฐานะ สถานภาพสมรส การศึกษา ระยะเวลาทำงาน

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญๆ ที่ทำให้เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานด้านธุรกิจโรงแรมของจังหวัดภูเก็ต คือ ปัจจัยที่มีโอกาสได้รับเงินเดือนที่เหมาะสมกว่า ปัจจัยต่อการไม่มีอิสระในการทำงาน การไม่มีโอกาสใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ ความไม่ปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของพนักงาน อย่างไรก็ตาม ปัจจัยต่างๆ ที่กล่าวมาย่อมมีผลต่อการปฏิบัติงานของพนักงานดังนี้ ผู้บริหารของโรงแรมต้องให้ความสนใจ เพราะปัจจัยดังกล่าวมีผลโดยตรงต่อความพึงพอใจในการทำงาน และส่งผลต่อการตัดสินใจลาออก หรือโยกย้ายงานไปทำยังที่แห่งใหม่ เพราะหากไม่มีการแก้ไขหรือให้ความสนใจ ธุรกิจโรงแรมก็จะต้องรับสภาวะต่อการขาดแคลนแรงงานด้านบริการต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาวิจัยมีดังนี้ สถานประกอบการธุรกิจโรงแรมควรนำผลการศึกษานี้ไปใช้ประโยชน์โดยพิจารณาเลือกเอาปัจจัยที่คิดว่าสามารถส่งเสริมให้พนักงานไม่คิดจะลาออกหรือย้ายไปทำงานยังที่แห่งใหม่ ทั้งนี้เพื่อรักษาพนักงานที่มีความรู้ความสามารถปฏิบัติงานในสถานประกอบการต่อไป หากสถานประกอบการใดมีสถิติการเคลื่อนย้ายแรงงานในระดับสูง สามารถนำผลการศึกษาไปพัฒนาหรือปรับปรุงใช้ให้เข้ากับองค์กรได้ ผู้ศึกษาได้แนะนำว่า ทฤษฎีปัจจัยค่าจ้างและปัจจัยของใจของเฮอริเบริก สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการปรับปรุงระบบการบริหารงานบุคคล เพื่อให้พนักงานสามารถใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่มาปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่ หากบุคลากรไม่ได้รับแรงจูงใจที่ดีเพียงพอแล้วย่อมทำให้การปฏิบัติงานไม่มีคุณภาพขาดประสิทธิภาพ ส่งผลให้มีการตัดสินใจลาออกหรือย้ายงานไปยังที่แห่งใหม่ในที่สุด

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์ข้อสนเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ

ศิริเพิ่ม เขาวนศิลป์ และสงคราม เขาวนศิลป์. ความพึงพอใจในงานของพนักงานในสถานประกอบการ
การรัฐวิสาหกิจ โรงแรม และโรงงานในเขตภาคเหนือ. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่, 2541.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความพึงพอใจในงานของพนักงาน
รัฐวิสาหกิจ โรงแรม และโรงงาน รวมทั้งความพึงพอใจในงานของพนักงานที่มีลักษณะทางประชากร
แตกต่างกัน

วิธีการวิจัย ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานระดับปฏิบัติการจากสถานประกอบการ
ทั้ง 3 ในภาคเหนือตอนบน จำนวน 471 คน ที่ตอบแบบสำรวจความพึงพอใจในงานโดยการ
ประเมินค่า 5 ระดับ แยกเป็น 14 องค์ประกอบย่อย รวม 46 ข้อ ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนหรือ
t-test หรือการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน

จากการศึกษา พบว่า พนักงานในสถานประกอบการต่างๆ และพนักงานที่มี
ลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีความพึงพอใจในงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 และอายุมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวสามารถนำมาอภิปรายเพื่อความเข้าใจอย่างชัดเจนดังนี้ ความพึง
พอใจในงานของพนักงานในสถานประกอบการรัฐวิสาหกิจ โรงแรม และโรงงาน มีความแตกต่าง
กัน โดยพนักงานที่ทำงานในโรงงานมีความพึงพอใจต่ำกว่ากลุ่มพนักงานที่ทำงานในรัฐวิสาหกิจ
และพนักงานโรงแรม ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าการทำงานในโรงงานมีสวัสดิการและสภาพการทำงาน
ด้อยกว่าการทำงานในโรงแรมและรัฐวิสาหกิจ ส่วนพนักงานโรงแรมและรัฐวิสาหกิจมีความพึง
พอใจในงานไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้พนักงานที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีความพึง
พอใจแตกต่างกัน ลักษณะทางประชากรดังกล่าว คือ เพศ พนักงานชายจะมีความพึงพอใจในงานมากกว่า
พนักงานหญิง การศึกษา พนักงานที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ปวส. และปวช. หรือ ม.6 มีความ
พึงพอใจในงานโดยรวมสูงกว่าพนักงานที่มีการศึกษาระดับ ม.3 หรือต่ำกว่า ประสบการณ์การ
ทำงาน พนักงานที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 5 ปี มีความพึงพอใจในงานโดยรวมสูงกว่า
พนักงานที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี ภูมิลำเนาเดิม พนักงานที่มีภูมิลำเนาในเขตอำเภอเมืองมีความ
พึงพอใจในงานสูงกว่าพนักงานที่มีภูมิลำเนาในเขตอำเภออื่นๆ สภาพการพักอาศัย พนักงานที่พักใน
องค์กรและพนักงานที่พักอาศัยกับครอบครัวมีความพึงพอใจโดยรวมสูงกว่าพนักงานที่อาศัยในที่
พักอื่นๆ สถานภาพสมรส พนักงานที่มีสถานภาพการสมรสต่างกัน มีความพึงพอใจในงานโดยรวม
ไม่ต่างกัน ส่วนอายุของพนักงานมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงานอยู่หลายประเด็นทั้ง
อารมณ์ ความรู้สึก และสุขภาพจิตที่ดีในการทำงาน

ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษา มีดังนี้ ควรศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจของพนักงานในองค์กรเดียวกัน แต่มีขนาดแตกต่างกัน หรือมีการบริหารที่แตกต่างกัน เพราะปัจจัยดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจที่แตกต่างกันได้ หรือหากเป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจซึ่งมีหลายประเภทจึงควรมีการเปรียบเทียบความแตกต่างดังกล่าวว่าจะส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจหรือไม่ ในด้านโรงงานควรเปรียบเทียบความพึงพอใจในงานของภาคอุตสาหกรรมเดียวกัน แต่มีขนาดแตกต่างกัน หรือมีการบริหารที่แตกต่าง รวมถึงการใช้เทคโนโลยีที่แตกต่าง เพื่อดูว่าความพึงพอใจในงานของพนักงานเป็นอย่างไร จะได้ทราบสาเหตุและแก้ไขปัญหาคความไม่พึงพอใจในงานได้ถูกต้อง ท้ายที่สุดควรศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจในงานของพนักงานระดับปฏิบัติการและระดับผู้บริหารทั้งระดับต้นและระดับกลางในองค์กรเดียวกัน เพื่อดูองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในพนักงานระดับต่างๆ เพื่อจะได้ปรับปรุงให้เกิดความพึงพอใจในงานแก่บุคคลทุกระดับในองค์กรนั้น

LOCATION(S) : ห้องสมุดศูนย์ข้อมูลสารสนเทศการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ

วิพัทธ์ จินตนา, ช่อแพร ทินพรรณ และแคทเธอรีน เทรเนอร์. การศึกษาผลกระทบจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการป่าไม้ คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2541.

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ 1) เพื่อศึกษาผลกระทบจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ 2) เพื่อศึกษาความยินดีที่จะจ่าย (willingness to pay) ของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ 3) เพื่อศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการท่องเที่ยวในสภาวะเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป ได้แก่ การตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยว และความยินดีที่จะจ่ายในการท่องเที่ยว 4) เพื่อศึกษาบทบาทและศักยภาพของอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ในฐานะแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของประเทศ ในเรื่องการหมุนเวียนของเงินตราว่ามีมูลค่าเท่าใด ในปี พ.ศ.2541

วิธีการวิจัย เก็บข้อมูลโดยใช้ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็นสองชุด ประกอบด้วยคำถามลักษณะปลายเปิดและปลายปิด ชุดแรกเป็นของนักท่องเที่ยวชาวไทย ชุดที่สองเป็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ประชากรคือ นักท่องเที่ยวที่เข้าไปเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ การเก็บตัวอย่างใช้แบบ random sampling โดยสุ่มเลือกสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวในช่วงวันหยุดราชการ ในกรณีที่นักท่องเที่ยวมาเป็นกลุ่มหรือเป็นแบบครอบครัวจะเลือกสัมภาษณ์เพียงคนเดียว ขนาดของกลุ่มตัวอย่างกำหนดโดยใช้สถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ตั้งแต่ปี 2539-2540 รวมแล้วมีจำนวน 2,493,273 คน เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย 2,350,426 คน ชาวต่างประเทศ 142,847 คน ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้มี 2 ประเภท คือ ข้อมูลปฐมภูมิซึ่งได้จากการรวบรวมข้อมูลภาคสนามในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และข้อมูลทุติยภูมิ โดยศึกษาค้นคว้าจากรายงาน เอกสารวิชาการ และสถิติต่างๆ ที่เก็บรวบรวมไว้แล้วจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการวิเคราะห์เชิงสถิติ แบ่งออกเป็นสองส่วน คือ วิเคราะห์เชิงพรรณนาโดยอาศัยค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยอธิบายลักษณะของตัวแปรต่างๆ กับการทดสอบสมมติฐาน

จากการศึกษาวิจัย พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่มาจากภาคกลางรวมกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 39 เป็นพนักงานบริษัทเอกชน ร้อยละ 41 มีรายได้เฉลี่ย 5,001-15,000 บาทต่อเดือน ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่มาจากประเทศในยุโรป ร้อยละ 38 เป็นพนักงานบริษัทเอกชน ร้อยละ 82 มีรายได้เฉลี่ยมากกว่า 30,000 บาทต่อเดือน นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ได้รับผลกระทบจากภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ ประกอบด้วยกลุ่มที่อาชีพเปลี่ยนแปลงในช่วงเกิดวิกฤต คิดเป็นร้อยละ 24 และกลุ่มที่มีรายได้ลดลง ร้อยละ 34 ขณะที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศไม่

พบว่าการเปลี่ยนแปลงในเรื่องดังกล่าว ร้อยละ 25 ของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเห็นว่า การลดค่าเงินบาทเป็นสิ่งจูงใจให้เลือกเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งรวมถึงการเดินทางท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ด้วย จากการสำรวจข้อมูลสามารถประเมินบทบาทและศักยภาพของอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ในฐานะเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศได้ ซึ่งในปี 2541 มีการใช้จ่ายเงินตราในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง คิดเป็นเงินประมาณ 812 ล้านบาท จากการสอบถามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่ออัตราค่าผ่านเข้าอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ร้อยละ 63 เห็นว่าเหมาะสมแล้ว ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเห็นว่าบางรายการยังเป็นอัตราที่ถูก หากเพิ่มอัตราค่าผ่านเข้าอุทยานฯ เป็นสองเท่าทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งที่ยังมีความยินดีจะเดินทางไปท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ นอกจากนี้ยังมีความยินดีที่จะสนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ หากมีการจัดตั้งชมรมเพื่อการอนุรักษ์ขึ้น

จากการศึกษา นักท่องเที่ยวได้เสนอแนะการดำเนินงานด้านบริหารจัดการพื้นที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ไว้หลายประการดังนี้คือ การพัฒนาและปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานสำหรับบริการนักท่องเที่ยวควรจัดให้เพียงพอตามความจำเป็น โดยยึดหลักการไม่ทำลายสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการก่อสร้างอาคารควรให้มีความสอดคล้องกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมโดยรอบ ถนนภายในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ควรมีการพัฒนาปรับปรุงและซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ นอกจากนี้ควรเพิ่มจำนวนห้องน้ำหรือห้องสุขาให้มากขึ้น โดยเฉพาะบริเวณที่มีนักท่องเที่ยวหนาแน่น และควรคำนึงถึงความสะดวกเป็นสำคัญ ส่วนร้านค้าร้านอาหารควรปรับปรุงให้มีความสะอาดถูกสุขลักษณะมากขึ้น ป้ายสื่อความหมายและป้ายสัญลักษณ์จราจร ควรมีการติดตั้งเพิ่มเติมในจุดที่จำเป็นและเหมาะสม

นอกจากนี้ผู้วิจัยให้ได้ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปไว้ว่า ควรเก็บข้อมูลวิจัยให้ครอบคลุมตลอดทั้งปี โดยครอบคลุมทั้งในและนอกฤดูกาลท่องเที่ยว เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น แต่ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาที่จำกัด ข้อมูลที่ได้อาจเป็นเพียงข้อมูลจากนักท่องเที่ยวเพียงกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่ข้อมูลจากตัวแทนนักท่องเที่ยวทั้งหมดที่เข้ามาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ตลอดทั้งปี

LOCATION(S) : KU LIBRARY

เอกฤกษ์ จันทนฤกษ์. ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อส่วนประสมทางการตลาดสำหรับ
สายการบินพาณิชย์. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2544.

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นและวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีผลต่อระดับความสำคัญของส่วนประสมทางการตลาดสำหรับสายการบินพาณิชย์

วิธีการศึกษา เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิด้วยแบบสอบถามกับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ เดินทางมายังประเทศไทยโดยสายการบินพาณิชย์และนั่งรถเที่ยวบินอยู่ในท่าอากาศยานกรุงเทพ จำนวน 390 ตัวอย่าง แล้วทำการประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS และใช้ค่าทางสถิติ Chi-square ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความคลาดเคลื่อน ร้อยละ 5

ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติมีอัตราส่วนของเพศชายและเพศหญิงใกล้เคียงกัน มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท มีรายได้ต่ำกว่า 20,000 เหรียญสหรัฐต่อปี มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางมาประเทศไทยเพื่อการท่องเที่ยว และมีที่อาศัยอยู่ในทวีปยุโรปมากที่สุด โดยนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความคิดเห็นต่อส่วนประสมทางการตลาดสำหรับสายการบินพาณิชย์ในเรื่องผลิตภัณฑ์ บุคลากร และราคา อยู่ในระดับสำคัญมาก เรียงตามคะแนนเฉลี่ย ส่วนที่เหลือ คือ สถานที่/อุปกรณ์ การส่งเสริมการตลาด ระบบการให้บริการ และการจัดจำหน่าย อยู่ในระดับสำคัญปานกลาง ตามลำดับ และปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีผลต่อระดับความสำคัญของส่วนประสมทางการตลาด สำหรับสายการบินพาณิชย์มากที่สุด คือ อาชีพ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะจากการศึกษาเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงส่วนประสมทางการตลาดเพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ใช้บริการของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) และรายได้รวมของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ดังต่อไปนี้คือ ทางบริษัทควรจะเน้นการโฆษณาในเรื่องมาตรฐานความปลอดภัย เพื่อเป็นการเพิ่มความมั่นใจให้นักท่องเที่ยวต่างชาติ และหันมาใช้บริการมากขึ้น ในด้านบุคลากรซึ่งเป็นส่วนประสมทางการตลาดที่นักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความสำคัญเป็นอันดับ 2 โดยเน้นที่หัวข้อความเป็นมิตรของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินมากที่สุด ซึ่งแตกต่างจากสายการบินพาณิชย์อื่นอย่างเห็นได้ชัด จึงควรรักษาลักษณะนี้ไว้และเพิ่มความสำคัญในการฝึกอบรมพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินให้ทุกคนเห็นความสำคัญในข้อนี้ ในด้านราคา แม้จะมีราคาบัตรแพงกว่าสายการบินพาณิชย์อื่น แต่ถ้าผู้โดยสารนึกถึงคุณภาพการบริการแล้วจะทำให้รู้สึกคุ้มค่า ซึ่งจะทำให้บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) สามารถลดราคาบัตรโดยสารต่อไปได้ ในด้านการจัดจำหน่าย บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ควรจะหา